

Giới thiệu Lời Hứa Của Giản Trì

Truyện Lời Hứa Của Giản Trì của tác giả Mộc Thanh Vũ không đơn giản là một câu chuyện tình ngọt ngào và lãng mạn như cổ tích. Tình yêu chớm nở và bắt đầu trong những năm tháng ngọt ngào thời sinh viên. Càng sâu đậm, nhiệt tình hơn sau những năm tháng xa cách vì sự sắp đặt trớ trêu của số phận, và kết thúc với một lời hứa sẽ mãi nắm tay cho đến suốt cuộc đời này.

Vì số phận tồn tại chỉ đơn giản là muốn đùa cợt con người, khiến cho họ bị cuốn vào những sóng gió biến động của cuộc đời, khiến cho họ lầm lỡ để lạc mất tình yêu vẫn luôn dành cho nhau, đã không còn nhận ra ai mới là phương thuốc chữa lành bệnh cho a.

Một khi tình cảm đã không còn gì ràng buộc, lẽ dĩ nhiên người ta sẽ không còn đo đạc khoảng cách với người mình yêu, chỉ mơ hồ cảm thấy nhìn bước chân người ấy đi xa dần, khoảng cách gần trong gang tấc thoáng chốc đã trở thành chân trời góc bể, hạnh phúc đã từng nắm chắc trong tay giờ lại như dòng chảy lặng lẽ của chiếc đồng hồ cát, muốn giữ cũng không được thì đừng nín kéo chỉ thêm đau khổ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp lại không nói gì

‘Có lẽ ngay từ khi bắt đầu quen biết, số phận đã định họ sẽ dây dưa cùng nhau cho đến chết ...’

Đêm sâu yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi ngay cả hơi thở nhẹ cũng nghe thấy rất rõ ràng.

Cô gái nằm gọn trên giường, trên người quấn một chiếc chăn bông dày, đôi mi thanh tú nhắm lại, thường xuyên trở mình, rõ ràng cô ngủ rất không yên ổn. Trong cái tĩnh lặng của buổi đêm, lắng nghe kĩ có thể phát hiện giữa răng và môi thỉnh thoảng còn phát ra những lời nói mê, chỉ là âm thanh quá nhỏ quá nhẹ khiến cho người ta không thể nghe rõ đến cuối cùng cô muốn nói điều gì.

Ánh sáng mờ ảo từ chiếc đèn đầu giường hắt lên người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng không hề ngủ, dường như cảm nhận được sự khác thường của cô, anh cúi xuống. Xuyên qua ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, đôi mắt sâu thẳm không chớp mắt dừng lại trên người cô gái còn đang mơ ngủ, ngón tay yêu thương vuốt ve lên gò má mịn màng của cô, sau đó vỗ nhẹ lưng cô, cứ chỉ dịu dàng giống như đang dỗ đứa trẻ ngủ ngon.

Cô gái bất an lấy được sự an ủi, khẽ rên nhẹ một tiếng rồi theo bản năng tiến lại gần chỗ ấm áp bên cạnh, hàng lông mày dần dần dần ra, tựa vào ngực anh tìm tư thế thoải mái sau đó nặng nề chìm vào giấc ngủ. Ôm chặt cơ thể mềm mại không xương của cô vào lòng, người đàn ông hôn lên trán cô rồi thở một hơi thật sâu khép mắt lại. Thể lực bị hao tổn quá mức khiến cho hai người mỗi một đến kiệt sức, lúc này nhu cầu cấp bách của họ là cần nghỉ ngơi.

Bóng tối lặng yên bao trùm lên cảnh vật, đêm vắng vẻ chỉ còn lưu lại tiếng hơi thở đều đều, bao phủ lên đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ trong phòng.

Đêm, càng sâu.

...

Sáng sớm hôm sau, người đàn ông ngủ say bị đánh thức bởi âm thanh của tiếng thủy tinh vỡ.

“Tiểu Nặc?” Anh vùng dậy, gạt chiếc chăn đắp đến thắt lưng ra, vội vã chạy nhanh vào phòng tắm.

Không ngờ được, trước mắt lại tái hiện cảnh tượng lặp đi lặp lại nhiều ngày nay. Hơi nước mờ ảo, cô gái mảnh mai tay nắm chặt thành nắm đấm, trán vô lực tựa lên thành bồn tắm lạnh băng, vòi hoa sen trên đầu vẫn còn phun nước lạnh khiến mái tóc dài cuộn sóng của cô bị ẩm ướt, lộn xộn dính lên mặt. Trên tường, tấm gương bị vỡ phản chiếu khuôn mặt cô tái nhợt như không còn giọt máu nào, dòng nước lạnh băng chảy xuống bàn tay trắng bệch tiều tụy.

“...Tiểu Nặc”, ánh mắt lo lắng dừng lại ở vết máu đỏ tươi trên cổ tay bị thương của cô, trái tim đau nhói.

Anh bước vội vàng đến bồn tắm, kéo cánh tay lạnh run của cô vào lòng, giọng nói trầm thấp tràn đầy đau lòng, “Anh đưa em đi bệnh viện.” Nếu lần sau còn như vậy cô thật sự sẽ chết mất, anh không dám mạo hiểm thêm nữa.

Hơi thở của cô gái vì cố gắng kiềm chế cơ thể đang không ngừng run lên mà có phần rối loạn, giống như được bao phủ bởi lớp sương mù mờ lung, cô nhìn vào đôi mắt còn hằn sâu vết đau thương của anh, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, “Anh đồng ý rồi mà. Em vẫn còn có thể chịu đựng được.” Nói xong, cô nhếch khóe môi, cố nở nụ cười khích lệ, tươi tắn mát lạnh như hoa bách hợp nở rộ.

Đón nhận ánh mắt trống rỗng, đau thương của cô, trái tim người đàn ông như bị ngàn vạn mũi kim đâm, thứ chất lỏng ẩm ướt, lạnh như băng không ngừng trào ra, thấm thấu cả lồng ngực, hơi ngẩng đầu cố kiềm chế giọt nước mắt tràn mi, tay nâng cao lên, mạnh mẽ áp đầu cô lên ngực trái của mình, giọng khàn khàn nói, “Tiểu Nặc, đồng ý với anh, cho dù có khó khăn như thế nào cũng không được bỏ cuộc.” Trong lòng anh bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi không thể hiểu được, dường như chỉ cần nhắm mắt lại là cô sẽ biến mất, chưa bao giờ trải qua sự khủng hoảng nào đây và anh như vậy, trái tim đau

đón như bị xé rách thành trăm mảnh.

Khi những giọt nước mắt tràn ra chảy dọc xuống cằm, rơi xuống vỡ thành nhiều điểm sáng, cô gái mới từ từ buông lỏng bàn tay vẫn còn nắm chặt từ nãy đến giờ, vươn ra ôm chặt lấy thắt lưng gầy của anh, vùi mặt vào lòng anh, cúi đầu cố gắng che giấu tiếng khóc thút thít.

Bầu không khí yên tĩnh bao trùm, bên tai chỉ vang vọng duy nhất tiếng khóc bi ai đau đớn. Ôm lấy cơ thể gầy yếu mỏng manh của cô, một giọt nước mắt chậm rãi lăn dài từ khóe mắt người đàn ông.

Yếu đuối như vậy! Bất lực như vậy!

Tại sao có thể như vậy? Cô vốn không cần phải chịu đựng những thứ này. Nếu có thể, xin hãy để anh được thay thế cô, để cho tất cả những đau và khổ này dừng lại hết đi. Lúc này, đến một sợi lông vũ cũng trở thành gánh nặng cho sinh mạng của cô.

Thời gian từng giây từng trôi qua, thân thể cô gái càng lúc càng run rẩy kịch liệt, trái tim không theo quy luật đập nhanh, trái tim như bị đục khoét mài mòn càng làm cô đau đến không muốn sống, cơ thể như có vô số con kiến cắn hút vào máu thịt cô, khó khăn kiểm chế sự tra tấn trong người, giờ phút này ngay cả một cái ôm thật chặt cũng không thể khống chế được nữa, cô gắt gao nắm chặt áo sơ mi của anh, hàm răng không bị khống chế nhanh chóng khép lại, liều lĩnh cắn lên vai anh.

Thân thể đau đớn, làm sao để vượt qua được nỗi đau đớn đang không ngừng gào thét sâu trong lòng, người đàn ông nghiêng đầu, cố gắng chịu đựng để mặc cô gái cắn lên bả vai đã bị thương, lực ôm vẫn không giảm chút nào. Mùi máu tanh cuộn cuộn xộc lên trong miệng và mũi cô, chút ý thức cuối cùng còn sót lại đã đưa cô trở về, cô nổi điên giãy dụa, dùng sức rất lớn khiến anh suýt nữa không ôm được.

“... Ra ngoài đi, cần xin anh hãy ra ngoài đi...” Cô gái vùng cánh tay vô lực đánh vào cơ thể anh, bởi vì cô không muốn để anh chứng kiến cảnh tượng chật vật không chịu nổi của mình lúc này, bắt đầu giãy dụa thảm thiết. Trong lúc giằng co, hai cơ thể không thể tránh khỏi đụng vào vách tường. Mặc dù như thế, người đàn ông vẫn không buông tay, thủy chung ôm chặt cô vào trong ngực.

Tất cả kiên trì, tất cả quật cường, ở trước mặt con nghiện chỉ nhỏ bé như một hạt bụi, cô gái bộc phát ý thức càng trở nên hỗn loạn, dường như đã không phân biệt được người trước mặt, giống như một con thú nhỏ bị hoảng sợ mà hét to, tiếng thét chói tai xuyên thấu sự yên tĩnh của buổi sớm, nghe vào tai càng thêm thấm.

“Tiểu Nặc!” Ngón tay theo bản năng siết chặt, gắt gao chế trụ cổ tay cô, người đàn ông gào nhẹ cố gắng gọi về lý trí của cô, nhưng cũng vô ích.

Cô gái đã không còn tỉnh táo nữa, dùng hết sức nổi điên để thoát khỏi sự kiểm chế của anh, nhắm chặt mắt khóc, kêu gào xé rách quần áo trên người, thậm chí bắt đầu tự đánh vào cơ thể mình, bị tra tấn hành hạ khiến cho khuôn mặt vốn mịn màng trở nên vụn vỡ, trong mắt tràn ngập hơi nước mờ hồ lộ ra sự tuyệt vọng, vùng vẫy bám vào thành bồn tắm, cô lao đảo ngã quỵ xuống đất.

Tiếng kêu sắc nhọn xé rách trái tim người đàn ông, nhìn cảnh vật hỗn loạn trước mắt, ngực anh như bị bóp nghẹt. Anh ngồi xổm xuống ôm cơ thể cô gái đang run rẩy, không để ý chỗ khuỷu tay bị thủy tinh làm trầy xước, vói tay bật vòi nước nóng lên để nó dội hết đi dòng chất lỏng lạnh như băng đang trút thẳng xuống đầu cô, sau đó hung hăng hôn lên môi cô, đem tất cả tiếng kêu khóc thảm thiết của cô ngấm vào trong miệng. Vì để tránh cho cô cắn bị thương chính mình, anh không chút do dự cạy mở hàm răng đang đóng chặt của cô, ở giữa răng và môi cô hôn kịch liệt mà vội vàng, cố gắng làm dịu đi những quay cuồng trong ‘lục phủ ngũ tạng’ của cô.

Vòng tay ấm áp mà quen thuộc kia tựa như một gáo nước lạnh dội xuống đỉnh đầu cô, giống như hai tầng băng hỏa của đất trời, nhanh chóng đánh thẳng vào ý thức đã tan rã của cô gái, nụ hôn kéo dài cho đến khi đôi môi có cảm giác đau đớn, chút sức lực cuối cùng cũng bị rút sạch, lực giãy giụa cũng dần giảm xuống. Cuối cùng, cô mệt lả suy sụp ngã vào trong ngực người đàn ông, hai hàng lông mi rũ xuống che giấu đi nỗi buồn trong mắt. Vậy mà, nội tâm sau khi tỉnh táo cũng không cách nào bình tĩnh lại được, nỗi đau đớn vô tận đã khiến cô tuyệt vọng mà tan nát cõi lòng.

Bờ môi mọng in lên trán cô thật lâu, người đàn ông âm thầm hạ cam kết, sẽ ở bên cô, trông chừng cô, cho đến ‘vĩnh viễn sánh cùng trời đất’, cho đến ‘vũ trụ hồng hoang’, cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời này, giây phút cuối cùng...

Ngoài cửa sổ không một ngọn gió, bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa.

Lại một ngày mới.

Câu chuyện vẫn còn tiếp tục, giống như cuộc sống, từ từ chảy xuôi cho tới cuối cuộc đời.

Chương 1

Bốn giờ sáng, đường phố tĩnh lặng không tiếng động, những âm thanh ồn ào đại biểu cho một thành phố sầm uất, phồn hoa rốt cuộc cũng được dập tắt bởi ánh đèn neon, đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng ấm áp, mờ nhạt mà ôn hòa. Khởi động xe, Giản Nặc chậm rãi đánh tay lái, chiếc Honda Đồng Phong màu bạc vững vàng hòa nhập ngã tư đường, hình bóng xe dần dần biến mất đến cuối đường.

Bao phủ một tầng sương mù màu trắng dày đặc, nắng sớm phía chân trời bắt đầu hé mờ, Giản Nặc đi bộ trên một con đường nhỏ quanh co lên núi, một tiếng trống đánh làm tinh thần thêm hăng hái leo đến tận đỉnh, một mình đứng trên đỉnh núi, ánh mắt hướng về phía chân trời xa xôi, ngắm nhìn những đám mây đang đùa lượn trên bầu trời sớm.

Giản Nặc là người đơn giản. Tuổi trẻ cô có thói quen mỗi lần gặp chuyện quan trọng, sáng sớm sẽ đến nơi này ngắm ngày mới bắt đầu. Trong tiềm thức cô luôn cảm thấy ánh sáng mặt trời chiếu lên người, ngày mới làm việc sẽ không có chỗ nào gặp khó khăn. Cho nên khi ngắm mặt trời từ từ nhô lên từ phía đông, mọi tâm trạng căng thẳng bận rộn mới có thể được bình tĩnh và thư thái hơn.

Đừng nghĩ rằng Giản Nặc là một người can đảm. Ngày còn bé, chỉ một tiếng sấm đã dọa làm cô khóc. Nhưng rất kỳ lạ, cô lại dám đi bộ một mình lên con đường núi gập ghềnh này từ lúc tờ mờ sáng, điều này không phải cô gái nào cũng dám làm. Rất ít người biết cô có thói quen như vậy, khi có người hỏi cô vì sao làm vậy, cô không chút để ý nói, “Trong lòng có hy vọng. Biết mặt trời rất sớm sẽ mọc lên, vậy còn có cái gì phải sợ?”.

Thì ra ánh nắng mặt trời đã cho cô hy vọng, mà hy vọng ấy đã xua đuổi được sự giả bóng tối.

Kỳ thật cô sợ bóng tối hơn bất kỳ ai khác. Cho nên, trong đêm tối cô đều mở toàn bộ đèn phòng lên, cho nên, cô đặc biệt thích phơi nắng. Mà ông trời dường như cũng rất chăm sóc cô, mỗi lần chỉ cần cô bước lên đỉnh núi, màn sương mù dày đặc sẽ bảo nhau tán đi, giúp cô có thể ngắm được cảnh mặt trời mọc ở Nghi Thành.

Giản Nặc thích đứng chỗ thật cao để quan sát Nghi Thành. Lúc mặt trời nhô lên, nhìn thấy tất cả các tòa nhà cao tầng được bao phủ bởi ánh sáng buổi sớm mai, trên khuôn mặt thanh tú điểm tỉnh hiện lên nụ cười ngọt ngào, khiến cho đôi mắt đen láy tỏa ánh sáng rạng ngời.

Giai điệu du dương hùng hậu từ xa vang đến, như vô tình hay hữu ý làm đất trời bừng tỉnh giấc ngủ, mặt trời có xu hướng nhảy ra khỏi đám mây hùng vĩ, khoảng cách lúc đó, ánh sáng nở rộ, ấm áp mà rực rỡ.

Giản Nặc cong môi, khẽ mỉm cười.

Người con gái bị cô lập ở đỉnh núi giống như đặt mình trong biển mây, dáng người mảnh khảnh chậm rãi hòa cùng làn sương sớm, khi lặng im mái tóc quấn theo gió thổi bay phát phơ càng tăng thêm phần tuyệt đẹp, cảnh đẹp như tranh vẽ, có chút mờ ảo, có chút chân thực.

Lái xe trở lại căn hộ đã là bảy giờ ba mươi phút. Thay bộ đồ màu đen, mái tóc dài búi gọn sau đầu, kiểm tra chiếc cặp tài liệu để xác định không quên cái gì, Giản Nặc tự tin bước chân ra cửa.

Lúc đi làm giao thông trên đường đặc biệt đông đúc, vì vậy xe đi rất chậm. Giản Nặc liên tục xem giờ, so với ngày thường ra khỏi nhà đã muộn 10 phút, hôm nay để có khả năng sẽ đến muộn.

Xe đi giống như ốc sên bò sát, Giản Nặc bóp còi xe, nhắc nhở lái xe phía trước đèn xanh đã sáng. Thật vất vả mới qua được tình trạng ách tắc đó, đến giữa đoạn đường Tây Lý cuối cùng cũng khai thông. Đi đến ngã ba phía trước rẽ phải chừng 5 phút là đến nơi, cô đang muốn cố gắng đánh tay lái luôn để chuyển hướng xe, không ngờ đằng sau có xe đột nhiên tăng tốc như muốn đi vượt lên.

Giản Nặc nhất thời bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, may mắn chân theo bản năng rất nhanh đã đạp mạnh chân phanh tránh cho mọi va chạm đáng sợ khác. Cùng lúc đó, chiếc xe thương vụ mang về ngoài khí phách kia cũng kịp thời dừng lại.

Mở cửa xe bước xuống, về mặt cô gái trong treo còn chưa hoảng hồn lạnh lùng đi đến chiếc xe thương vụ. Lúc cửa xe hạ xuống, Giản Nặc nói, “Tiên sinh, xin phép tôi được nhắc nhở anh, bây giờ là thời gian đi làm, hơn nữa đoạn đường giữa Tây Lý này giới hạn vận tốc 60km/h, theo tôi đoán tốc độ vừa này anh đi ít nhất cũng đạt đến 100km/h, như vậy rất nguy hiểm.”

Tức giận như vậy nhưng giọng điệu Giản Nặc vẫn rất lịch sự, có lẽ do có liên quan đến nghề nghiệp, cô trực tiếp nói vào chủ đề, đơn giản một câu đã xác định rõ ràng người lái chiếc xe thương vụ này đã vượt quá tốc độ.

Người đàn ông tay vịn vô lăng, lông mày nhíu lại kích động, dường như đối với câu nói của Giản Nặc có chút bất mãn, “Tiểu thư, xe của cô đậu giữa đường sẽ gây ùn tắc giao thông đấy.”

“Nếu tôi không dừng lại nhắc nhở, lấy nhìn tốc độ chạy xe vừa này của anh rất có khả năng xảy ra chuyện còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc gây ùn tắc giao thông.” Giản Nặc nhướng mắt, giọng nói không cao không thấp, đầy thiện ý nhắc nhở lần nữa, “Đừng biến công cụ thay đi bộ thành hung thủ gây chuyện, xin vui lòng lái xe cẩn thận”.

Người đàn ông ngồi ở ghế sau lật xem tài liệu vốn lười biếng ngay cả đầu cũng chưa ngẩng lên, nghe được giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng của người con gái, anh đột nhiên ngừng đầu, xuyên qua cửa kính xe mờ hồ nhìn được khuôn mặt cô, đôi mắt sâu thẳm trong phút chốc nheo lại, khiến cho người ta không phân biệt rõ đây mắt hé mở ánh sáng lấp lánh hay là một ý nghĩ đầy nguy hiểm.

Người đàn ông im lặng ngồi trong xe, ánh mắt sắc lạnh dừng lại vài phút trên gương mặt Giản Nặc, khi lái xe chuẩn bị mở miệng lần nữa, trong lòng ngực anh bỗng dâng lên buồn bực khó hiểu muốn rút lui thật nhanh, lười biếng vươn nhẹ tay ép lên vai của lái xe.

Tiêu Huy ngừng đầu, qua gương chiếu hậu gặp phải ánh mắt lạnh nhạt khiến người nhìn sợ hãi. Người đàn ông liếc nhìn anh ta một lần rồi lại hạ mắt tiếp tục lật xem tài liệu, nhưng có điều tâm tư đã không còn ở trên mặt giấy nữa.

“Thật ngại quá, tiểu thư.” Thái độ của Tiêu Huy thay đổi, giọng điệu dịu đi rất nhiều, còn dang tay ý mời cô lên xe đi trước.

Giản Nặc nhìn lái xe có phản ứng lạ đoán ngồi sau có người, nhưng cửa sổ đóng kín khiến cho cô nhìn không rõ tình huống bên trong, nếu người ta đã muốn xin lỗi, đương nhiên cô sẽ không cố tình gây sự nhập nhằng nữa, gạt đầu xoay người ngồi trở lại chiếc Honda. Ngay sau đó biến mất trước xe thương vụ.

“Thưa tiên sinh, nơi này cấm rẽ phải.” Tiêu Huy nhìn biển cấm, vắt đầu khỏi động xe rồi quay sang nói chuyện với người đàn ông ngồi phía sau.

Người đàn ông ngẩng đầu, đôi mắt sắc nét biểu thị vẻ đã hiểu rõ, “Tôi biết.”

Tiêu Huy là lái xe riêng của anh, kỹ năng lái xe và tinh thần đều rất bình tĩnh, đối với chuyện xảy ra ngoài ý muốn vừa nảy anh đương nhiên biết không hẳn do cậu ta muốn vượt qua mà tạo nên. Rõ ràng cô đã vi phạm luật lệ giao thông, vậy mà ngược lại còn đứng lý hợp tình giáo huấn họ, cô ấy đúng là độc đoán.

Khép lại tập tài liệu, khuỷu tay tùy ý đặt lên cửa kính xe, ánh mắt nhìn xa xăm ra ngoài đường, sau đó anh mỉm cười không tiếng.

Tiêu Huy kinh ngạc, vẫn chuyên tâm để ý tình hình giao thông nhưng ánh mắt vẫn hiện lên vài phần nghi hoặc.

Giản Nặc đến muộn. Khi cô chạy tới quảng trường Viễn Đông, Sunshine Plaza, tầng mười sáu, vào văn phòng luật Kim Thái đã là 8 giờ 45 phút. Thân là luật sư chấp nghiệp, quan niệm thời gian của Giản Nặc cùng với ý thức trách nhiệm rất coi trọng, cho nên sự việc trên đường vừa nảy đã phá vỡ nguyên tắc của cô, lúc này cô cúi đầu im lặng không lên tiếng đứng một góc, cố sắp xếp lại mọi thứ.

Cuộc họp thường lệ kết thúc, Lạc Nghệ Hằng gọi Giản Nặc vào văn phòng riêng của anh. Bọn họ cùng học đại học ở Nghi Thành, năm ấy thành tích bất ngờ của Giản Nặc đã nổi trội xuất sắc thi được vào đại học C Nghi Thành khoa công pháp quốc tế, còn anh ấy đang học năm cuối thạc sĩ luật.

“Sao vậy, xuống núi chậm à?”. Lạc Nghệ Hằng biết rõ thói quen của cô, nhìn chăm chú vào tiểu sư muội trước mắt, giọng điệu ôn hòa.

Giản Nặc ngẩng đầu nhìn ánh mắt nho nhả của anh, có chút ảo não, “Đi làm muộn mười phút, lại còn kẹt xe, sau đó ở giao lộ còn phải lĩnh phiếu phạt, cho nên mới muộn vậy.” Đi trước xe thương vụ, cô giống như ngày bình thường đi làm trên đường cũ, kết quả là bị cảnh sát giao thông chặn lại. Nghĩ đến vừa này còn chỉ trích người khác chạy quá tốc độ, Giản Nặc than thở, “Mỗi ngày đều đi con đường đó, sao hôm nay bỗng nhiên đề biển cấm rẽ phải chứ.”

Lạc Nghệ Hằng biết tuyến đường cô đi làm, đại khái có thể đoán ra địa điểm xảy ra “án phạt”, môi khẽ cong lên cười, “Nghi Thành đang làm quy hoạch, rất nhiều đoạn đường đề biển cấm rẽ, đi đường vắng nên chú ý một chút.”

Đường vắng? Cô có nhắm mắt cũng có thể tìm được đường về nhà mà. Giản Nặc vô tội biết mặt mũi và ngoại hình của cô có chút trẻ con.

Lạc Nghệ Hằng nhìn vẻ mặt non nớt của cô, ánh mắt lay động đang suy nghĩ, trán nhăn lại như thấy không hài lòng, anh mỉm cười cúi đầu lấy trên bàn gói đồ ăn đặt trước mặt cô, “Ăn sáng đi đã, 10 phút sau xuất phát.”

Cô vẫn thích nhất là cháo ngô hạt dẻ đường tâm an thần, tinh thần Giản Nặc vui vẻ lên, nở nụ cười, “Cảm ơn sư huynh.”

Cong môi mỏng nụ cười rạng rỡ, khuôn mặt cô như tỏa ra ánh mặt trời ấm áp, anh cười không nói, cúi đầu chuyên chú sửa sang tài liệu cần thiết cho phiên tòa sắp tới. Trong văn phòng riêng chỉ có tiếng xoàn xoạt lật giờ tài liệu, khiến Lạc Nghệ Hằng ngạc nhiên dừng động tác, thoáng chốc im lặng nhìn lên. Bộ dạng ăn cháo của cô giống như mèo nhỏ, không một chút tiếng động nào.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của anh, Giản Nặc có vẻ không tự nhiên, ngẩng đầu oán giận, “Sư huynh, không phải anh cũng muốn ăn đấy chứ?”.

Nghe vậy, Lạc Nghệ Hằng nhẹ bật cười. Nhưng ý cười chỉ dừng lại ở khóe miệng, còn chưa lan đến đáy mắt. Đối mặt với người con gái đơn thuần này, trí nhớ xa xôi như hợp lại thành một khối hiện rõ lên, tìm không ngăn được chợt thấy nhói đau, ánh mắt càng thâm sâu như không thấy đáy. Đã xa cách lâu như vậy, dường như đã bị lãng quên đi sự thật, vậy cô rốt cuộc có muốn biết hay không? Hay là, cô vẫn còn thủy chung chờ đợi?! Đúng vậy, thực ra cô ấy vẫn đang đợi, ngay từ đầu anh đã thấy rõ.

Giản Nặc nhìn lên, ánh mắt lơ đãng nhìn qua tài liệu trên bàn, lực chú ý bị dời đi, vẻ mặt cô âm thầm nói, “Sư huynh, anh nói Đan Thực Nhu cuối cùng đã dùng cách gì khiến cho cha cô ta sửa lại di chúc? Nếu Đan Thực Khê không chịu bất kỳ, vậy tội danh của cô ta có phải rất nghiêm trọng hay không?”.

Nói đến công việc, Lạc Nghệ Hằng dừng lại ý nghĩ xa xôi, nghiêm mặt nói, “Tiểu sư muội, em lại dùng ý nghĩ chủ quan của mình để phán đoán kết quả, như vậy không chỉ bất lợi đối với người ủy thác, suy nghĩ của dân chúng rất có khả năng bị một câu nói vô ý của chúng ta đảo lộn theo. Về phần cô ta có tội hay không, chánh án và bồi thẩm đoàn sẽ quyết định.”

Giản Nặc biết ngồi than thở với “Luật sư vàng”- danh xưng dành cho vị sư huynh đáng kính trước mặt quả là một sai lầm nghiêm trọng, không chịu trách nhiệm vào câu vừa rồi, cô rụt cổ lè lưỡi, “Đã biết, lần sau em sẽ không hỏi vấn đề này nữa.”

Là một luật sư chấp nghiệp, Giản Nặc biết mình cần có trách nhiệm đầy đủ vận dụng chuyên nghiệp tri thức và kỹ năng, tận tâm làm hết phận sự pháp luật quy định, hoàn thành hạng mục công việc được ủy thác, bảo vệ tối đa lợi ích hợp pháp của khách hàng, mà không nên hứa hẹn nhất định thắng kiện hay trước khi kết cục còn chưa xác định cũng không nên có hành động nhụt chí.

Biết cô lần đầu tiên tiếp nhận vụ án có nhiều tình tiết phức tạp như thế, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng căng thẳng, Lạc Nghệ Hằng nghiêng người về phía trước, vỗ vai như anh trai an ủi cô, giọng điệu mang nhiều phần dịu dàng, “Đừng lo lắng vậy, cứ thoải mái lên.”

Lời nói của anh như có sức mạnh ma thuật, bàn tay anh tiếp thêm ấm áp lên vai cô, Giản Nặc nhất thời tỉnh táo lại. Liên tục hít thật sâu, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Vì được nhận vụ án này cô đã phải làm việc rất chăm chỉ, lại thêm việc được thực tập bên cạnh Lạc Nghệ Hằng đã lâu, nghe anh phân tích những vụ án

anh đã thụ lý, cô đã học hỏi được rất nhiều điều. Cô thăm làm động tác cô lên nói với chính mình, rồi sau đó tiếp tục ăn bữa sáng.

9 giờ 20 phút, Giản Nặc, Lạc Nghệ Hằng cùng với trợ lý Lâm San rời khỏi văn phòng luật, tiến đến toà án nhân dân Nghi Thành.

Nhìn đại luật sư danh tiếng lưng lầy Lạc Nghệ Hằng và Giản Nặc rời đi, cửa kính chiếc xe thương vụ từ từ đóng lại. Bên trong xe rơi vào bầu không khí trầm lắng một thời gian dài.

Tiêu Huy cúi đầu nhìn thời gian, đã là 9 giờ 45 phút, chân chừ hồi lâu anh mới hạ giọng nhắc nhở, “10 giờ ngài có một cuộc họp.” Tuy không hiểu rõ tại sao giám đốc đột nhiên hạ lệnh quay đầu xe chạy đến đây, nhưng đối với hành động khác thường của anh, Tiêu Huy cũng không dám nói xa hơn.

Che giấu sắc mặt khó diễn tả của mình, người đàn ông hạ mắt, giọng nói trầm thấp như đàn cello vang vọng trong không khí, Tiêu Huy nghe thấy anh nói, “Đến tòa án.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Phá kén thành điệp

Lúc này cô tựa hồ mới ý thức được, thời tiết hôm nay thay đổi rất bất bình thường, có gì đó đang mách bảo số phận như chiếc bánh xe quay vòng cấp tốc, dường như sắp phá vỡ tất cả những gì được cho là tiền định.

Kỹ năng lái xe của Lạc Nghệ Hằng đã lão luyện, tay lái đánh qua đánh lại, xe vững vàng hòa nhập ngã tư đường. Ánh mắt lo lắng mãi miết nhìn về con đường phía trước, mơ hồ ý thức được cái gì, lòng mảy may hơi nhú lên. Nghiêng người nhìn về phía Giản Nặc thấy cô đang nói chuyện với khách hàng lần này, đồng thời lấy bút ghi lại gì đó rất nhanh, anh muốn nói lại thôi.

Nhưng vài phút sau đó, bầu trời trong xanh mây trắng nhanh chóng tích tụ, rất nhanh đã xuất hiện mây đen dày đặc, ánh mặt trời bị che khuất khiến người ta cảm thấy áp lực. Gió lớn thổi đến, cuốn theo cát bụi mờ mịt ngoài cửa kính. Không gian bên ngoài càng trở nên âm trầm, có cảm giác sắp có mưa bão.

20 phút sau, Lạc Nghệ Hằng dừng xe ở bãi đỗ xe cách tòa án trăm mét, sau đó cùng Giản Nặc và Lâm San đi bộ vào. Đi đến quảng trường trước tòa án, một trận gió lớn thổi đến, có hạt bụi nhỏ sắc nhọn bay vào mắt Giản Nặc, cô theo bản năng cúi người nhắm mắt, đôi mắt cảm thấy nhức nhối không mở ra được.

“Sao vậy?” Lạc Nghệ Hằng đỡ lấy cánh tay cô, cúi đầu nhìn, “Đừng lấy tay dụi, để anh xem”.

Tập công văn trong tay được Lâm San thông minh nhận lấy, Lạc Nghệ Hằng giữ tay cô lại, nghiêng đầu nhìn vào mắt đã đỏ lên, cúi đầu khẽ thổi, giọng nói rất mềm mại, “Đã ổn chưa?”. Tay phải đặt lên vai cô, tay trái nắm chặt cổ tay cô, động tác cúi người nghiêng đầu người ngoài nhìn vào tư thế này giống như đang hôn nhau.

Trận gió lớn làm tóc Lạc Nghệ Hằng bay lộn xộn, thân hình cao lớn đã vô tình chắn cô trước ánh nhìn của người ngồi trong xe thương vụ theo đuôi đến đây, đôi mắt sáng nhấp nháy lảng lảng nhìn chăm chú vào mọi chuyện xảy ra cách đó không xa, từ từ, lạnh lẽo như dao.

Giản Nặc chớp chớp mắt, ho hai tiếng rồi mở mắt to, cảm giác thấy tốt hơn nhiều, nhìn anh mỉm cười, cô nói, “Không sao rồi, tốt hơn rồi.” Dáng vẻ nháy mắt có vài phần tinh nghịch. Lạc Nghệ Hằng cười lờm lờ, sau đó nhận khăn tay Lâm San đưa lau mắt cho cô, kiểm tra chắc chắn không sao mới yên tâm, hình bóng hai người bên nhau bước lên bậc thang, đi vào tòa án.

Ở phòng nghị, gặp mặt người ủy thác Đan Thục Khê, về mặt Giản Nặc chuyên chú nhìn tư liệu anh ta mang đến, cho đến khi xem hết mới hỏi, “Đan lão tiên sinh khi nào có thói quen viết như vậy?”.

Chiếc kính mắt hạ xuống đến mũi của Đan Thục Khê được đẩy lên, anh ta không biết vì sao tối hôm qua Giản Nặc đột nhiên gọi bảo anh chuẩn bị những tư liệu thế này, nghe cô vừa hỏi vậy, anh cẩn thận nhớ lại rồi nói, “Theo những gì tôi nhớ thì ông đã có thói quen viết tài liệu như vậy. Nghe mẹ tôi nói bố tôi thời sinh viên đã cảm thấy có hứng thú với thư pháp, chỉ tiếc tài năng và hiểu biết cũng không cao lắm, thói quen được bồi đắp từng ngày nhưng cách viết chỉ ở mức giới hạn nên có một số điểm khác người”. Thấy khóe môi Giản Nặc hơi nhếch lên, anh khó hiểu hỏi, “Có giúp ích đối với vụ án này sao?”.

Khoác bộ đồ màu đen, Lạc Nghệ Hằng bỗng thấy giật mình, Giản Nặc nhìn về phía anh mỉm cười, “Giúp nhiều là đằng khác.”

Đan Thục Khê tháo kính mắt, khẽ day giữa lông mày, về mặt thấy rõ mọi mặt, “Giản luật sư, chúng ta sẽ thắng sao?”. Trải qua hai lần tòa thẩm vấn trước, tình hình của anh rất bất lợi, Đan Thục Khê không khỏi lo lắng.

Điều hòa phảng phất thổi gió qua hai má, cảm thấy có chút lạnh, đôi bàn tay trắng nõn đặt lên mặt, cô nở nụ cười rạng rỡ nhất trong nhiều ngày qua, đôi đồng tử lấp lánh, giọng nói Giản Nặc mềm mại mà đầy kiên định, “Đan tiên sinh yên tâm, tôi sẽ làm hết sức.”

Rời khỏi phòng nghị, Giản Nặc và Lạc Nghệ Hằng sóng vai đi bên nhau, anh nghiêng đầu thấp giọng trao đổi với cô gì đó, sau đó chỉ về phía cổ tay phải

của mình làm như nhắc nhở. Giản Nặc đầu tiên nhú mày, sau đó lập tức hiểu ra, khoe môi cong lên một vòng cung tuyệt đẹp.

Dường như nghĩ được gì đó, Giản Nặc bỗng nhiên ngắt lời anh hỏi, “Sur huynh, nếu đổi lại là anh, anh có làm giống như lời Đan Thục Nhu nói đột nhiên thay đổi chủ ý sửa di chúc không?”.

Lần này Giản Nặc thụ lý vụ án tranh chấp tài sản gia đình. Người ủy thác của cô, Đan Thục Khê có phụ thân là một doanh nhân nổi tiếng ở Nghi Thành. Đan lão tiên sinh đã qua đời để lại một tài sản khổng lồ, thân là người thừa kế hợp pháp Đan Thục Khê căn cứ theo di chúc của người cha viết, chuẩn bị chính thức tiếp nhận công ty, nhưng em gái cùng cha khác mẹ của anh bỗng nhiên đưa ra một bản di chúc khác gây sốc nhằm ngăn cản anh ngồi lên vị trí tổng giám đốc.

Đan Thục Khê cầm trong tay di chúc của Đan lão tiên sinh giao toàn bộ tài sản công ty Đan thị để lại cho anh, đồng thời đem bất động sản hai nơi lấy tên cho con trai và con gái. Nói cách khác, trên thực tế Đan lão tiên sinh đem 90% tài sản cho con trai, còn lại 10% cho con gái riêng.

Là một luật sư có kinh nghiệm lâu năm, chuyện như vậy Lạc Nghệ Hằng gặp qua không ít lần, chẳng có gì là lạ. Dù sao từ xưa đến nay tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn còn ăn sâu vào quan điểm của thế hệ trước, huống hồ cha của Đan Thục Khê đã nói, khi còn trẻ đã phạm sai lầm, rất áy náy với vợ, từng hứa hẹn cả đời này không cho con gái riêng bước chân vào nhà họ Đan, điều này càng chứng tỏ ông ấy không thể nào giao toàn bộ tài sản cho Đan Thục Nhu được.

Nhưng lần này mấu chốt của vụ án không phải là việc phân chia tài sản không đồng đều, mà là Đan Thục Khê đang cầm trong tay bản di chúc hoàn toàn khác với bản di chúc trong tay Đan Thục Nhu. Bản di chúc trong tay cô ta lập là: “Tài sản Đan thị”. Người thừa kế: con gái Đan Thục Nhu, đồng thời cả bất động sản hai nơi, biệt thự ở phía bắc nội thành thuộc sở hữu Đan Thục Nhu, căn hộ phía nam nội thành thuộc sở hữu của Đan Thục Khê. Di chúc xác lập vào trước mấy ngày Đan lão tiên sinh mất.

Vấn đề phức tạp không phải vì sao xuất hiện hai bản di chúc có nội dung khác nhau như vậy, điều làm người ta khó hiểu là sau khi xem xét bút tích, nội dung di chúc cho đến ký tên đều là Đan lão tiên sinh tự tay viết. Như vậy loại trừ nghi hoặc di chúc làm giả. Vậy thì, vì sao đến cuối cùng Đan lão tiên sinh lại thay đổi chủ ý, trước lúc lâm chung lại sớm quyết định toàn bộ tài sản giao cho con gái riêng? Đan Thục Khê không tin cha mình vi phạm lời hứa với mẹ, đem toàn bộ tài sản giao cho Đan Thục Nhu. Vì thế anh đề đơn kiện cô ta.

Vụ án trải qua hai lần thẩm vấn, tình hình cực kỳ bất lợi với Đan Thục Khê. Tuy rằng Giản Nặc đã mời người chăm sóc đặc biệt Đan lão tiên sinh ra tòa làm chứng, vạch mặt Đan Thục Nhu khi cha cô ta bị bệnh nặng đã từng tranh luận kịch liệt với ông, thậm chí ông Đan đã tức giận đến mức hai ngày không ăn uống, nhưng điều đó vẫn chưa đủ để chứng minh ông ấy sẽ không đem toàn bộ tài sản để lại cho cô ta. Mà di chúc trong tay Đan Thục Nhu xác lập thời gian sau bản di chúc nằm trong tay anh trai mình, nếu nguyên cáo Đan Thục Khê không đưa ra căn cứ chính xác chứng minh bản di chúc của Đan Thục Nhu kia được lập vào lúc thần trí cha anh không rõ hoặc trong trường hợp không tình nguyện mà lập, thì theo căn cứ vào quy định thừa kế pháp luật, Đan Thục Nhu sẽ trở thành người được hưởng lợi nhất từ tài sản này.

Lạc Nghệ Hằng không ngờ cô lại hỏi câu này, nhú mày rậm: “Giả thiết của em không thành lập. Anh không phải là ông ấy, sẽ không biết được từng bước làm của ông ta.”

Giản Nặc thấy vẻ mặt của anh đột nhiên nghiêm túc liền cười, trêu chọc nói, “Em chỉ cảm thấy thất vọng không hiểu Đan Thục Nhu đã dùng cách gì để bức ép Đan lão tiên sinh sửa bản di chúc, sao mà anh nghĩ nghiêm trọng vậy?”.

Khẽ nhếch khoe môi, Lạc Nghệ Hằng cười không nói. Nhìn ánh mắt trong veo của cô chớp chớp hỏi, nghĩ đến đêm khuya hôm qua cô hưng phấn gọi điện thoại cho anh nói đã phát hiện manh mối quan trọng của vụ án, lồng ngực anh quanh quẩn một ngạc nhiên không tả xiết. Ngay cả anh, người được xưng là vị luật sư có kinh nghiệm chinh chiến trăm trận cũng chưa từng chú ý đến chỗ rất nhỏ như vậy, đột nhiên cô phát hiện ra, gọi cho Đan Thục Khê mang tài liệu đến, vụ kiện lần này không muốn thành chiến thắng cũng khó.

Khi các vị bồi thẩm đoàn và nữ chánh án lần lượt vào chỗ, phiên tòa thẩm vấn chính thức bắt đầu.

Luật sư nguyên cáo Giản Nặc cúi đầu, nghe luật sư bị cáo đặt câu hỏi, vẻ mặt chuyên chú đầy nghiêm túc. Lạc Nghệ Hằng ngồi bên cạnh cô, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhạt, sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Trước khi phiên tòa bắt đầu một phút, người đàn ông ngồi trên hàng ghế tòa án nhìn thấy hai người họ cận kề bên nhau, sâu trong đáy mắt anh dấy lên một nỗi buồn không hiểu. Thời gian thật ngắn, lướt qua nhanh để rồi biến mất dễ dàng. Ánh mắt anh thay đổi, khôi phục lại vẻ bình tĩnh trong trẻo như lạnh lùng, đường nét góc cạnh trên khuôn mặt vẫn mang vẻ lạnh nhạt, lãnh đến mức mất đi vẻ nhu hòa vốn có.

Lúc luật sư bị cáo đặt câu hỏi xong, quay đầu nhìn về phía bồi thẩm đoàn, nữ chánh án nhìn về phía Giản Nặc, nói ngắn gọn rõ ràng, “Mời luật sư nguyên cáo đặt câu hỏi”.

Giản Nặc đứng lên, trong tay cầm một tập tài liệu, bước từng bước về phía bị cáo Đan Thục Nhu, vừa mở miệng giọng nói cực kỳ mềm mại nhưng lạnh lùng, “Đan tiểu thư, căn cứ vào lời khai cô cung cấp cho chúng tôi, cô nói cha cô lấy 90% tài sản đứng tên ông để lại cho cô, tôi muốn hỏi cô có cảm tưởng gì?”.

“Phản đối.” Giản Nặc vừa hỏi xong, luật sư bị cáo đã vội vàng đứng dậy, ánh mắt nhìn qua cô rồi nhìn sang nữ chánh án, “Thưa quan tòa, phản đối luật sư nguyên cáo hỏi về vấn đề không liên quan đến vụ án.”

Không liên quan sao? Giản Nặc mỉm cười, trấn định trần thuật nói, “Thưa quan tòa, vì sao đã sớm định giao toàn bộ tài sản cho con trai lại đột nhiên chuyển sang cho người con gái thường xuyên đang du học ở nước ngoài mà không hay lui tới, tôi tin có rất nhiều người nghi vấn điều này. Tôi hỏi Đan tiểu thư cảm tưởng của cô ấy là muốn cô ấy nói cho chúng ta biết cha cô ấy xuất phát từ lo lắng gì mới đưa ra quyết định như vậy. Tôi tin vào thời điểm

“sửa đổi” di chúc Đan lão tiên sinh đã nói qua gì đó với Đan tiểu thư đây.”

Nữ chánh án suy nghĩ một chút, sau đó nhìn về phía luật sư bị cáo, “Mời bị cáo trả lời vấn đề của luật sư nguyên cáo.”

Thần sắc Đan Thục Nhu hiện ra vẻ chán chường, nghĩ rồi nói, “Lúc ấy tôi rất sợ. Dù sao tỷ lệ phân chia tài sản như vậy khẳng định sẽ khiến cho anh trai tôi bất mãn, cho nên tôi mới khuyên ông nên cẩn thận suy nghĩ lại, nhưng ông ấy rất kiên trì, nói là ông ấy ấy nấy suốt hai mươi năm qua vì không quan tâm đến hai mẹ con tôi, muốn dành cho tôi tất cả coi như bồi thường. Về phần anh trai tôi, anh ấy là đàn ông, sự nghiệp nên tự mình tạo dựng.”

“Bồi thường?” Trong lòng Giản Nặc không hiểu Đan Thục Nhu thốt ra hai chữ bồi thường vì cảm thấy bị ai hay vì hận suốt bao năm qua không được cha mình chăm sóc? Thế cho nên khi bệnh tình Đan lão tiên sinh đang nguy kịch cô ta đã không thêm để ý đến người khác xông đến bệnh viện đòi phân chia tài sản, thậm chí lợi dụng những thủ đoạn bất bình thường nhất để đạt được bản di chúc kia.

Thở một hơi dài, giọng điệu Giản Nặc tiếp tục mang nhiều khí thế bức người, “Như vậy Đan tiểu thư vẫn kiên trì như cũ nói bản di chúc này là cha cô tự nguyện lập trong trường hợp hoàn toàn tỉnh táo?”.

Thần sắc Đan Thục Nhu rõ ràng không kiên nhẫn, nhặt nhổ nói, “Đúng vậy.”

Giản Nặc nhướn mắt nhìn cô, đôi đồng tử sắc bén xẹt qua cô nàng, nói đồng dạng rõ ràng bốn chữ, “Cô đang nói dối”.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2. (Tiếp)

Lời vừa nói ra, cả tòa án trang nghiêm nhất thời nổi sóng. Về mặt nghiêm nghị của nữ chánh án cũng kinh ngạc, còn bị cáo luật sư cũng có ý muốn đứng dậy phản bác, nhưng lại nghe Giản Nặc nói tiếp, “Đan tiểu thư, cô có biết cha cô đam mê thư pháp, trong quá trình nhiều năm luyện viết đến nay đã bồi đắp được một thói quen rất khác người hay không?”.

“Thói quen gì?” Đan Thục Nhu chưa ý thức được tình thế đột nhiên đảo ngược lại, giọng điệu có phần khiêu khích.

Giản Nặc không vội nói, cô đang trì hoãn cảm xúc, hơi cúi đầu, sau đó khoé môi cong lên nụ cười yếu ớt, “Ồ đây chắc các vị đã xem xét và xác định chắc chắn hai bản di chúc đó không phải là giả. Nhưng thử nghĩ, một người thần trí tỉnh táo sao có thể khó hiểu lập hai bản di chúc có nội dung khác nhau đến vậy? Cho nên trong đó tất có một phần do ông ấy lập trong trường hợp không tỉnh nguyên. Trải qua việc đối chiếu cẩn thận, tôi phát hiện bản di chúc của tiểu thư Đan Thục Nhu quả nhiên không giống bình thường”. Dừng một chút, ánh mắt thần nhiên đảo qua Đan Thục Nhu đang hiện lên vẻ mặt ngạc nhiên và kinh hoàng, cô nói tiếp, “Trong bản di chúc viết tay Đan tiểu thư cầm có cách viết rõ ràng khác so với thói quen viết nhiều năm nay của Đan lão tiên sinh”.

Mở tư liệu trong tay, về mặt Giản Nặc bình tĩnh lạ thường, “Đây là bản di chúc Đan lão tiên sinh thành lập vào tháng 10 năm ngoái, ông ấy xác định cho toàn bộ tài sản công ty Đan thị cho người kế thừa là Đan Thục Khê, nhận chức vụ tổng giám đốc. Một đoạn có nội dung ngắn gọn đã có sáu chữ viết theo kiểu phồn thể, ví như chữ “vị” này, đại đa số những người trong số chúng ta đều có thói quen viết là “vị”, nhưng Đan lão tiên sinh lại viết là “vĩ”.” Nhận một tập tài liệu khác mà Lâm San đưa, cô tiếp lời “Đây là bản di chúc tiểu thư Đan Thục Nhu cung cấp cho chúng tôi. Thật trùng hợp trong đó cũng có chữ này, nhưng toàn bộ văn bản chữ “vị” đều không viết theo kiểu phồn thể. Xin hỏi, vì sao thói quen đã bồi đắp được nhiều năm lại đột nhiên thay đổi vậy?”.

“Cái này không loại trừ khả năng thời điểm Đan lão tiên sinh sửa lập di chúc đã thay đổi thói quen. Dù sao nghiêm khắc mà nói trong số chúng ta khi viết đều không thông dụng chữ phồn thể.” Luật sư bị cáo đề ý rất nhanh phản bác lại, có ý muốn giảm đi tình hình bất lợi về phía mình, “Hơn nữa nếu có thói quen viết chữ phồn thể, vì sao lại chỉ dùng chữ kiểu phồn thể vậy? Vì sao không phải là chữ phồn thể truyền thống?”

“Nghị vấn của luật sư bị cáo tôi sẽ giải đáp cho các vị.” Giản Nặc cười nhạt, thông thả đối đáp, “Mỗi người đều không thể vượt qua được cửa ải khó khăn, Đan lão tiên sinh cũng không ngoại lệ. Mặc dù ông ấy đam mê thư pháp nhưng không phải là tinh tú. Ngoài việc dùng bút máy viết chữ có vẻ ngoài rất nghệ thuật, kỹ năng viết chữ phồn thể cũng không thành thạo. Nhưng Đan lão tiên sinh đã che giấu điểm yếu đó, biết rõ mình không nắm chắc cách viết truyền thống nên đã viết kiểu chữ phồn thể đã được lược bớt đi vài phần, để không lộ ra khuyết điểm cho người khác.”

“Từ ngữ luật sư nguyên cáo nói không khỏi quá gượng ép. Một câu che giấu điểm yếu, không muốn để lộ khuyết điểm cho người khác biết dường như đã lảng tránh điểm đáng ngờ mấu chốt.”

Tự nhiên luật sư bị cáo nói một câu mang đầy vẻ châm chọc, Giản Nặc mỉm cười, mở miệng tạo áp lực cho người, “Như vậy tôi lại nêu một ví dụ chứng minh một chút cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.” Dừng lại, ánh mắt đảo qua cổ tay vị luật sư kia, cô hỏi, “Tôi muốn hỏi luật sư bị cáo, có phải anh có thói quan đeo đồng hồ ở tay phải hay không?”.

Không phải không có ngoài ý muốn, ánh mắt mọi người ở đây đều đồng loạt nhìn sang cổ tay phải của luật sư bị cáo, nơi đó quả nhiên có đeo một chiếc đồng hồ đắt tiền.

Không ngờ Giản Nặc có nghi vấn này, luật sư bị cáo bị ghen lời, bỗng nhiên nghĩ gì đó, nghiêng đầu về phía Lạc Nghệ Hằng, thấy anh không để ý day lông mày đậm, nhất thời hiểu được thói quen đặc biệt của người đàn ông ôn thuận như ngọc bên cạnh kia đã cung cấp tình tiết cho luật sư nguyên cáo. Vì thế anh bất đắc dĩ nói, “Đúng vậy”.

“Vi đại đa số người đều viết tay phải và có thói quen đeo đồng hồ tay trái, nhưng luật sư bị cáo lại đeo đồng hồ tay phải, chẳng sợ vô tình va chạm làm mặt đồng hồ bị xước mà vẫn chưa từng thay đổi thói quen đó, thử hỏi một người có thói quen khác biệt dùng kiểu chữ phồn thể để viết trong suốt hơn ba mươi năm qua làm sao có thể thay đổi trong một hôm như vậy?” Dừng lại vài giây, dường như để cho luật sư bị cáo cơ hội phản biện, thấy anh ta im lặng không lên tiếng cô mới trấn định tiếp nhận tập tài liệu Lâm San đưa, “Nơi này có toàn bộ văn bản hợp đồng trong suốt mười năm qua Đan lão tiên sinh đã ký viết, mỗi một tờ đều phù hợp với phong cách viết phồn thể của ông ấy, tất cả đều được viết tay không đánh máy, những từ “vị” được viết thành theo kiểu phồn thể. Nói cách khác, đây được viết trong lúc ông ấy ở trạng thái hoàn toàn tỉnh táo, tuyệt đối không có khả năng mơ hồ mà thay chữ phồn thể thường dùng bằng chữ giản thể. Cho nên, tôi có lý do tin tưởng bản di chúc mà Đan tiểu thư cung cấp kia được lập trong trường hợp không tình nguyện. Nếu không căn bản không thể giải thích được vì sao ông ấy lại viết chữ “vị” thành giản thể. Lớn mật mà đoán một chút, có lẽ ông ấy đã bị Đan tiểu thư cưỡng ép để sao chép một bản di chúc mà cô ta muốn”. Câu nói khẳng định dứt khoát nháy mắt đã làm mọi người ngồi đây kinh sợ, trong phòng bắt đầu huyền ảo.

Phát hiện hai bản di chúc có một chỗ rất nhỏ khác nhau, đầu tiên Giản Nặc đã gọi điện gọi cho Lạc Nghệ Hằng, cùng anh nghiên cứu thật kỹ sau đó liên hệ với Đan Thục Khê, biết được thói quen viết đặc biệt của Đan lão tiên sinh, tiếp đó bảo anh ta chuẩn bị thật tốt một số tài liệu hồ sơ lúc sinh thời của Đan lão tiên sinh để làm bằng chứng cho buổi thẩm vấn ngày hôm nay.

“Cô nói vậy.” Đan Thục Nhu hét to, ánh mắt mơ hồ hướng về phía luật sư của mình xin giúp đỡ, “Không phải như thế, tôi không làm vậy.”

“Tôi có nói vậy hay không chỉ cần nhờ quan tòa xem xét tập tài liệu có những văn bản suốt mười năm qua Đan lão tiên sinh đã ký viết đóng dấu là có thể định luận. Nếu cần thiết, người ủy thác của tôi còn có thể cung cấp tài liệu về bất động sản thuộc sở hữu của Đan thị từ lúc thành lập đến nay để kiểm tra.” Giọng nói lạnh lùng dứt khoát, Giản Nặc trình tập tài liệu cầm trong tay cho quan tòa, “Đây là toàn bộ tư liệu tôi đã sắp xếp cho thấy thói quen viết hơn sáu mươi sáu chữ phồn thể của Đan lão tiên sinh.”

Có lẽ hoàn toàn không dự đoán được vụ án lại có thể nghịch chuyển như vậy, mọi người trong tòa đều lộ vẻ ngạc nhiên trên mặt. Nhìn vị luật sư có khuôn mặt như búp bê này với cặp mắt khác xưa.

Giản Nặc nghiêng người quay đầu, đón nhận ánh mắt nhìn chăm chú của Lạc Nghệ Hằng, nở một nụ cười tự tin. Khóe môi Lạc Nghệ Hằng cũng mỉm cười, ánh mắt dừng lại khuôn mặt mang vẻ hồn nhiên của cô, đáy lòng dâng lên thứ tình cảm kỳ lạ, cảm thấy cô gái trước mặt, sắc xảo tinh tế, xinh đẹp động lòng người.

Buổi xét xử vụ án ở đây, không phải trong thời gian ngắn đã có kết quả, các bằng chứng mới nhất phải trải qua thời gian xem xét xác minh để bao đảm tính chân thật mới có hữu hiệu, cho nên, lần này tòa thẩm vấn tạm thời hoãn lại công bố vào lần khác. Về phần Đan Thục Nhu rút cuộc dùng cách gì để cưỡng ép phụ thân sửa lập di chúc, tin rằng nhất định sẽ có người điều tra đến cuối cùng.

Khi mọi người bắt đầu giải tán ra về, Giản Nặc cũng đứng dậy cùng với Lạc Nghệ Hằng, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía cửa lớn từ từ khép lại, chợt có một bóng dáng cao lớn xâm nhập vào tầm mắt, cô thoáng chốc giật mình, cả người hóa thạch đứng ở một chỗ. Lúc này cô tựa hồ mới ý thức được, thời tiết hôm nay thay đổi rất bất bình thường, có gì đó đang mách bảo số phận như chiếc bánh xe quay vòng cấp tốc, dường như sắp phá vỡ tất cả những gì được cho là định trước.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3 + 4

Chương 3

Bóng hình mờ ảo

"Bốn năm. Suốt bốn năm qua. Bọn họ đều vì nỗi nhớ nhưng từ sâu trong đáy lòng ám ảnh mà quyết định cùng chờ, cùng đợi cho đến bây giờ..."

Đứng xuất thần nhìn hình bóng vừa qua, trong trí nhớ xa xôi thoáng chốc trở lại, từng hình ảnh mơ hồ bắt đầu rõ ràng từng chút một, im lặng chảy vào tim. Giản Nặc bị thương phát hiện, từng nghĩ lúc bắt đầu sẽ có điểm kết thúc, bướng bỉnh chờ đợi chung quy chỉ đối lấy khoảng cách chân trời góc bể. Khẽ chớp đôi mắt đang mờ sương, cô cố ngăn những dòng lệ chực chờ tuôn rơi. Cô nói với chính mình, không thể khóc, phải kiên cường, kiên cường lên.

Lạc Nghệ Hằng nhìn theo ánh mắt của cô, cửa khép kín đã sớm không còn một khe hở. Anh nghiêng đầu nhìn cô, trái tim bỗng thấy run lên, không kiềm chế được nhẹ giọng gọi, “Tiểu sư muội?”.

Tiếng gọi vẫn chưa đẩy tất cả những đám sương mờ phân tán đi, lúc này cô giống như đang bước chân vào mây mù dày đặc, cảm giác không chân thật. Giản Nặc cúi đầu dường như tự hỏi chính mình, “Đã bao lâu rồi?”

“Cái gì?” Lạc Nghệ Hằng ngăn ra.

“Anh ấy rồi đi đã bao lâu rồi?” Tiếng nói nhỏ hơi khàn khàn, khi lời nói vừa bật ra cũng là lúc những dòng kí ức vụn vụn trở về làm trái tim mỏng manh của cô xúc động, cô chợt cảm thấy mỗi một không chịu nổi, thoáng chốc bao nhiêu chua xót đắng cay, bao nhiêu nhớ nhung phong trần cũng không cam lòng chảy ra cuộn cuộn.

Môi mấp máy, Lạc Nghệ Hằng nhìn ánh mắt cô trong phút chốc hiện lên đau xót, lồng ngực bị đè nén đến ngột ngạt khó chịu. Cô gái trước mặt đang mờ mịt nhìn anh, dáng vẻ mảnh mai khiến người ta đau lòng, dứt tay vào túi quần để kiểm chế xúc động muốn được ôm cô, anh lựa chọn cách im lặng, câu hỏi đó nếu như nói rõ con số cho cô, hay cho chính mình, có lẽ đều là một tổn thương sâu sắc.

Bốn năm. Suốt bốn năm qua. Bọn họ đều vì nỗi nhớ nhưng từ sâu trong đáy lòng ám ảnh mà quyết định cùng chờ, cùng đợi cho đến bây giờ.

Sắc mặt Giản Nặc bỗng nhiên trắng bệch, cuối cùng không chịu được mọi cảm xúc hỗn độn tràn về trong lòng, đôi đồng tử nhanh chóng bị nỗi ưu thương chiếm cứ, cô từ từ nói, “Là một ngàn năm trăm hai mươi sáu ngày.”

Không cố ý tính toán, nhưng mỗi ngày trước khi đi ngủ tự nhiên lại cầm cây bút đánh dấu vào quyển lịch, âm thầm đếm từng ngày anh rời đi, cho đến tối hôm qua, vừa tròn một ngàn năm trăm hai mươi sáu ngày, bốn năm hai tháng.

Trả lời một đáp án chính xác như vậy khiến cho vẻ mặt nhu hòa mà Lạc Nghệ Hằng cố nén chịu từ này đến giờ tan biến mất, thay vào đó là một nỗi cô đơn hoang vắng. Tâm ý của cô, từ đầu đến cuối anh đều biết rõ. Nhưng anh vẫn không ngờ, cô lại có thể kiên trì đến ngày hôm nay. Vốn tưởng trải qua nhiều năm như vậy, có lẽ cô sẽ thay đổi, rồi có một ngày cô sẽ không cố chấp với lựa chọn ban đầu của mình, nhưng đến hôm nay cuối cùng anh cũng hiểu được, bọn họ kỳ thật chưa từng thay đổi. Mặc dù một môi từng ngày như vậy, nhưng vẫn chưa từng muốn từ bỏ. Người kia đã rời xa bao năm rồi, còn anh và cô, cũng đã phải đợi bao năm rồi!

Rất nhiều lúc nhớ đều cảm thấy thực sự không thể khác được. Người một khi đã cố chấp quyết định, đúng là không có thuốc nào cứu chữa!

Kế tiếp lại là khoảng không gian trầm mặc, hai người không ai nói câu gì.

Đến bãi đỗ xe, Lạc Nghệ Hằng dùng chìa khóa điện tử mở cửa xe, Giản Nặc vòng qua anh muốn chui vào ghế sau. Cửa xe vừa mới đóng sau đó lại nhẹ nhàng mở ra, anh nói với Lâm San đang ngồi đó: “Cô ngồi phía trước.”

Ngồi vào trong xe, Lạc Nghệ Hằng khẽ liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. Giản Nặc cúi đầu nhẹ nhàng lau mắt, vẻ mặt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững, cô ngồi im bất động, nghiêng đầu nhìn cảnh vật qua ô cửa kính.

Lạc Nghệ Hằng hít sâu một hơi, im lặng rẽ xe ra ngoài. Cho đến khi điện thoại của anh có tiếng reo, lúc đó mới phá vỡ bầu không khí yên tĩnh khiến người ta khó thở này. Anh cầm điện thoại nhìn tên người gọi hiện lên, nhấn nút nhận, “Ưu Lý?”

Một giọng nam thô vang truyền đến từ đầu điện thoại bên kia, giọng lớn đến mức ngay cả Giản Nặc ngồi sau cũng có thể nghe rõ, “Nghệ Hằng, cậu đang làm gì đấy? Bây giờ có thời gian không?”

Lạc Nghệ Hằng bình tĩnh nói, “Đang trên đường về văn phòng luật. Có việc gì không?”

“Xe tớ bị hỏng rồi.” Giọng nói của Diệp Ưu Lý vô thức phóng đại một chút, chửi thề, “Cái nơi quỷ quái này không gọi được xe, cậu đến đón tớ đi.”

Có vẻ như đã quen với kiểu lớn giọng của anh ta, vẻ mặt Lạc Nghệ Hằng không hề thay đổi, hỏi vị trí của anh ta, rồi không đợi phản ứng của bên kia, thẳng tay ngắt điện thoại.

Lâm San vốn bị bầu không khí khác thường trong xe tra tấn đến căng thẳng, mơ hồ nghe hiểu Lạc Nghệ Hằng muốn vòng đường đi đón người, cô nhẹ nhàng mở miệng, “Luật sư Lạc, anh cho tôi xuống chỗ kia, tôi ngồi xe về là được rồi.”

Lạc Nghệ Hằng gật đầu, “Vậy tôi không tiễn nữa. Buổi chiều sắp xếp lại tư liệu về vụ án hôn nhân đó, tôi có hẹn với đương sự vào ngày mai.” Lâm San gật đầu nhanh nhẹn, lại nghe anh nói tiếp, “Buổi chiều tôi và luật sư Giản sẽ không quay về nữa.” Sau đó đỗ lại bên lề đường, chờ cô ấy đi xuống, xe mới chậm rãi lăn bánh.

Trời càng ngày càng tối, mây đen ùn ùn kéo đến, ngay lúc đó trời đổ mưa như trút. Giản Nặc ngồi thẳng người hướng ra ngoài cửa kính, đưa ngón tay mảnh mai khẽ xoa cửa kính thủy tinh lạnh băng, như vuốt dọc theo dòng nước mưa thâm lạnh rơi.

Sâu trong kí ức của mình, nhớ lại ngày người ấy rời đi trời cũng mưa rất to, cô đứng trong làn mưa bụi, đón nhận thứ chất lỏng lạnh như băng chảy vào hai bên má, chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng, tim trầm xuống, sau đó lại không ngừng trầm xuống, cho đến khi rơi xuống vực sâu không đáy, không thể cứu rỗi.

“Vì sao không nói?” Cuối cùng Lạc Nghệ Hằng cũng mở miệng, đôi mắt sâu thẳm dường như không mang một tình cảm nào, hoặc có thể nó đã tích tụ quá nhiều cảm xúc phức tạp khó hiểu, trong lúc nhất thời khiến người ta không phân biệt rõ là vui hay buồn.

Giọng nói trầm ấm gọi cô trở về từ dòng suy nghĩ xa xôi của mình, Giản Nặc nhướng mắt nhìn về phía anh, ánh mắt trong không khí ngưng tụ thành một

đường, cô cong môi nở nụ cười nhạt, nhìn cười nhưng rõ ràng không phải nụ cười, có vẻ cay đắng và mệt mỏi, anh nghe thấy cô từ từ nói, “Cái em muốn là đáp án, không phải lời tự bào chữa.”

Đúng vậy, nói cái gì đây? Đáp án cô ấy muốn anh ta không thể cho, anh biết, anh đều biết cả. Nhưng càng biết nhiều, càng không thể buông tay. Lạc Nghệ Hằng điều chỉnh tầm mắt, hướng thẳng về phía trước.

Lại một bầu không khí trầm mặc.

Kỳ thật từ bốn năm trước lúc người ấy bắt đầu rời đi, cùng thời gian đó cô đã bắt đầu trầm mặc. Nhưng trước mặt người ngoài cô vẫn sáng sủa hoạt bát như trước. Cô đã từng nói, cô không thể mang nỗi đau khổ của mình đè trút lên người người khác được, không có ai phải gánh vác nỗi đau khổ của cô, cũng như không có ai phải trả tiền cho hạnh phúc của cô, bao gồm cả anh vẫn luôn ở phía trước.

Cô nói thẳng ra như vậy, không để lại một đường sống cho người khác. Cái kiểu cứng đầu kiên cường thế này, thật khiến người ta bất lực.

Mưa càng lúc càng to, tùy ý cọ rửa vạn vật. Tầm mắt nhìn phía trước không được tốt, nhưng tốc độ xe lại chỉ tăng không giảm. Đồi lại người khác đã sớm sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, nhưng Giản Nặc vẫn bình tĩnh như thường, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không nâng lên nhìn. Cô thích cảm giác nhìn đường phố rất nhanh đã chạy lui về thế này, cô thích tốc độ phi xe như thế này, giống như có thể vứt bỏ mọi phiền não sang một bên, càng xa và xa hơn nữa ...

Khi xe dừng lại, cơ thể cao lớn Diệp Ưu Lý đứng ven đường chạy lên, ngồi vào ghế sau Lạc Nghệ Hằng lớn giọng nói, “Không hổ là cao thủ đua xe, kiểu này chắc tốc độ vượt quá 120km/h.” Hoàn toàn không để ý đến không khí ám đạm bên trong xe, làm như không phát hiện sắc mặt nặng nề hai người, anh nghiêng người nhìn về phía Giản Nặc đang mặc bộ trang phục nghề nghiệp, mày nhíu lại như trẻ em tức giận nói, “Này ngọc kia em tên gì? Lại lịch xuất thân thế nào? Sao lại xuất hiện trên xe bạn thân của tôi?”

Biết anh ta không dễ buông tha cho mình, Giản Nặc không thể không đóng gói tâm trạng ban nãy, điều chỉnh sắc mặt bắt đầu phối hợp cải lại: “Anh nói ai là ngọc? Muốn chết hả?”

Thấy cô khôi phục chút tinh thần, Diệp Ưu Lý giãn lỏng mày, khuôn mặt mỉm cười khiêu khích, “Ai không nói câu nào là ngọc.”

Giản Nặc trừng mắt lườm anh, để ý đến quần áo anh ta, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn rất nhiều, cô mỉm cười, “Anh mặt mũi phục kiểu gì mà thấy kì lạ thế nhỉ, giống như người bán trứng luộc trong nồi nước trà đầu công trường học ấy.”

Nghe vậy, hai hàng lông mày Diệp Ưu Lý nhíu lại như sắp gần với nhau, thấy Lạc Nghệ Hằng cũng nhìn anh bằng con mắt kỳ lạ, lườm cả hai người nói, “Em là tiểu nha đầu lừa đảo, ánh mắt quả nhiên có vấn đề.” Anh mặc đồng phục cùng lắm trông quen hơn mà thôi, đôi thành mặc thường phục có khoa trương như vậy không?

“Lại gọi em là tiểu nha đầu lừa đảo, em sẽ giờ tuyệt học ‘Phật sơn vô ảnh cước’ đập chết anh.” Giản Nặc lườm anh.

“Lại còn ‘Phật sơn vô ảnh cước’ nữa, nhìn em gầy, người không kéo ra nổi. Chân có thể với tới sao? Hà? Haha.” Nghiêng người, Diệp Ưu Lý khẽ gần đầu cô, làm vẻ mặt đau lòng như gỗ mục không thể điều tặc.

Giản Nặc thuận thế nắm lấy tay anh ta há mồm nghiêng răng cắn, chọc cho Diệp Ưu Lý kêu oa oa trời đất, “Cậu nhìn đi này, Lạc Nghệ Hằng, cô ấy đúng là cảm tình con chó mà.”

Lạc Nghệ Hằng thấy hai người bắt đầu làm loạn trong không gian nhỏ hẹp, đường nét lạnh băng trên khuôn mặt dịu lại, anh khẽ mỉm cười.

Diệp Ưu Lý và Lạc Nghệ Hằng là bạn thời trung học, là anh em có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Sau khi tốt nghiệp, Lạc Nghệ Hằng thi đỗ vào trường đại học C - Nghi Thành khoa Công pháp quốc tế, Diệp Ưu Lý đỗ vào trường Học viện cảnh sát. Còn về Giản Nặc, tất nhiên là quen biết thông qua Lạc Nghệ Hằng. Tính tình trong sáng thuần khiết của Giản Nặc rất hợp với Diệp Ưu Lý, quen biết vài lần cậu ấy còn theo đuổi người ta, trong lúc trêu đùa đã có không ít kỷ niệm buồn cười, sau đó hai người trở thành bạn tốt, rồi bắt đầu lúc hòa thuận lúc cãi nhau, có qua có lại cũng được vài năm.

Lúc nhận được điện thoại của Diệp Ưu Lý, không hiểu sao Lạc Nghệ Hằng nhẹ nhàng thở ra, cơ hồ là không hề do dự mà quyết định đưa cô cùng đến đây. Anh biết, lúc tâm tình Giản Nặc không tốt, chỉ có cậu ấy mới giải tỏa được tâm trạng của cô, giúp cô mỉm cười nghĩ khác đi, còn anh chỉ dám im lặng nhìn những nỗi buồn vây quanh cô từ từ xua tan, đôi khi anh không khỏi nghĩ, nếu khi đó anh có thể tác thành cho hai người họ bên nhau, có lẽ sau này tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Nhưng là, chữ “nếu” kia cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi. Dù sao, tất cả mọi chuyện không thể bắt đầu lại được nữa.

Đang trôi nổi theo những suy nghĩ của mình, bỗng nhiên nghe được giọng nói trầm thấp của Diệp Ưu Lý sau khi nghe điện thoại xong, “Quay xe, Nghệ Hằng.”

“Cái gì?”. Lạc Nghệ Hằng ngẩn ra.

“Đi đến con đập nhỏ gần trạm thu phí.” Diệp Ưu Lý bắt đầu thu lại vẻ mặt lúc trước, sắc mặt lúc này chuyển sang u ám, “Tớ canh giữ cây cầu phía tây cả ngày, vậy mà nó lại chạy về phía con đập bên kia.”

Lạc Nghệ Hằng hiểu rõ, biết anh đang chấp hành nhiệm vụ, gương mặt nhìn về phía gương chiếu hậu, rồi mạnh mẽ vòng tay lái. Bánh xe vẽ lên một đường vòng cung dài, trực tiếp chuyển hướng!

Diệp Ưu Lý nhận được điện thoại của cấp dưới, được biết hai phút trước có người thấy nghi phạm đang lẩn trốn trên chiếc xe Bingley thể thao màu bạc đi qua con đập gần trạm thu phí, trong lòng tính toán kỹ năng phi xe của Lạc Nghệ Hằng bao nhiêu phút nữa có thể đuổi kịp, sau đó thúc giục, “Nhanh lên.”

Lạc Nghệ Hằng nhú mày, nhìn không chớp mắt đến tình hình giao thông, dưới chân đạp mạnh chân ga.

Xe tăng tốc chạy như bay trong làn mưa bụi mờ sương, đi qua nơi nào là nơi đó bắn lên tầng tầng nước mưa.

Đến con đập gần trạm thu phí, xe phóng nhanh trên đường cao tốc, hai tay Giản Nặc bám vào ghế tựa lưng phía trước, đôi mắt đen không chớp nhìn về phía con đường xa ngoài cửa kính, thấy một chiếc Bingley thể thao màu bạc mờ hồ xâm nhập vào tầm mắt, cô kêu to: “Ồ phía trước.”

“Ánh mắt tiểu nha đầu này tốt thật đấy.” Diệp Ưu Lý nheo mắt nói, “Chính là nó, vượt qua rồi chặn xe lại.”

Có lẽ do mưa to, xe cộ trên đường không nhiều, nhưng vì an toàn tránh cho một số va chạm không cần thiết, Lạc Nghệ Hằng vẫn nhìn mọi hướng, ra tín hiệu nhắc nhở những chiếc xe phía trước phía sau xe mình muốn vượt qua, sau đó đạp chân ga, quyết đoán tăng tốc vượt lên.

Chiều xe Bingley có vẻ cảm nhận được xe Lạc Nghệ Hằng muốn vượt qua, xe cũng tăng tốc như muốn nghênh đón cuộc đua, tốc độ mạnh mẽ còn hơn cả ngựa hoang thoát cương. Mặc dù đóng chặt cửa kính xe nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng gió gào thét xẹt qua xé rách màng nhĩ.

Diệp Ưu Lý tức giận, không nhìn được chữ, “MD, không muốn sống nữa à!!” Khi nói tay còn nắm chặt thành quyền.

“Như vậy chỉ sợ không dừng lại được, người của cậu bao giờ đến? Hai chiếc xe này trước sau cũng khó đoán được phần thắng.” Như vậy rất mạo hiểm, đối với niềm đam mê yêu thích đua xe của Lạc Nghệ Hằng mà nói gần như chắc chắn điều này, điều kiện quyết định đầu tiên khi thi đấu là xe đối thủ phải có cùng kỹ thuật và tốc độ tương đương mình, nếu không rất dễ gây nguy hiểm.

Diệp Ưu Lý nhìn chằm chằm vào chiếc xe Bingley phía trước, nhanh chóng gọi điện thoại cho cấp dưới xác định vị trí chính xác, đưa ra cách để chặn nghi phạm.

Người đàn ông trong xe thương vụ theo đuôi xe Lạc Nghệ Hằng đi vượt qua phía trước nhìn thấy tình cảnh này, về mặt ngưng động lạnh lùng dịu xuống, thái độ thờ ơ lạnh nhạt khẽ dấy lên một cái nhìn khác thường, bàn tay thon dài nhanh đánh tay lái, xe vững trải trượt ra làn đường bên trái chiếc Bingley, bấm còi ba tiếng sau đó tăng tốc.

Sau khi nghe được tiếng còi xe, hình ảnh chiếc xe thương vụ mờ ảo lập tức xẹt qua trước mắt. Thần sắc Lạc Nghệ Hằng thoáng chốc biến đổi, tay im lặng nắm mạnh vô lăng, tâm tư nháy mắt trăm chuyển ngàn hồi, cuối cùng lạnh giọng nhắc nhở, “Ngồi yên.” Sau đó vượt lên đi sang phía bên phải chiếc xe Bingley.

Vì thế tạo nên một khung cảnh: xe thương vụ bên trái, Lexus bên phải, Bingley ở giữa. Khi ba chiếc xe cơ hồ đạt đến vị trí song song, Lạc Nghệ Hằng đáp lại bằng những âm thanh bóp còi xe liên tục, sau đó hai người ấn ý đạp chân ga, xe tăng tốc chạy như bay trên đường mưa. Xác định khoảng cách hợp lý, xe thương vụ và Lexus bỗng nhiên quay đầu đồng thời.

Trong phút chốc, đầu hai xe gần như phóng vào đối phương. Nhưng lúc gần chạm, đột nhiên dừng lại.

Hai chiếc xe phía trước Bingley vẽ một đường cong hoàn mỹ, thẳng tắp ở phía trước. Lái xe giữ chặt vô lăng đến toát mồ hôi, hoàn toàn không ngờ có người dám chặn xe như vậy, bới rồi đạp mạnh phanh xe, khoảng cách cách hai xe không đến một mét đã phanh gấp lại gây ra tiếng ma sát chói tai.

Về mặt Giản Nặc thoáng đóng băng, môi hé mở, mắt mở to tròn, rõ ràng vừa mới xảy ra một màn khiếp sợ.

“Xe thương vụ sao có thể lái được tốc độ này? Khó hiểu thật.” Diệp Ưu Lý phản ứng đầu tiên, không cần biết rõ người hỗ trợ là ai đã nhanh chóng mở cửa xe, bất chấp bên ngoài tầm tã mưa to, vội vã lấy súng vọt đến trước xe Bingley.

Trong làn mưa bụi mờ sương, đầu hai xe đối nhau nên hai người trên xe không thấy rõ về mặt của đối phương, nhưng bọn họ vẫn giữ chặt tư thế lái xe, nhìn nhau qua làn kính.

Giản Nặc tỉnh táo lại, khó hiểu giương mắt nhìn qua. Những giọt nước mưa to lớn đậu lại trên cửa kính xe, làm ngăn cách tầm mắt của cô, khi cô đang muốn mở miệng gọi Lạc Nghệ Hằng, đã thấy anh còi dây an toàn, đưa tay mở cửa xe.

Phía chân trời hỗn độn vang lên tiếng sấm rền, mưa càng to hơn, chỉ thoáng chốc anh đã bị bao phủ bởi làn nước mưa lạnh băng ẩm ướt.

Giản Nặc nhìn anh đứng trước xe, mang vẻ mặt lạnh lùng như hàn băng, đột nhiên như hiểu được cái gì, tim chột đập mạnh hơn, run run vươn tay cầm lấy tay nắm cửa, ngay sau đó, đáng người mảnh mai cũng hòa nhập trong làn mưa bụi.

Ánh mắt bị vương đầy nước mưa dừng lại vào hình bóng người đàn ông ngồi bên trong xe thương vụ, tim chột thấy nặng nề như bị vũ khí lợi hại đâm vào, cái loại đau đớn này, đã luôn bên cô trong suốt những năm qua. Nước mắt Giản Nặc không khống chế được rơi xuống, một giọt lại một giọt, hòa với nước mưa, chảy vào tim, cuối cùng bị nghiền nát dưới bàn chân, tựa như trái tim yếu ớt mỏng manh bỗng nhiên bị xé rách thành nhiều mảnh.

Người ngồi trong xe mãi miết nhìn theo hình bóng người phía trước, đôi đồng tử sâu thẳm như đáy biển lạnh lẽo dừng lại trên gương mặt nhỏ nhắn quen thuộc kia, khuôn mặt lạnh lùng phút chốc che giấu biểu cảm khó làm cho người ta phân biệt được đâu là bi thương, đâu là nổi bất lực.

Thời gian đóng băng vạn vật. Tất cả đều lặng yên như thế.

Mưa to, và còn rất to, cơ thể mỏng manh của cô gái như hóa đá tại nơi đây, đứng bất động không có ý muốn tránh mưa.

Thật lâu sau, người đàn ông từ từ khởi động xe, bắt đầu với một tốc độ rất chậm rồi phóng nhanh, Giản Nặc nhìn chăm chú khi chiếc xe dần đi xa.

Gió táp mưa sa điên cuồng đổ xuống từ phía bầu trời, Giản Nặc bàng hoàng đứng đó, cô đã nhìn thấy khuôn mặt mang nét lạnh lùng cứng cỏi của anh, khuôn mặt ấy suốt bốn năm trời đã không được nhìn ngắm. Bên cạnh vẫn có một người đứng lặng yên nhìn cô, một người đứng ở phía sau chứng kiến, mang hai ánh mắt khác nhau một lạnh lùng khó hiểu một đau thương mất mát.

Người đàn ông rời khỏi tầm mắt cô, hòa vào làn mưa bụi thê lương.

Cuối cùng, cô cũng tìm được giọng nói của mình, cất giọng kêu thét lên:

“Cốc Trì!”.

Suy nghĩ như mưa

"Chờ đợi, rõ ràng đó là mục tiêu giúp cô chịu đựng suốt một ngàn năm trăm hai mươi sáu ngày qua."

Thời tiết vào đầu mùa thu, mưa đột nhiên rất to, như là vì ai đó cảm thán mà khóc lóc, lại như trừng phạt kẻ quân quỷ si mê mà cô đơn chờ đợi, sấm sét rền vang trên bầu trời như cười khẩy tình cảnh bọn họ.

Giản Nặc ngẩng đầu, làn mưa lạnh như băng ẩm ướt chảy xuống, cùng với những giọt lệ chưa xót hòa vào nhau, trượt dài trên má cô, nghiền nát dưới chân, cửa nát từng dãy thần kinh khiến cô đau đớn đến bất lực.

Vô thức nhìn về phía hình bóng chiếc xe đã đi xa, gắng sức chạy theo đuổi kịp tốc độ lái xe của anh, miệng gào thét trong làn mưa bụi, “Cốc Trì ... Cốc Trì ...”.

Nhưng đáp lại cô, chỉ có gió bão, mưa tạt mạnh. Trừ những cái đó ra, không còn gì khác.

Bóng dáng cô độc trong làn mưa bụi, đôi vai gầy yếu suy sụp ngồi xuống, mang theo bao nỗi uý khuất cùng không cam lòng. Chứng kiến tình cảnh này, Lạc Nghệ Hằng đau lòng không nói nên lời. Muốn chạy ra ôm cô, nhưng đôi chân anh lại cứ dính chặt một chỗ không thể nhấc nổi.

Bốn năm qua đi, hai người đó cách xa muôn sông nghìn núi, cuối cùng gần trong gang tấc lại vẫn xa không thể với tới. Chẳng lẽ kiên trì của cô, cuối cùng cũng không cứu vãn hay đi ngược lại cái được cho là số phận sao? Cốc Trì, vì sao không cho cô ấy một lý do? Nếu đơn giản không cần, vì sao trước khi rời đi lại do dự? Nếu không thể từ bỏ, vì sao có thể đoạn tuyệt hoàn toàn như thế, không cho cô ấy một chút tin tức ít ỏi nào như vậy? Nếu có một ngày anh phát hiện ra cái anh cô làm cạn kiệt hết không chỉ là sự nhiệt tình của cô ấy mà còn là cả cuộc đời, liệu anh có hối hận với quyết định ban đầu hay không? Hay là, anh đã thực sự hối hận.

Ký ức của Lạc Nghệ Hằng thoáng chốc hiện lên một hình ảnh.

Khi đó anh hỏi Cốc Trì, “Có muốn nói cho cô ấy hay không?”.

“Không.” Giọng nói kiên định, không mang vẻ lo lắng, quyết không chừa cho bản thân mình cứu vãn con đường sống.

Nghĩ đến nụ cười đơn thuần của Giản Nặc, Lạc Nghệ Hằng cố gắng muốn thuyết phục anh, “Hôm nay tớ gặp cô ấy ở thư viện, cả người không hề có tinh thần, như bị bệnh, hay là cậu...”

“Tớ cũng đã từng tưởng tượng tương lai của chúng tớ, thậm chí tớ đã nghĩ chờ khi cô ấy tốt nghiệp xong sẽ kết hôn, nhưng không nghĩ lại có ngày phải rời xa nhau như vậy, thời gian thật nhanh.” Cốc Trì cắt ngang lời anh, thanh âm trầm thấp ẩn chứa bao nỗi vô lực và đau khổ, Lạc Nghệ Hằng hiểu rõ ràng tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng lúc này anh không hề muốn cậu ấy dứt bỏ.

“Tớ càng không muốn hơn bất cứ ai khác.” Cuối cùng, Cốc Trì để lại một câu nói mơ hồ, một mình cô đơn lẻ loi lên máy bay lúc nửa đêm, đi đến bên kia bờ đại dương, từ đó cắt đứt mọi liên lạc với Giản Nặc.

Vừa đi, đã đi bốn năm

Hít một hơi thật sâu, những ký ức vạn vật dần rõ ràng trong đầu, Lạc Nghệ Hằng cảm thấy ván bài lần này anh đã thua cuộc.

Trong không khí đột nhiên mang chút hơi lạnh, làm trái tim anh, cơ thể anh, lạnh đến thấu xương.

Lạc Nghệ Hằng đi rồi, Diệp Ưu Lý kéo mạnh Giản Nặc vào trong xe, đưa cô về nhà.

Thay quần áo xong, ngồi trong phòng khách, Giản Nặc đã tỉnh táo hơn nhiều, cô bỗng nhiên cảm thấy hoàn cảnh mình giống như những nữ nhân vật chính trên phim truyền hình thần tượng, xấu xí mà chật vật.

“Em không sao, anh nhanh về cục cảnh sát đi, đừng quên trước đó về nhà thay quần áo.” Quen biết đã năm năm, Diệp Ưu Lý đối với Giản Nặc tựa như anh trai, ở trước mặt anh, cô không cần che giấu.

Thấy anh không nhúc nhích ngồi ở kia, cô nói thêm, “Yên tâm, Giản Nặc sẽ không tìm đến cái chết.”

“Ngủ giấc một lần là đủ rồi, nếu vẫn còn có lần thứ hai thì không thuốc nào cứu nổi nữa.” Ngàn vạn lần không ngờ tới người trong xe thương vụ lại là Cốc Trì, nghĩ đến Giản Nặc đau lòng còn Lạc Nghệ Hằng lại mất mát, Diệp Ưu Lý ngược lại thấy tức giận, anh cốc vào trán cô, như muốn cô tỉnh táo hơn, “Cốc Trì chính là kẻ sắt đá còn hơn cả động vật máu lạnh. Đã bốn năm rồi còn chưa đủ sao? Đến cuối cùng em còn muốn thế nào? Em thật sự tính vì hân mà độc thân cả đời này sao?”

Em có nghĩ đến tương lai của mình không vậy?”.

Cô cũng không muốn như vậy, nhưng tất cả sự hy sinh của cô đều vì anh, không thể nào ngăn cản được điều đó.

Giản Nặc lui về ngồi trên sofa, giọng nói đượm buồn, “Gặp được người mình yêu, đâu còn nghĩ nhiều đến tương lai bản thân nữa.”

Lúc thích một người, cô muốn giữ chặt tay anh, giữ chặt chân anh, không cho anh bỏ đi. Trước mặt tình yêu, Giản Nặc không cầu tương lai, cô thầm nghĩ mỗi một chặng đường sẽ cùng người mình yêu nắm tay nhau bước đi, thậm chí cùng nhau chạy trên con đường ấy, cô cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Diệp Ưu Lý nghe vậy thấy khó thở, đột nhiên tay nâng cằm cô lên, đối diện với ánh mắt mệt mỏi của cô dần trở nên nghiêm khắc, gần từng tiếng nói, “Giản Nặc, em đã bị người ta phụ, vô tình bị người ta phụ bạc. Vậy mà em vẫn không tưởng tượng đến sự tuyệt tình của hân khi đã phụ bạc tình cảm của em, vậy mà vẫn vô điều kiện chờ hân, yêu hân?”. Nghĩ đến Lạc Nghệ Hằng, lửa giận Diệp Ưu Lý không kiềm chế được, không đợi Giản Nặc nói, anh lại găm nhẹ trách cứ, “Bây giờ Cốc Trì là loại người nào em có biết không? Hân đã không phải là chàng thanh niên của bốn năm trước yêu em, chiều chuộng em nữa rồi. Đừng tưởng mấy tạp chí Trung Quốc đưa tin là vô căn cứ, tâm địa hân như thế nào ngay cả người kinh nghiệm như Lạc Nghệ Hằng cũng không đoán ra, người phụ nữ gốc gác như em thì hiểu được cái gì hả?”.

Trước đó không lâu Diệp Ưu Lý đến văn phòng Lạc Nghệ Hằng vô tình nhìn thấy tờ tạp chí kia, ước chừng hai trang đưa tin về những hình ảnh tiệc rượu linh đình của giới thượng lưu. Cốc Trì tay cầm ly rượu đứng trước cửa sổ, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười nhạt nhẽo nhưng mang đầy thâm ý. Rõ ràng vẫn là con người đã quen biết bốn năm trước kia, nhưng khi hân mỉm cười đôi mắt phát ra ánh sáng sắc bén bỗng nhiên làm cho người ta có cảm giác xa lạ. Nhìn bài báo đưa tin, Diệp Ưu Lý và Lạc Nghệ Hằng đã phát hiện một thực tế, Cốc Trì bây giờ, hoàn toàn không giống với Cốc Trì ngày xưa.

Chưa từng thấy Diệp Ưu Lý tức giận đến vậy, cô há miệng thờ dốt, không tìm được giọng nói của mình, cup mắt xuống, cuối cùng vẫn chọn cách im lặng.

Diệp Ưu Lý bỗng nhiên đứng lên, tay nắm chặt thành quyền cố kiềm chế cơn tức giận, mở miệng nói giọng điệu lại ác liệt đến cực điểm, “Anh cầu xin em hãy nhìn rõ sự thật, đừng mù quáng như vậy có được không? Được không Giản Nặc?”. Người đi đến cửa rồi dừng lại, thân hình cao lớn khuôn mặt khô ngô tuấn tú đưa lưng về phía Giản Nặc, anh nói, “Chỉ bằng việc ra đi suốt bốn năm không một tin tức nào, trên đời này hân sẽ không tìm được người đàn ông nào nhảm tâm hơn Cốc Trì.”

Sau đó không quay đầu lại bước đi.

Cửa bị người đóng sầm thật mạnh, Giản Nặc đau đớn từ từ nhắm chặt hai mắt, dường như đã quá tê dại nên ngay cả nước mắt cũng không còn.

Khi màn đêm buông xuống, Giản Nặc đi chân trần đứng ở phòng khách, bóng hình mảnh khảnh cô đơn đứng sát vào cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo mờ mịt nhìn về phía ánh đèn rực rỡ trong thành phố, đoán thế nào cũng có một ngọn đèn của anh đang thấp sáng.

Chờ đợi, rõ ràng đó là mục tiêu giúp cô chịu đựng suốt một ngàn năm trăm hai mươi sáu ngày qua. Đã rất nhiều lần trong lòng Giản Nặc thầm nghĩ đến cuộc hội ngộ của họ, nhưng điều cô vẫn lo sợ nhất là hoàn toàn không biết anh có thực sự trở về hay không. Nhưng mà, cô đã chuẩn bị tốt việc chờ đợi anh hết cuộc đời này.

Cốc Trì, có phải ở trong lòng anh, em nhẹ đến mức không có chút trọng lượng? Cho nên, mặc dù gặp mặt, anh cũng không muốn nói với em một câu nào, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt không dành cho em? Giữa chúng ta, đến cuối cùng được cho là cái gì đây?

Hồi tưởng lại ánh mắt thoáng giao nhau trong làn mưa tầm tã, Giản Nặc phát hiện ra anh đúng như lời Diệp Ưu Lý nói, đã thay đổi rất nhiều, cơ thể cường tráng, đường nét góc cạnh, ánh mắt phát ra vẻ lạnh nhạt phong trần, ngoài vẻ lạnh lẽo, gương mặt anh còn nhuộm thêm cảm giác tang thương, so với bốn năm trước, anh càng trưởng thành hơn.

“Cốc Trì, anh đã thay đổi rồi sao?” Bề ngoài thay đổi không sao, nhưng cái cô sợ nhất là trái tim anh cũng đã thay đổi.

Nỗi đau trong lòng vào những đêm cô đơn càng thấy nổi bật rõ ràng, Giản Nặc thấy được nỗi đau đớn như xé nát tâm can cô. Vô lực ngồi xuống sàn nhà lạnh băng, vươn tay ôm chặt mình, cố chống đỡ những dòng ký ức vụn vặt đang dần hợp lại, lan tràn lấp đầy suy nghĩ của cô.

...

Mưa phùn buổi sáng, bước vào đại học C gần một tháng Giản Nặc vẫn theo thường lệ đi đến sân thể dục chạy bộ. Gió nhẹ phất qua hai gò má cô, nhẹ nhàng mát dịu làm con người ta thoải mái, xa xa cảnh vật sáng sớm mờ sương dần bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, bên ngoài đường phố người đi lại đã phần nào rộn ràng náo nhiệt, cảnh vật dần rồi đi giống như một giấc mơ.

Cô chạy hết con đường dài, Giản Nặc cũng có thói quen giống một số bạn học khác muốn tắm ánh nắng sớm mai, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời, cô hít nửa mắt, vô thức khước môi cong lên.

Đúng lúc này, một bóng hình cao lớn hiện dưới làn nắng sớm, thân hình cao to xâm nhập tầm mắt Giản Nặc, anh chạy về phía cô, tốc độ không nhanh không chậm hơn nữa còn có cảm giác bình thản, dưới ánh sáng mặt trời làm chói mắt khiến cho Giản Nặc không khỏi nhũn mảy.

Chân dừng lại, chạy chậm hết sức, nhìn anh từ từ lướt qua mình, Giản Nặc chú ý được nam sinh có khí chất mạnh mẽ, đường nét hoàn mỹ ôm trọn cơ thể cường tráng nhưng vẫn mang vẻ nhu hòa, gương mặt sắc nét mang khí thế bức người, đáy mắt sâu thẳm hiện ra vẻ ngạo mạn bẩm sinh, bờ môi mỏng mỉm lại làm cho cả người càng thêm phần lạnh lùng.

Hơi nhũn mảy, đáy lòng bỗng dâng lên cảm xúc khác thường, Giản Nặc chạy thật nhanh, giống như con nai tơ, hăng hái đầy sức sống, càng làm nổi bật khuôn mặt mang vẻ trẻ con của cô sinh viên đại học. Trái tim trong sáng như gương của cô gái vui vẻ bước vào căn tin của trường.

Lúc này khoảng cách quen biết với Cái Trì, còn có ba giờ.

Lúc Giản Nặc vất vả mang theo gói to gói nhỏ đồ ăn sáng trở lại phòng ngủ, ba tên lười biếng kia còn không chịu dậy, cô cười nham hiểm nhẹ nhàng bước lại gần, thò bàn tay nhỏ bé lạnh như băng vào chăn ấm của Bộ Ôn Nhu. Đồi ỉ lại là tiếng thét chói tai của một bạn học nữ, còn hai cái đầu khác vẫn còn u mê chưa tỉnh nhưng tóc tai thì rối như tơ vò.

Kết quả không cần nghĩ, sau âm thanh oán giận vang lên tận nóc tòa nhà ký túc xá nữ, Giản Nặc bị ba người kia hợp lực đè xuống. Không có cách nào, ai bảo cô thích dậy sớm rồi lại còn phá giấc mộng của bọn họ, đã vậy hôm nay còn là cuối tuần, không trừng phạt cô sẽ không vừa lòng dân chúng.

Giản Nặc bị Bộ Ôn Nhu đè ngã xuống giường, hay tay bị Tiểu Mặc và Đào Thủ giữ chặt trên đỉnh đầu, bộ dáng giống như kiểu treo trên giá, tóc tai xòa tung cũng đau khổ bị chịu phạt, cái miệng nhỏ nhắn đáng thương nói, “Đừng như vậy mà, uống công tử có lòng tốt mua bánh bao cho các cậu, đưa tiền trả tớ đây, đừng hòng ăn quịt nhà.”

Nghe thấy được ăn bánh bao, ba cô nữ sinh kia hô to một tiếng, buông cô ra rồi nhảy tót xuống giường, Bộ Ôn Nhu còn không quên nện cái gối lên đầu Giản Nặc, nói như bỏ đá xuống giếng, “Tiền thì không có, nhưng gối đầu thì có một cái đấy.”

Giản Nặc chật vật bò dậy, đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào túi bánh bao nhoáng cái bị những người bạn cùng phòng chén sạch, cô dờ khóc dờ cười.

Tình huống như vậy thường xảy ra trong ký túc xá nữ chuyên ngành Công pháp quốc tế, những người con gái nhiệt tình năng động sống chung với nhau rất hòa thuận, mỗi người đến từ mỗi thành phố khác nhau nhưng họ đã sớm thích nghi với nhịp điệu rộn rã của cuộc sống đại học, Giản Nặc đơn giản cũng thấy thích thú.

Ăn xong bữa sáng bốn người ở phòng ngủ náo loạn một lúc, mới lủi rủ kéo nhau ra khỏi ký túc xá, Tiểu Mặc và Đào Thủ hẹn nhau đi dạo phố, Bộ Ôn Nhu bị Giản Nặc cứng rắn lôi lên thư viện.

Từ khi nhập học, thời gian cuối tuần phần lớn Giản Nặc đều tiêu hao trong thư viện, lúc này cô mặc bộ quần áo màu trắng lẳng lặng ngồi trong thư viện, môi mỉm lại, ánh mắt trong suốt nhìn lên trang sách, vẻ mặt chuyên chú đọc tư liệu.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên người cô, khiến cả người cô bao bọc bởi một lớp màu vàng. Lúc này khí chất trầm tĩnh khác hẳn tính cách sôi nổi ngày thường, cứ như được hòa nhập với bầu không khí yên tĩnh xung quanh, hình thành một bức tranh thủy mặc tĩnh, ý vị sâu xa.

Thời gian buổi sáng trôi qua rất nhanh, Giản Nặc thờ phào nhẹ nhõm, khẽ cấn môi dưới vụng trộm quét mắt bốn phía, xác định không có người chú ý đến cô, cười khẽ rồi vươn vai thật thoải mái cho dân gân cốt, ghé sát vào cô nàng bên cạnh Bộ Ôn Nhu đang có vẻ buồn ngủ, thấp giọng thì thầm bảo cô ấy đi thôi.

Nghe nói đi bây giờ, Bộ Ôn Nhu giống như ‘tiểu cường’ kỳ tích sống lại, mắt mở to chớp chớp, thỏa mãn nói, “Cuối cùng cậu cũng chịu đi, Giản đại tiểu thư của tôi!!”

Giản Nặc nhe răng cười với cô, lộ ra hàm trắng sáng đều đặn. Sau đó rón ra rón rén đứng dậy, rất sợ đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh trong thư viện. Lúc nhắc người ra khỏi ghế không may quai đeo túi xách mắc dưới chân, còn người bên cạnh Bộ Ôn Nhu cũng bởi vì một lúc lâu không đứng lên, ngồi suốt nên chân cũng tê rần, bước không nổi, trong một lúc nhất thời cơ thể mất đi cân bằng đổ rạp lên người Giản Nặc.

“Bộp.” Một tiếng vang lên, hai chiếc ghế gỗ ngồi bị hai cô nàng đẩy xuống đất.

Trọng tâm Giản Nặc không vững vì cái túi xách kia, lão đảo ngã về phía trước. Buột miệng kêu la, cơ thể người con gái nháy mắt đã ngã vào trong lòng nam sinh vừa vịn đi qua cô lúc này.

Cảm thấy trước mắt có một cơ thể đang nhào về phía mình, Cái Trì còn chưa kịp phản ứng gì, người nọ kia đã hướng thẳng tấp vào anh. Ngay sao đó, đáng người mỏng manh của Giản Nặc lao đến khiến anh bị ngã oạch xuống nền đá cẩm thạch.

Chỉ nháy mắt, dưới áp lực quá mạnh khiến anh cảm thấy xương cốt mình dường như sắp gãy ra.

Một vụ ồn ào xảy ra, bao ánh mắt sừng sốt trong thư viện bắt đầu đảo nhìn về phía xảy ra vụ việc, mọi người ở đây đều tròn tròn mắt, mắt không

chóp nhìn chăm chăm hai người đang té ngã trên đất kia.

Thời gian yên lặng làm người ta có cảm giác đáng sợ, Giản Nặc thờ khó nhọc. Một lúc lâu không thấy người dè phía trên động dây, đôi mắt lạnh nhạt hiện ra vẻ không kiên nhẫn, Cốc Trì trầm giọng, “Bạn học, nằm lâu như vậy đã đủ chưa?”.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Anh luôn ở trong tâm trí em

"Không nghĩ đến nam sinh từng chăm chọc cô “Ngốc không để đầu cho hết” ấy có ngày lại dịu dàng nói với cô: “Tiểu Nặc, đến bên anh.”"

Năm năm trôi qua, Giản Nặc vẫn luôn nhớ rõ vẻ mặt của Cốc Trì lúc đó, đôi mắt đen như mực thoáng lay động một ánh nhìn ác cảm mạnh mẽ dưới hàng mi dày, lời nói buông ra lại càng làm cho cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Khi cô chột vật đứng lên muốn đỡ anh dậy, Cốc Trì bình tĩnh tránh bàn tay đang vươn ra của cô, trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người, anh từ từ đứng dậy, thậm chí còn không thêm phũ phàng trên người, lập tức đi về phía cửa, khi lướt qua Giản Nặc còn tình ý nghe được câu chăm chọc lạnh lùng của anh: “Ngốc không để đầu cho hết.”

Chỉ có mấy chữ này, khiến cho Giản Nặc hoàn toàn nhớ rõ anh, kẻ bí ẩn nhất trong truyền thuyết, vui buồn không biểu hiện ra ngoài, học hai văn bằng song song Tài chính quốc tế và Luật kinh tế – Cốc Trì.

Lòng hiếu kì của Giản Nặc cũng không nhiều, bấy nhiêu tin tức đó về Cốc Trì, đều là Bộ Ôn Nhu sau này nói cho cô biết.

“Hiện giờ sinh viên trong trường học đều mong được nhìn thấy cậu đối đãi thế nào với Cốc Trì.” Bộ Ôn Nhu cán quá táo, nhẹ nhàng buông một câu nói chẳng ăn nhập gì, lại thấy vẻ mặt Giản Nặc như chuyện không liên quan đến mình còn nói thêm, “Nghe nói hôm đó Cốc Trì phải đến phòng y tế, không biết có phải cô tay bị tím bầm hay không?”.

Giản Nặc nhưong mảy, nhìn cô: “Cỏ tay bị tím bầm?”. Ngày đó nhìn anh ta không có gì không ổn, đáng vẻ không hề giống người bị thương chút nào mà.

“Có lẽ là gãy xương.” Vẻ mặt Bộ Ôn Nhu càng thêm nghiêm trọng, làm vẻ suy nghĩ rồi nói: “Bởi vì hai này nay anh ta không đi học.”

Giản Nặc ngẩn người: “Làm sao cậu biết?”.

“Chỉ có cậu không biết thôi đấy.” Bộ Ôn Nhu bắt lực trợn trắng mắt, chưa kịp nói thêm ‘sinh viên trong trường đều rất quan tâm xem hai người cậu sau buổi tiếp xúc đây “kịch tính” ở thư viện đó sẽ phát triển như thế nào’, người đã bị Giản Nặc kéo mạnh đứng lên, “Thôi nào, đi, đến ký túc xá của anh ta xem thế nào.”

“Chưa chắc anh ta đã ở đó.” Bộ Ôn Nhu bỗng nhiên nhăn nhó, “Mà tớ cũng không biết kí túc xá của anh ta.”

Lại có chuyện cô nàng này không biết sao? Giản Nặc mở miệng nói, “Cậu không biết thì ai biết đây.”

...

Giản Nặc và Bộ Ôn Nhu đi đến trước cửa ký túc xá của Cốc Trì, cô nhẹ nhàng gõ hai tiếng, đợi bên trong vọng ra tiếng nói nhỏ, “Mời vào”, sau đó vội vàng đẩy cửa ra rồi từ từ bước vào.

Trong phòng ngoài Cốc Trì còn có hai nam sinh nữa, một người có khuôn mặt vuông chữ điền, dáng người rất khôi ngô, chính là Diệp Ưu Lý, một người khác có đường nét nhu hòa tuấn tú, đôi mắt luôn tràn đầy ý cười, đó là Lạc Nghệ Hằng.

Giản Nặc nhẹ nhàng gật đầu lịch sự xem như chào hỏi, sau đó lập tức nhìn về phía Cốc Trì đang ngồi bên giường, laptop đặt trên đùi, ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím, ngang đầu quét mắt nhìn về phía cô, đôi mày rậm nhíu chặt lại, ánh mắt lại trở về tập trung trên màn hình, hờ hững hỏi: “Có việc gì không?”.

Giản Nặc theo dõi từng hành động tự nhiên của cổ tay anh ta, bất giác hỏi: “Tay anh không sao chứ?”.

“Chỉ trật khớp mà thôi.” Buông một câu hoàn toàn vô nghĩa với cô, Cốc Trì cũng lười giải thích thêm. Kỳ thực khi ngã xuống dưới đất, tay trái anh theo bản năng muốn chống xuống đỡ cơ thể, nhưng dưới tình thế cấp bách mọi nỗ lực đều không đạt được, hơn thế đột nhiên nhận trọng lượng hai người, bất ngờ đến nỗi cánh tay bị trật khớp.

“Chỉ trật khớp thôi?” Giản Nặc giờ mới phản ứng lại, xúc động đến mức muốn bóp chết Bộ Ôn Nhu ngay.

“Chẳng lẽ cô muốn tôi bị gãy xương sao?”. Lời nói mang theo vẻ hờn giận, âm lượng vô thức nhấn cao hơn.

“Vậy sao hai ngày nay anh không đi học?”. Giản Nặc thấy khó hiểu.

“Cái này không phải phạm vi quản thúc của cô.” Vẻ mặt Cốc Trì lạnh nhạt, lạnh nhạt giống như nham thạch, nhẹ nhàng mở miệng hạ lệnh đuổi khách, “Không có việc gì nữa, mời bạn học Giản Đơn.” Trong trường học ồn ào lên vụ việc cô ngã vào người anh ta, Cốc Trì đương nhiên biết tên của cô, vậy mà sao còn cố ý gọi thành Giản Đơn, thật lâu sau này Giản Nặc mới biết được. Cốc Trì nói đáng vẻ đơn thuần của cô khiến cho người ta như cảm nhận thấy một vẻ đơn giản mộc mạc.

Không nghĩ đến lại hại người ta bị trật khớp thể này, Giản Nặc có chút áy náy, rất thật lòng nói, “Thật ngại quá, hôm đó thực sự không phải cố ý. Tôi xin lỗi.” Nói xong xoay người rời khỏi ký túc xá, đến lúc sắp khuất khỏi cánh cửa, cô lại thò đầu vào cửa, kiên nhẫn sửa lại cho đúng, “Không phải Giản Đơn, mà là Giản Nặc. Giản trong đơn giản, Nặc trong một lời nói đáng giá ngàn vàng.”

Nhận được ánh mắt sắc bén đầy rét lạnh của Cốc Trì, cô nhẹ nhàng rút đầu khỏi cửa, im lặng rời đi.

Quen biết tràn đầy thú vị, nhưng việc phát triển sau đó lại thoát ly khỏi quỹ đạo, bất kỳ ai cũng đều không ngờ, một con người lạnh lùng cao ngạo như Cốc Trì lại vô tình rung động trước một cô gái nhỏ bé ấy, nhớ lại lời nói của Lạc Nghệ Hằng năm đó, “Có lẽ, tình yêu của hai người vô ý bị mọi người thúc đẩy mà nảy nở, vốn vô tâm, kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người, rất dễ tâm”.

Cốc Trì nghe vậy theo bản năng nhú mày, “Nụ cười ám áp của Tiểu Nặc khiến cho người ta không thể nhắm mắt làm ngơ. Muốn miễn dịch với cô ấy, quả là điều rất khó.” Hàng lông mày dần giãn ra, khóe môi cong lên một nụ cười nhẹ.

Giản Nặc cũng không nhớ rõ bắt từ khi nào đã thực sự quan tâm, càng không nghĩ đến nam sinh từng chăm chọc cô “Ngốc không để đầu cho hết” ấy có ngày lại dịu dàng nói với cô: “Tiểu Nặc, đến bên anh.” Lúc cô ý thức được tình cảm của mình vô thức nảy nở, sau đó tích lũy qua thời gian, rồi lún sâu vào, gần như không thể rút ra, cứ thế đến thời gian sau này không hiểu sao phải chia ly, cô dường như không thể chịu nổi.

Bộ Ôn Nhu nói: “Giản Nặc là người rất cố chấp, ngoài Cốc Trì, ai cũng không thể tiến vào trái tim của cô.”

Kết quả, như một lời tiên tri.

Mặc dù Cốc Trì ra đi không lời từ biệt, Giản Nặc vẫn thủy chung chờ đợi anh.

Cốc Trì ở trong lòng Giản Nặc quan trọng như thế nào, có lẽ chỉ có cô biết, mà có lẽ, Cốc Trì cũng biết.

Một khoảng thời gian dài sau khi Cốc Trì rời đi, Giản Nặc vẫn còn hay mất ngủ, thường xuyên nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, mỗi khi nhắm mắt lại thấy hình ảnh anh nhú mày trách cứ cô: “Giản Nặc, anh phát hiện em ngoài gây rắc rối ra thì không tìm ra được ưu điểm thứ hai. Em có thể yên tĩnh một chút, để cho anh bớt lo lắng được không?”.

Lời trách cứ ám áp như vậy, khiến cho đáy lòng Giản Nặc dâng lên niềm ngọt ngào, Cốc Trì là người sống nội tâm, mỗi lời nói quan tâm, mỗi hành động ngọt ngào đều rất ít khi bộc lộ, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến tình cảm cô dành cho anh, Giản Nặc cũng chưa từng hối hận vì dành trọn trái tim mình cho anh.

Cô luôn tin tưởng tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, càng tin vào khoảng khắc tình yêu nảy nở từ cái nhìn đầu tiên. Một đêm năm đó, khi cô và Bộ Ôn Nhu ham chơi mà quên giờ trở về, còn đang loay hoay đứng ở cổng trường, Cốc Trì đột nhiên xuất hiện khiến cô vừa kinh ngạc vừa bất ngờ, cô nhìn anh đang thông thả thương lượng với bảo vệ, rồi vẻ bình tĩnh đợi cô đi vào, lúc đến cửa ký túc xá cuối cùng anh cũng chịu mở miệng, “Ngủ sớm đi, sáng mai anh sẽ phạt em ở sân thể dục.” Nói xong anh cũng không thêm liếc nhìn cô một cái, lạnh lùng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cao gầy của anh càng lúc càng xa, khoảng khắc đó trái tim băng giá của Giản Nặc chính thức tan chảy. Mặc dù anh không hề giải thích một câu, nhưng cô có thể chắc chắn anh đang đợi cô. Đó là lần đầu tiên anh đợi cô, và bỗng nhiên cô trở thành bạn gái của anh chỉ sau một đêm.

Khi hai người họ bắt đầu xác định quan hệ yêu đương, sự quan tâm chăm sóc của anh cũng hòa lẫn với nhiều độc đoán, cũng không biết vì sao, càng như vậy Giản Nặc càng không thể rút ra.

Trong trí nhớ, những ký ức ngọt ngào trôi lướt qua, im lặng không để lại một dấu vết, cho đến sau khi anh ra nước ngoài, bản thân cô cũng không biết mình đau khổ đến thế nào khi cứ đứng ở giữa sân thể dục mà đau khổ, cùng với khoảng thời gian chờ đợi mòn mỏi suốt bốn năm.

Giản Nặc không dám tiếp tục nhớ lại, cũng không muốn dung túng cho mình một lần nữa rơi vào đau khổ không cách nào kiềm chế được, cô mệt mỏi đặt lưng xuống sofa. Nửa ngủ nửa tỉnh trong một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ ngoài một vùng rộng lớn màu xám thì không có gì cả. Cái kiểu yên tĩnh đến cùng cực này, đến mức dường như ngay cả hít thở cũng không thể kiểm soát được.

Sự yên tĩnh bốn phía trong giấc mơ khiến đáy lòng cô cảm thấy sợ hãi, cô nhú chặt đôi mi thanh tú, vô thức thì thầm một cái tên, khẽ khàng khóc thầm trong giấc mơ.

...

Vẫn như mọi đêm muộn, thành phố đắm chìm trong cái ồn ào náo nhiệt, cuối cùng xe Cốc Trì cũng đi vào đến bãi đỗ xe trong khu nhà Thiên niên kỷ.

Cởi dây an toàn, anh gục đầu vào vô lăng, như bị rút hết sức mạnh. Thật lâu sau đó, cảm xúc dần dịu đi, anh mới bước xuống xe, ấn nút thang máy lên văn phòng riêng của mình.

Mở cánh cửa gỗ, anh đi thẳng đến cửa sổ, im lặng đứng trước khung kính, ánh mắt sâu như biển, ánh lên vẻ khó hiểu, ở vị trí này nhìn ánh đèn neon lúc sáng lúc tối, có ảo giác như những đám mây đỏ hư thực lan khắp dân gian.

Cốc Trì đuổi theo trí nhớ vụn vặt của mình, ghép nối đầy đủ thành một quá khứ hoàn chỉnh, nhiều dư vị rồi tự mình nhắm nháp. Đáy mắt hiện lên một nỗi đau thương, tựa như hát một khúc ca bi thương, thì thầm kể ra sự thật tàn nhẫn không thể tha thứ.

Khẽ cup mắt, ngăn cản tầm mắt nhìn vào hàng vạn ánh đèn bên ngoài, Cốc Trì thong thả đến trước bàn làm việc, mệt mỏi ngã mình trên chiếc ghế bành to, tiện tay lấy một liều thuốc, sương khói lượn lờ trên không trung, đường nét góc cạnh của khuôn mặt càng phản chiếu rõ trên cửa kính thủy tinh.

Mọi u buồn từ từ trôi qua, kéo suy nghĩ tự do của Cốc Trì trở về hiện tại, anh tắt mẫu thuốc lá đang hút dở, khẽ day huyệt thái dương, đầu ngón tay mang mùi thuốc lá thân nhiên xua tan bao phiền muộn còn đọng lại trong lòng, nhìn màn hình điện thoại báo cuộc gọi đến, anh chần chừ giây lát rồi mới bắt máy.

“Còn chưa ngủ sao? Có quấy rầy anh nghỉ ngơi không?”. Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nữ trong trẻo.

“Không.” Cốc Trì trả lời ngắn gọn, sau đó hỏi cô, “Đã muộn thế này em gọi điện có việc gì sao?”.

Do dự một lúc, có vẻ như hạ quyết tâm rất lớn, bên kia quả quyết nói, “Vâng, có chút chuyện.”

Thật hiếm khi thấy cô ấy khó khăn mở miệng như vậy. Cốc Trì bật cười, “Nói đi.”

“Là chuyện của Thục Nhu. Thời gian trước cô ấy có về nước, còn sớm hơn anh vài ngày, ba cô ấy đã qua đời.” Dừng một chút, dường như đang cố tìm từ ngữ thích hợp, cô nói: “Anh có biết cuộc sống của cô ấy và di Cánh không, ba cô ấy chẳng bao giờ quan tâm đến mẹ con cô ấy...”

Cô còn chưa nói hết, Cốc Trì đã ngắt lời, “Là về chuyện bản di chúc sao?”.

“Làm sao anh biết được? Anh đã gặp Thục Nhu rồi à?”. Người phụ nữ kinh ngạc.

“Khi tòa xét xử anh đã ở đấy.” Cốc Trì không hề giấu diếm, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi. “Nếu không có gì ngoài ý muốn, anh trai cô ấy sẽ trở thành người thừa kế tài sản lớn nhất.”

“Trì, anh hãy giúp cô ấy.” Người phụ nữ khẩn cầu.

“Giúp thế nào?”. Cốc Trì nhíu mày, ngờ ngợ đoán được sự việc này cô cũng có liên quan, “Đừng nói với anh là em cũng tham dự vào chuyện này đấy.”

“Em không có.” Người phụ nữ thấp giọng biện giải, “Anh phải tin em.”

“Không có là tốt.” Cốc Trì lạnh lùng, giọng nói mang vẻ giận dữ.

“Hôm nay Thục Nhu gọi điện thoại cho em, nói anh cô ấy có khả năng sẽ kiện cô ấy, tổn thất tài sản cô ấy không lo, nhưng cô ấy không hề muốn ngồi tù. Trì, coi như là anh giúp em được không?”. Giọng nói của người phụ nữ hết sức mềm mại, vì Đan Thục Nhu mà cầu xin.

“Vụ án này có vẻ khó.” Nghĩ đến luật sư của anh trai Đan Thục Nhu là Giản Nặc, Cốc Trì càng cảm thấy đau đầu.

“Thục Nhu cũng biết việc cô ấy đã làm là sai, nhưng hối hận cũng không còn kịp rồi. Mà dựa vào cái gì anh trai cô ấy lại dễ dàng có được mọi thứ như vậy, cùng là con, vậy mà kết quả như vậy thật không công bằng, không ai có thể chấp nhận được.” Người phụ nữ từ tốn thuyết phục Cốc Trì, kiên nhẫn nói thêm, “Thục Nhu không đơn thuần là từ bỏ phần tài sản, mà còn những hai mươi năm tình thương của người cha.”

“Có rất nhiều chuyện không phải tất cả đều nói đến công bằng.” Cốc Trì trầm ngâm, thật lâu sau, cuối cùng cũng nhận lời, “Anh sẽ để mắt đến việc đó.”

“Cám ơn anh, Trì.” Tiếng người phụ nữ mang theo vẻ hờn dỗi, biết anh ấy nói như vậy là đồng ý rồi, thông minh không nên nói nhiều, cô khéo léo chuyển đề tài khác, hỏi anh, “Bao giờ thì anh về?”.

“Anh mới về nước còn chưa được nửa tháng.” Cốc Trì thờ dãi.

“Mới nửa tháng thôi à? Vậy mà đối với em lại cảm giác như đã lâu lắm rồi...”

Cuộc gọi kéo dài khoảng mười phút, cuối cùng Cốc Trì vẫn là người kiên nhẫn kết thúc trước.

Tắt điện thoại, Cáo Trì im lặng ngồi trong văn phòng mờ tối, đôi mắt mở sâu không thấy đáy.

End

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Không thể thay thế

"...Người ta thường nói đồng hồ cát đại biểu cho tình yêu cùng hạnh phúc, Giản Nặc không xác định được từng hạt cát đang chảy trong này có phải là những ký ức đã từng tốt đẹp kia không, và sự gấp gờ mà cô chờ đợi rốt cuộc là bắt đầu hay kết thúc?!"

Mưa như trút nước cả đêm, cho đến khi phía chân trời hừng sáng, vài tia nắng qua khe cửa sổ bắt đầu chiếu vào gian phòng, vừa đúng rơi trên gương mặt Giản Nặc. Cô từ từ nhắm mắt nằm thật lâu, mới gắng sức mở ra được, cảm giác hô hấp rất không thuận, cổ họng càng đau rất hơn.

"Không phải bị cảm chứ?!" Vén chăn xuống giường, lúc mở miệng mang theo âm mũi nặng trĩu.

Đẩy cửa sổ ra, không khí tươi mới phả vào mặt, làm cho tinh thần người ta sáng khoái. Tay cầm cốc nước nóng, Giản Nặc khoác chiếc áo thật dày đứng dựa bên cửa sổ. Nghi Thành sau cơn mưa giống như đứa trẻ ngủ say, phát ra vô tận ý vị và tinh thần phong phú.

Không biết đã đứng bao lâu, cho đến khi điện thoại vang lên tiếng chuông báo thức, Giản Nặc mới diêm tĩnh thay quần áo, trước khi ra cửa ánh mắt lo lắng liếc về phía tủ sách thủy tinh, cô dùng chân, đưa tay vào trong lấy ra một chiếc đồng hồ cát, nhẹ nhàng vút ve, trong lòng dâng lên nỗi bi thương nồng đậm.

Người ta thường nói đồng hồ cát đại biểu cho tình yêu cùng hạnh phúc, Giản Nặc không xác định được từng hạt cát đang chảy trong này có phải là những ký ức đã từng tốt đẹp kia không, và sự gấp gờ mà cô chờ đợi rốt cuộc là bắt đầu hay kết thúc?!

Một lúc lâu sau, cẩn thận đặt chiếc đồng hồ cát về lại chỗ cũ, cô dời khỏi phòng, làm rơi chìa khóa, ra ngoài đi làm.

Trận mưa xối xả ngày hôm qua quả nhiên đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, sáng sớm Giản Nặc đã bắt đầu ho khan, vừa mới bước vào cửa phòng làm việc cô đã không nhịn được mà ho sù sụ, nước mắt nước mũi lập tức trào ra, Lạc Nghệ Hằng đứng lúc giờ khăn giấy ra, cô nhận lấy, giọng nói đặc âm mũi: "Tuồng anh đi gặp người ủy thác nên không tới đây." Vừa này không nhìn thấy anh, Giản Nặc còn cho là anh sẽ không tới Sở Sự Vụ.

Mặc dù đã cố gắng che dấu, vậy mà sâu trong đôi mắt vẫn tiết lộ một tia cảm xúc, Lạc Nghệ Hằng lặng lẽ nhìn cô, cô không hề mở miệng hỏi anh bất kỳ chuyện gì về Cốc Trì, bao gồm cả bài báo trong tạp chí mà Diệp Ưu Lý nhắc đến, anh sẽ lại càng không đề cập đến cuộc gặp gỡ ngày hôm qua chỉ là vô tình, giống như chưa hề phát sinh chuyện gì, anh chỉ nhàn nhạt cười, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giải thích: "Trên đường đưa xe nên tới trễ." Nói xong đã đẩy cô ra cửa phòng làm việc.

Sau khi đi vào, anh lấy chiếc ly trên bàn rót nước cho cô, bỏ thuốc vào trong tay cô: "Có sốt không?" Đưa tay áp lên trán cô đo thử, "Không sốt là tốt rồi. Uống thuốc trước đi." Trải qua ngày hôm qua, anh đã đoán được cô sẽ không thoải mái.

Lạc Nghệ Hằng đứng thẳng đưa lưng về phía cửa sổ, ánh mặt trời rọi từ phía sau đầu vào trong, khiến cho đôi mắt và chiếc cằm của anh như ẩn hiện một bóng ma nhàn nhạt, mấy sợi tóc giữa trán bởi vì bị gió thổi nên có chút xóc xếch, làm cho cô cảm thấy, vào giờ phút này trên người anh phảng phất một loại khí chất 'thất hồn lạc phách' không tả xiết. Trong đầu Giản Nặc cảm thấy khó chịu, nhận lấy thuốc và nước, ngẩng đầu lên uống một hớp nuốt xuống.

Làm như không nhìn thấy tia sáng chột lóe lên rồi biến mất trong mắt cô, về mặt Lạc Nghệ Hằng như không có chuyện gì chuyển đề tài đến công việc: "Vụ án Đan Thục Khê sẽ mở lại phiên tòa lần nữa vào mười ngày sau, trong khoảng thời gian này ngoại trừ những công việc cần phải xử lý thì không có chuyện gì gấp, nếu không thoải mái thì về sớm nghỉ ngơi chút đi."

Giản Nặc gật đầu, khóe miệng khẽ mỉm cười, kín đáo mà không lộ liễu, làm cho người ta cảm thấy yên tĩnh, tốt đẹp, cô nói: "Hiện tại đã có thể xác định di chúc mà Đan lão tiên sinh lập dưới tình huống không tình nguyện, em muốn hẹn gặp Đan Thục Khê một lần nữa, cần phải xem xét lại xem cha anh ta trước khi qua đời có biểu hiện gì khác thường không, dù sao có thể biết được một chút Đan Thục Nhu dùng cách gì khiến cho Đan lão tiên sinh buộc phải lưu lại bản di chúc kia, sẽ có ích cho vụ án."

Sau khi tòa tuyên án, lấy hành động của Đan Thục Khê đối với Đan Thục Nhu mà nói rất có thể sẽ tức giận đến mức tố cáo em gái mình trên tòa lần nữa, cô cần phải nắm giữ thêm thông tin mới để có thể đưa ra ý kiến cùng đề nghị hợp lý.

"Việc này là cần thiết." Lạc Nghệ Hằng đồng ý, suy nghĩ một chút lại nói: "Luật sư của Đan Thục Nhu nhất định sẽ chỉ điểm cho cô ta, tin chắc cô ta đã biết tình hình bây giờ cơ hội để có thể ngược lợi dòng là cực kỳ bé nhỏ, theo phán đoán của anh, rất có thể cô ta sẽ chủ động gặp mặt anh trai mình."

Nói tới công việc, Giản Nặc lập tức có tinh thần, đáy mắt thoáng qua tia sáng tự tin, cô nói: "Không biết Đan Thục Khê có thể niệm tình anh em mà đồng ý hòa giải hòa với cô ta không. Em vẫn cảm thấy anh ta nhìn thì có vẻ cái gì cũng không quan tâm, nhưng thực tế lại có thâm ý."

"Lòng người khó dò. Anh em bọn họ vốn không có nửa điểm tình cảm, bây giờ nào thành như vậy, Đan Thục Khê cũng sẽ không thân thiện, vụ án này có thể còn kéo dài." Nghĩ đến người hẹn gặp mặt, Lạc Nghệ Hằng vừa bước tới cửa, nói: "Không thoải mái thì đừng gắng gượng, có chuyện gì thì gọi cho anh."

"Sur huynh?" Ngay lúc tay anh vừa chạm đến nắm đấm cửa, bị Giản Nặc gọi lại.

Anh không quay đầu lại, đưa lưng về phía cô, sau đó nghe thấy cô nói: "Cảm ơn anh!"

Môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười tự giễu, trong khoảnh khắc ra khỏi cửa anh nghĩ, nếu là anh ta, dĩ nhiên không cần nói cảm ơn, suy cho cùng, anh cho tới bây giờ chỉ là người ngoài.

Giản Nặc nhìn bóng lưng của anh, trong lòng là một mảnh hoang vu, ánh mắt rơi trên mặt bàn vẫn còn bày thuốc cảm mạo, nhớ tới tình cảnh người kia đến ký túc xá thăm cô lúc cô ngã bệnh, trong ngực lại cuộn cuộn tan nát đau không chịu nổi.

"Em có thể sống tới bây giờ, thật không dễ dàng." Bấm bấm khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng của cô, Cốc Trì lạnh mặt khẽ trách: "Đã nói em sáng sớm chạy bộ xong đừng vội vàng thay quần áo, không chịu nghe. Để bây giờ bị cảm, rất thoải mái phải không?" Đỡ cô tựa đầu vào giường, cầm thuốc trên tay trực tiếp đưa đến bên miệng cô, sau đó đưa nước lên. Động tác làm liền một mạch, thuần thục mà tự nhiên.

Trong nháy mắt cúi đầu uống nước, anh nhìn thấy khóe môi cô khẽ giương lên nụ cười ảm áp, xoa xoa đầu tóc cô rồi bùi, giọng nói không tự chủ mềm đi: "Lúc nào cũng vô tâm vô phế như vậy, chỉ biết cười khúc khích." Ở trước mặt người ngoài anh luôn lạnh lùng cứng rắn, còn trước mặt Giản Nặc anh luôn cất giữ một phần dịu dàng mà ôn hòa hiếm thấy.

Giọng nói cung chiều làm cho nụ cười bên mép của cô càng sâu hơn, nhẹ nhàng tựa vào ngực anh, rất xấu hổ rất biết điều mà đúng dịp gọi tên anh: "Cốc Trì."

Anh khẽ chau mày 'Ừ' một tiếng, sau đó chậm chậm mà kiên định vươn cánh tay ôm lấy bờ vai bé nhỏ của cô.

Không ai nói chuyện, thế giới hoàn toàn yên tĩnh, nhưng trong không khí lại đang cất chứa hơi thở hạnh phúc.

Mỗi lần ngã bệnh, một màn này sẽ 'không mời mà đến' tự nhiên xuất hiện trong đầu cô, cô thì vui vẻ tựa vào ngực anh, hơi thở đặc biệt của phái nam vây quanh chớp mũi cô, mang theo một cỗ sức mạnh khiến cho người ta an lòng. Lạc Ngộ Hằng dù có tốt hơn nữa, dường như cũng không lần ắt được hình bóng đang ngự trị trong lòng cô kia.

Hoặc là, tình yêu càng khó khăn, càng khiến cho người ta chấp nhất. Vậy mà, sự chấp nhất của mỗi người bọn họ đến cuối cùng có thể đổi lấy hạnh phúc hay không, lúc này vẫn chưa biết được.

Phòng làm việc lớn như vậy nhưng lại trống trải khác thường, Cốc Trì rảnh rỗi mà lười biếng ngồi trên ghế giám đốc, cùi chỏ chống lên bàn làm việc, ánh mắt lạnh lùng hiếm khi thấy dịu dàng, chớp mắt một cái nhìn chằm chằm vào màn hình Computer không dời, tầm mắt dõi theo từng chuyển động của cô gái trong video, đôi môi không tự chủ vẽ nên một đường cong.

Đúng lúc này, điện thoại nội tuyến vang lên. Thu lại vẻ mặt, ánh mắt vẫn như cũ tập trung trên màn ảnh, anh hỏi: "Chuyện gì?" Lắng nghe kỹ sẽ phát hiện ra trong giọng nói hiện ra một tia không vui, giống như mất hứng vì bị quấy rầy.

Thư ký Đinh đã quen với sự lạnh nhạt như vậy của cấp trên, ngữ điệu cung kính hỏi thăm: "Cốc tiên sinh, có vị Đan Thực Nhu tiểu thư muốn gặp ngài, nhưng cô ấy không có hẹn trước, ngài có muốn gặp không ạ?"

Mây rậm nhù chặt, âm thanh của Cốc Trì lạnh tới cực điểm: "Bảo cô ta đến phòng khách chờ." Không chờ đối phương nói gì, dập máy.

Thư ký Đinh ngẫm hiểu, trở về gọi xuống đại sảnh giao phó: "Cốc tiên sinh đang bận họp, nếu như vị Đan tiểu thư kia có thời gian chờ thì đưa cô ấy đến phòng tiếp khách."

"Dạ, thư ký Đinh." Nhân viên tiếp tân nhận được chỉ thị, dẫn Đan Thực Nhu tới phòng tiếp khách, khách sáo rót cho cô ta chén nước rồi rời đi.

Đầu thu, ánh mặt trời vẫn còn ảm áp, vậy mà Đan Thực Nhu ngồi trong phòng tiếp khách gần hai tiếng đồng hồ đã bị máy điều hòa thổi cho run lẩy bẩy.

"Cốc tiên sinh còn chưa họp xong sao?" Đan Thực Nhu không nhịn được đến trước quầy lễ tân hỏi lại.

"Hội nghị vẫn còn chưa kết thúc, Đan tiểu thư xin chờ một chút, tôi sẽ hỏi giúp cô." Nhân viên lễ tân lễ phép cười, cầm ống nghe lên gọi.
LQD#June_duahau

Trong nháy mắt xoay người đi, nụ cười trên mặt Đan Thực Nhu cũng tan biến không còn một mảnh, dường như cô đã hiểu ý tứ của Cốc Trì, xem ra cô không nên trực tiếp tới đây, nếu như anh ta có lòng giúp một tay, tự nhiên sẽ chủ động liên lạc với cô, chỉ là luật sư của cô đã trực tiếp nói cho cô biết, nếu như kết quả giám định thói quen viết của cha cô đúng như lời Giản Nặc nói, vậy thì bản di chúc trong tay cô sẽ mất hiệu lực, trận này, cô không thua không được. Nói cách khác, cô đã dùng cách gì để cha cô thay đổi bản di chúc kia thì cô phải trả lời thuyết phục mọi người trên tòa, cô không biết nên tự bào chữa cho mình thế nào, quá nóng lòng, mới chủ động tìm đến cửa. Nhưng mà hiển nhiên sự việc không dễ dàng như dự đoán. Đan Thực Nhu thấy sợ, đối với người đàn ông kia mà nói, chút chuyện này của cô chẳng khác gì rom rả.

Nghĩ đi nghĩ lại đã đợi hai giờ, cô không cam lòng quyết định ngồi xuống.

Hai mươi phút sau, phòng tiếp khách bị đẩy ra, Cốc Trì mặc một thân tây trang đậm màu chậm rãi đi vào.

"Đã đợi chờ lâu, Đan tiểu thư." Vẻ mặt anh hơi lạnh nhạt, giọng nói khó có được độ ấm, nhưng lại nghe không ra chút áy náy nào.

Ánh mắt Đan Thục Nhu xẹt qua hai nút cổ áo mà anh tùy ý cởi ra, rồi chuyển qua gương mặt anh tuấn kia, dịu dàng cười một tiếng: "Đã lâu không gặp, Cốc Tri. Là em không suy nghĩ chu đáo đã đường đột tới quấy rầy, quên mất anh vừa mới trở về nước trong công ty nhất định có nhiều việc cần phải xử lý, sẽ không làm trễ nải công việc của anh chứ?"

Đối với người nghĩ một đằng nói một nẻo như cô ta, cái gọi là 'đường đột quấy rầy' Cốc Tri thật không có ý kiến, trên mặt không có chút thay đổi nào, khách khí giờ tay lên ý bảo cô ta ngồi, đi thẳng vào vấn đề nói: "Về phần di chúc kia, Đan tiểu thư nói thế nào?"

Không ngại anh hỏi thẳng như thế, về mặt Đan Thục Nhu có chút không nhịn được, nhưng rất nhanh đã trấn định lại, thẳng thắn nói: "Tôi muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về tôi, cho dù phải dùng cả thủ đoạn." Ngược mắt chạm đến ánh mắt đặc biệt lạnh lùng của Cốc Tri, cô không khỏi căng thẳng trong lòng, tiếp tục nói: "Cho dù tòa án xử bản di chúc không có hiệu lực, tôi cũng muốn tố cáo."

"Bản di chúc bị xử không có hiệu lực là nằm trong dự kiến." Hai tay tùy ý đan vào nhau, tầm mắt quét qua cô ta một cái, anh nói: "Hiện tại, mấu chốt của vấn đề là vị anh trai kia của cô có thể sẽ tố cáo cô tội lừa gạt vợ vết tài sản, thậm chí khiến cha cô qua đời...." Cốc Tri chậm rãi dừng lại, không nói tiếp.

Đan Thục Nhu hiểu rõ, trước đó luật sư cũng đã nhắc nhở cô rất có thể Đan Thục Khê sẽ đến bệnh viện điều tra cận kề tình trạng sức khỏe của Đan lão tiên sinh mấy ngày trước khi ông qua đời, điều đó sẽ chứng thực tranh chấp của bọn họ có hay không làm chấn động tới tâm tình của ông cụ sau cùng dẫn đến cái chết, nói không sợ là giả, nhưng lúc này cô vẫn mạnh miệng như cũ: "Ở trong bệnh viện chúng tôi có xảy ra tranh chấp, nhưng mấy ngày sau ông ấy vẫn sống tốt, Đan Thục Khê sẽ không vu cáo được tôi."

"Vu cáo? Cốc Tri nghe vậy phá lệ cười cười, ý cười chỉ dừng lại bên khóe môi, cực kỳ bình tĩnh nói: "Nói như vậy Đan tiểu thư cũng chỉ là trong lời nói quá mức cứng rắn, nhiều nhất chỉ có thể coi như là không tuân thủ đạo hiếu."

Nghe ra ý châm chọc trong lời nói của anh, sắc mặt Đan Thục Nhu bỗng trở nên trắng bệch, không kịp mở miệng đã nghe anh lên tiếng nhắc nhở: "Đan Thục Khê nhất định phải cung cấp đủ chứng cứ mới có thể yêu cầu cơ quan cảnh sát lập án, trước đó Đan tiểu thư nếu không ngại có thể tìm anh trai mình nói chuyện một chút, có thể hòa giải được là chuyện tốt, nếu không được...." Hơi dừng lại một chút, Cốc Tri đứng dậy bổ sung: "Nếu như không được, vậy Đan tiểu thư chỉ còn cách mời được vị luật sư cao tay hơn 'ứng chiến', nếu cần tôi có thể giới thiệu cho cô một đại luật sư."

Cứ như vậy giúp cô sao? Đan Thục Nhu nhìn chằm chằm bóng lưng cao ngất của anh, giật mình ngồi tại chỗ không biết có nên nói tiếng 'cảm ơn' hay không.

Cánh cửa phòng tiếp khách nhẹ nhàng khép lại, bước chân Cốc Tri không hề dừng lại, thẳng đường trở lại phòng làm việc riêng của mình, lúc đi qua cửa kính trước bàn làm việc của thư ký, anh giao phó: "Mau chóng xác thực chuyện cổ vấn pháp luật của khách sạn."

"Dạ, Cốc tiên sinh." Thư ký Đinh đứng dậy, thấy anh muốn đi, kịp thời đưa ra đề xuất xin ý kiến của anh: "Tôi đã xem qua tài liệu của mấy vị luật sư của Sở Sự Vụ ở Nghi Thành, cảm thấy Trì Viên, Từ Phương và Kim Thái thực lực của ba người bọn họ ở Sở Sự Vụ tương đương nhau."

"Kim Thái." Cốc Tri lập lại cái tên, đưa tay nặng nề đẩy cửa kính dày cộm ra.

End.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Sắp tới gần

"Nếu như đến cuối cùng, cô vẫn lựa chọn cậu ấy, nếu như Cốc Tri còn yêu cô.....anh sẽ buông tay"

Lúc thư ký Đinh và luật sư Kim Thái đang thảo luận ký kết một hợp đồng tại Sở Sự Vụ, Giản Nặc nhận được điện thoại của Đan Thục Khê, bắt chấp đầu óc còn đang choáng váng bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt ra đấy, chào Lạc Nghệ Hằng và trợ lý Lâm San một tiếng, cầm chìa khóa xe chạy ra cửa.

Chuyện Đan Thục Khê nhận được điện thoại của Đan Thục Nhu ít nhiều cô cũng đã đoán được mấy phần, có lẽ là chiếu cố đến thân phận con gái của cha anh ta, cũng có thể là lý do khác, anh ta cũng không hề từ chối mà trả lời, chỉ nói bề bọn nhiều việc nên sẽ sắp xếp thời gian gặp mặt. Trước khi hẹn gặp, anh ta cảm thấy cần thiết phải gặp mặt luật sư ủy thác của mình nói chuyện một chút.

Địa điểm gặp mặt là một phòng trà ở khu phố mới Túy Tiên Cư đằng sau quảng trường ước chừng khoảng 15 phút chạy xe. Lúc Giản Nặc đến nơi, nhân viên phục vụ dẫn cô đi tới phòng bao mà Đan Thục Khê đã đặt trước liền thấy anh ta đang ngồi bên cạnh cửa sổ, dường như đang có điều suy nghĩ.

"Đan tiên sinh đã tới lâu rồi?" Giản Nặc đi tới ngồi xuống phía đối diện, nhẹ giọng cắt đứt suy nghĩ của anh ta.

Có lẽ là nghĩ đến xuất thân, cho đến khi Giản Nặc mở miệng Đan Thục Khê mới phát hiện ra cô đến, lịch sự cười một tiếng, anh ta nói: "Buổi sáng tôi ở đây." Thấy cô lộ vẻ không hiểu, anh ta nhìn quanh bốn phía giải thích: "Phòng trà này là của mẹ tôi, kể từ khi bà qua đời, tôi liền tự tay xử lý." Vừa nói, anh ta vừa giờ tay ngăn người nhân viên đang định tiến lên pha trà, muốn tự tay pha cho Giản Nặc ly trà.

Giản Nặc nhớ anh ta đã từng nói qua chuyện này, sau khi nói cảm ơn, cầm lấy ly trà lên liền ngửi thấy hương trà nhẹ nhàng lay động bên chóp mũi, sau đó rũ đôi mi xuống khẽ nhấp một ngụm, chờ cho trà lúc thư ký Đinh và luật sư Kim Thái đang thảo luận ký kết một hợp đồng tại Sở Sự Vụ, Giản Nặc nhận được điện thoại của Đan Thục Khê, bất chấp đầu óc còn đang choáng váng bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt ra đây, chào Lạc Nghệ Hằng và trợ lý Lâm San một tiếng, cầm chìa khóa xe chạy ra cửa.

Chuyện Đan Thục Khê nhận được điện thoại của Đan Thục Nhu ít nhiều cô cũng đã đoán được mấy phần, có lẽ là chiều cổ đến thân phận con gái của cha anh ta, cũng có thể là lý do khác, anh ta cũng không hề từ chối mà trả lời, chỉ nói bề bộn nhiều việc nên sẽ sắp xếp thời gian gặp mặt. Trước khi hẹn gặp, anh ta cảm thấy cần thiết phải gặp mặt luật sư ủy thác của mình nói chuyện một chút.

Địa điểm gặp mặt là một phòng trà ở khu phố mới Túy Tiên Cư đằng sau quảng trường ước chừng khoảng 15 phút chạy xe. Lúc Giản Nặc đến nơi, nhân viên phục vụ dẫn cô đi tới phòng bao mà Đan Thục Khê đã đặt trước liền thấy anh ta đang ngồi bên cạnh cửa sổ, dường như đang có điều suy nghĩ.

"Đan tiên sinh đã tới lâu rồi?" Giản Nặc đi tới ngồi xuống phía đối diện, nhẹ giọng cắt đứt suy nghĩ của anh ta.

Có lẽ là nghĩ đến xuất thân, cho đến khi Giản Nặc mở miệng Đan Thục Khê mới phát hiện ra cô đến, lịch sự cười một tiếng, anh ta nói: "Buổi sáng tôi ở đây." Thấy cô lộ vẻ không hiểu, anh ta nhìn quanh bốn phía giải thích: "Phòng trà này là của mẹ tôi, kể từ khi bà qua đời, tôi liền tự tay xử lý." Vừa nói, anh ta vừa giơ tay ngăn người nhân viên đang định tiến lên pha trà, muốn tự tay pha cho Giản Nặc ly trà.

Giản Nặc nhớ anh ta đã từng nói qua chuyện này, sau khi nói cảm ơn, cầm lấy ly trà lên hương trà nhẹ nhàng thoảng qua lay động bên chóp mũi, đôi mi rũ xuống khẽ nhấp một ngụm, chờ cho vị trà cuộn cuộn lan tỏa khắp khoang miệng sau đó mới chậm chậm nuốt xuống. LQD#June_duahau

Xuyên qua mắt kiếng gọng vàng, ánh mắt Đan Thục Khê xẹt qua một tia sáng, anh ta cảm thấy người phụ nữ trước mắt xinh đẹp dị thường, so với luật sư Giản trước kia mà anh ta biết hoàn toàn khác biệt, ở trên tòa án cô là người phụ nữ giỏi giang sắc bén, lúc này đáng vẻ thường trà của cô tản ra khí chất điềm tĩnh cùng dịu dàng vô cùng.

Cong môi cười một tiếng, anh ta hỏi: "Thế nào?"

Giản Nặc tỉnh tể thường thức lại một lần nữa mới nói: "Không hổ danh là vua của các loại trà. Hương thơm cuộn quanh răng môi, làm cho tinh thần người ta sảng khoái."

Ánh mắt Đan Thục Khê xa xăm nhìn chăm chú đôi mắt của cô, giọng nói càng bình tĩnh: "Không ngờ luật sư Giản cũng có sở thích 'phẩm trà'."

Giản Nặc ngưng ngừng khoát tay, "Chỉ là một kẻ ngoại đạo thôi...." Lời con chưa nói hết, cô đột nhiên đứng lên ho khan, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nghẹn đỏ.

Đan Thục Khê thấy vậy lịch sự đưa khăn giấy lên cho cô, lại sẵn sóc rót cho cô một chén nước ấm, ân cần hỏi: "Luật sư Giản, không sao chứ?"

"Không sao, chỉ bị cảm chút thôi." Sau khi nhấp một ngụm nước ấm cho nhuận giọng, Giản Nặc áy náy: "Thật ngại quá."

"Người nên xin lỗi là tôi mới đúng." Đan Thục Khê dĩ nhiên không biết chuyện Giản Nặc dính mưa, lúc này mới phát hiện ra sự khác thường của cô, đối với việc hẹn cô ra ngoài gặp mặt hôm nay có chút áy náy: "Chuyện vụ án để hôm nào bàn lại cũng không muộn, tôi đưa luật sư Giản về nghỉ ngơi trước."

"Không sao, chỉ cảm mạo mà thôi, chưa nghiêm trọng đến mức cần nằm trên giường nghỉ ngơi đâu." Giản Nặc từ chối ý tốt, vẫn duy trì tinh thần làm việc đến quên ăn quên ngủ, mặc dù đã cảm giác được thân thể có chút suy yếu, nhưng cuối cùng vẫn không muốn tay không trở về.

"Có thật không sao không? Tôi thấy sắc mặt cô thật không được tốt lắm." Nhìn thấy sắc mặt cô đã tái đi, Đan Thục Khê không nhận được nữa khuyên nhủ: "Thục Nhu gọi điện hẹn gặp mặt tôi, tôi chỉ muốn hỏi ý kiến của cô một chút, tạm thời cũng chưa vội."

"Bất kể đời trước nhà các người có ân oán gì, hai người bọn anh vẫn là anh em, nếu như không phải việc làm của cô ấy khiến anh tổn thương, hai người cũng không náo đến tận tòa án, cô ấy muốn hẹn anh gặp mặt hẳn là muốn đình chiến hòa giải." Giản Nặc không muốn tiếp tục cái đề tài bị bệnh của mình nữa liền chuyển chủ đề: "Nếu như không có gì ngoài ý muốn, phiên tòa mở tới đây sẽ tuyên bố bản di chúc trong tay cô ấy không có hiệu lực, lúc đó dựa theo bản di chúc mà cha anh để lại trong tay anh thì phần bất động sản kia vẫn sẽ thuộc về cô ấy, không biết với kết quả như vậy anh có hài lòng không?"

Quả nhiên lực chú ý của Đan Thục Khê đã bị dời đi, anh ta không trả lời mà hỏi: "Tôi sẽ yêu cầu bên phía bệnh viện lập một bản báo cáo cận kề tình hình thân thể cha tôi lúc còn sống, nếu như Thục Nhu có bất kỳ hành động nào khiến cho tâm tình cha tôi vì chấn động mạnh mà qua đời, tôi sẽ tiếp tục xin cơ quan cảnh sát truy cứu tiếp."

Chỉ một câu đơn giản, Giản Nặc đã hiểu được ý định không muốn hòa giải của Đan Thục Khê, thân là luật sư của anh ta, cô có trách nhiệm bảo vệ quyền lợi tối đa của khách hàng, nhưng trên phương diện tình người mà nói, cô nghĩ dù sao bọn họ cũng là anh em ruột, không nhận được hỏi: "Nếu như báo cáo đó không chứng minh được Đan lão tiên sinh bị kích động quá mức mà qua đời, Đan tiên sinh có thể vu khống Đan tiểu thư tội lừa gạt vợ vết tài sản sao?"

Đan Thục Khê trả lời rất đơn giản, chỉ có một chữ: "Sẽ!"

Giản Nặc ngẩn ra, ngược mắt nhìn kỹ đáng vẻ bề ngoài của người đàn ông đối diện, lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm nghĩ tiền thật không phải thứ gì tốt.

Chỉ chốc lát sau, Giản Nặc lại ho khan dữ dội hơn, lúc ấy Đan Thục Khê mới giật mình nhận ra câu trả lời quá mức vô tình của mình có lẽ đã khiến cô hiểu lầm, đang định nói cái gì đó thì điện thoại của cô lại vang lên.

Giản Nặc cười nhạt bầy tỏ xin lỗi, lấy điện thoại ra nhận: "Su huynh?"

"Ồ đâu vậy? Bàn xong công việc rồi sao?" Lạc Nghệ Hằng và Su phó, cũng chính là luật sư Kim Thái của Sở Sự Vụ - người phụ trách hợp đồng 'Khách sạn Trúc Hải' nghiên cứu bàn bạc, sau khi nghe Lâm San nói Giản Nặc đã ra ngoài, nghĩ đến trước đó cô ho khan kịch liệt, anh vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho cô, bây giờ nghe thấy giọng nói của cô, mới yên tâm một chút, nhưng vẫn không nhịn được trách cứ: "Trong người không khỏe còn dám lái xe ra ngoài? Cái tinh thần Bamboo* của em có thể thay đổi thời gian phát tác được không hả?"

(*: Chính xác là cụm từ Tinh thần tre: thể hiện sự kiên cường, bất khuất, tự lực tự cường giống như cây tre, mình thấy đề Bamboo hay hơn nên quyết thể nhé! ^_^)

Tinh thần Bamboo? Thật đúng là lần đầu tiên nghe thấy lời nói đầy mùi châm chọc của anh! Giản Nặc nghe vậy khẽ bật cười, nhớ đến hồi còn học đại học năm tư cũng mang bệnh đi học anh cũng ôn nhu mà mắng cô như vậy. Cả người cô lúc ấy so sánh với tinh thần Bamboo bùng bùng sức sống, mạnh mẽ vươn lên thật đúng là chuẩn xác, nhưng tình trạng cô hoa mắt chóng mặt của cô bây giờ thật không phải thời điểm để phát huy tinh thần Bamboo, vì vậy, Giản Nặc thức thời không dám phản bác, lại nghe anh nói: "Em ở yên đây, anh tới đón ngay."

"Không cần, mình em có thể tự về....."

"Đang ở đâu?" Lạc Nghệ Hằng vẫn không yên lòng cô lái xe, cố ý muốn tới đón cô, giọng nói nghiêm túc không cho phản bác.

Giản Nặc không thể làm gì khác là nói địa chỉ phòng trà. Cúp điện thoại, tiếp tục cùng Đan Thục Khê nói về vụ án, cho tới khi vừa nói xong thì thấy có một chiếc xe taxi dừng ở bên đường, Lạc Nghệ Hằng cầm trong tay một túi giấy bước từ trên xe xuống.

Xuyên qua cửa sổ, Giản Nặc vẫy vẫy tay với anh, đồng thời đứng dậy chào tạm biệt.

Bởi vì cả ngày nay ho khan nên Giản Nặc cảm thấy đầu mình nặng trĩu, lúc xế chiều hình như bắt đầu phát sốt, trong nháy mắt đứng lên cảm thấy trước mặt đột nhiên tối sầm lại, thân thể yếu đuối không chống đỡ nổi liền ngã xuống.

"Luật sư Giản?" Đan Thục Khê nhanh tay lẹ mắt, cánh tay dài vươn ra kịp thời vịn lấy khuỷu tay cô, trong lòng thấy ảo não hôm nay quả thực không nên hẹn gặp cô ra ngoài, ý thức được cô bị cảm nặng, anh ta quan tâm hỏi: "Cô sao rồi? Có ổn không?"

Giản Nặc như rơi vào bóng tối chớp mắt liên tục, thậm chí mất cả thính giác, đối với các tiếng động xung quanh hoàn toàn không cảm giác được, chỉ mơ hồ nhận thấy tay mình rất nhanh được một bàn tay ấm áp bao lấy, ngay sau đó bị kéo vào trong một lồng ngực rộng lớn. Mùi hương này rất quen thuộc, là Lạc Nghệ Hằng.

"Tiểu Nặc?" Lạc Nghệ Hằng nửa ôm cô ngồi xuống, dưới tình thế cấp bách không tự chủ đã kêu nhũ danh của cô.

Giản Nặc cau mày, một lát sau mới chậm rãi mở đôi mắt đang nhắm chặt ra, chờ đến khi nhìn rõ người bên cạnh, mới nhàn nhạt cười: "Lớn như vậy, rồi cuộc cũng thành công té xỉu một lần."

Giờ này mà vẫn còn tâm tình nói giỡn? Đan Thục Khê thờ phào nhẹ nhõm, bật cười.

Lạc Nghệ Hằng dờ khóc dờ cười, yêu thương xoa xoa tóc cô, giọng nói không khỏi mềm mại đi mấy phần: "Có thể đi được không?"
dien.dan.le.quy.don@June_duahau

"Cũng không phải người giấy gió thổi là rách." Giản Nặc chau đôi mày thanh tú, dựa vào sức tay anh đỡ đứng dậy, nghiêng người nói với Đan Thục Khê: "Đan tiên sinh, tôi đi trước. Có chuyện gì chúng ta sẽ liên lạc lại sau."

Có Lạc Nghệ Hằng ở đây, dĩ nhiên không cần Đan Thục Khê phải đưa Giản Nặc về, đứng ở cửa phòng trà nhìn hai người bọn họ rời đi anh ta mới quay trở lại phòng bao, một mình ngồi dưới ánh mặt trời đã ngả về tây.

Bên này, Lạc Nghệ Hằng kiên quyết đưa Giản Nặc tới bệnh viện truyền nước biển, thấy anh chạy lên trước xếp hàng đăng ký khám lấy thuốc, sau lại đỡ cô đến giường bệnh đã được bố trí trước, mắt Giản Nặc có chút ướt, "Su huynh..."

"Em muốn cảm ơn anh sẽ nhận, không cần nói nữa." Lạc Nghệ Hằng ngắt lời cô, đưa tay sửa lại mấy sợi tóc rơi tán loạn trên trán cô, ánh mắt ôn hòa, "Ngủ một chút đi, đợi truyền nước xong anh sẽ gọi em dậy."

Trừ ngày hôm qua, Giản Nặc chưa từng khóc trước mặt anh, lúc này đối mặt với sự quan tâm của anh mấy năm nay, trong lòng cô lại tràn đầy nước mắt, muốn cự tuyệt sự chăm sóc của anh, đến cuối cùng vẫn không thể mở miệng được.

Ánh chiều tà phía chân trời rơi vào, trong phòng bệnh dần dần yên tĩnh lại.

Lúc Giản Nặc từ từ chìm vào giấc ngủ, Lạc Nghệ Hằng nhẹ nhàng cầm lấy đầu ngón tay trắng nõn của cô, ánh mắt rơi vào phần hợp đồng mang theo lúc ra ngoài, trái tim khẽ nhói lên, cảm xúc ẩn giấu trong thâm tâm trong nháy mắt muốn trào ra. Anh không biết, chờ khi cô tỉnh lại, phải nói với cô thế nào chuyện anh đã sớm biết Cốc Trì trở về.

Bóng đêm buông xuống, màn đêm đen như mực ép người ta không thở nổi. Lạc Nghệ Hằng im lặng ngồi ở mép giường, cảm thấy rất có thể đây sẽ là lần cuối cùng anh được ngồi gần cô như thế, từ nay về sau, thế giới của cô chỉ còn lại một người tên Cốc Trì.

Anh không thể ngăn cản, càng không có lập trường. Năm đó Cốc Trì rời đi, dường như cùng một lúc sinh mạng của cô cũng mất đi năng lực 'hỉ nộ ái ố', đối diện với nụ cười dịu dàng thuần khiết của cô, anh có thể kiềm nén suốt bốn năm đã là một kỳ tích. Không phải là không muốn thăm dò, thử bày tỏ chút tâm tư của mình, nhưng vì lo lắng cho bản tính cố chấp của cô, có mấy lời nếu nói ra miệng, sẽ khiến cho mối quan hệ sư huynh sư muội vất vả lắm mới thiết lập được sụp đổ trong nháy mắt.

Cô đối với phần tình cảm kia là cố chấp, Lạc Nghệ Hằng hiểu rõ hơn ai hết. Cho nên, khi nhận được hợp đồng 'khách sạn Trúc Hải', anh gần như ngay cả suy xét cân nhắc cũng lược bỏ, trực tiếp đề cử Giản Nặc với Sư phó làm cố vấn pháp luật. Cho dù có bao nhiêu tâm tư đi nữa, thay vì đề cho cả ba người quay vòng một chỗ, chỉ bằng đề người thất chuồng đến còi chuồng đi. Nếu như đến cuối cùng, cô vẫn lựa chọn cậu ấy, nếu như Cốc Trì còn yêu cô.....anh sẽ buông tay.

Không phải nói thành toàn cũng là một loại yêu sao? Lạc Nghệ Hằng cảm thấy, anh có thể vĩ đại một lần.

Khi Giản Nặc tỉnh lại đã thấy mình ngủ trên giường nhà mình, cửa phòng ngủ nửa đóng nửa mở, trong phòng khách có chùm ánh sáng mờ mờ chiếu vào. Sau khi do dự, cô vén chăn xuống giường.

Nghe thấy sau lưng có tiếng động, Lạc Nghệ Hằng đang đứng trước cửa sổ suy tư liền xoay người lại, "Thức dậy làm gì?" Vừa nói xong đã cởi áo khoác ra khoác lên người cô, hỏi: "Cảm thấy tốt hơn chút nào không? Đói bụng không? Muốn ăn cái gì?"

Tinh thần của Giản Nặc đã khôi phục lại mấy phần, dịu dàng cười một tiếng, "Tốt hơn nhiều rồi, đầu cũng không choáng váng nữa." Đoán chắc anh cũng chưa ăn cái gì, cô nói: "Trong nhà chỉ có mì, anh có muốn ăn không?" Cô bình thường rất ít khi nấu ăn, nói là mỳ thật ra là mỳ ăn liền.

"Vẫn nên để anh làm thì hơn." Nghĩ đến tài nấu nướng của cô, Lạc Nghệ Hằng không nhận được cau mày, xắn tay áo sơ mi lên cao, bước nhanh đến phòng bếp nói: "Lúc trở về từ bệnh viện anh đã mua ít cháo rồi, hâm nóng lại cho em. Em chờ ở đó đi."

Nghĩ tới cô có xuống bếp cũng không thể nào hoàn thành nhiệm vụ được, lại còn gây thêm phiền cho anh nên Giản Nặc cũng không kiên trì nữa, ngoan ngoãn ngồi trong phòng khách xem tivi.

Sau hai người ăn uống và thu dọn chén đĩa xong xuôi, Lạc Nghệ Hằng dặn dò cô nửa giờ sau uống thuốc một lần nữa, mới đem tập tài liệu chứa hợp đồng đặt vào tay Giản Nặc, "Em xem một chút đi." Sau đó không đợi cô nói gì, mở cửa rồi đi.

Giản Nặc chân chừ mở túi tài liệu ra, là một hợp đồng thường gặp, vậy mà khi lật đến trang cuối cùng, cô thoáng chốc cứng người.

Sở Sự Vụ ủy nhiệm cho cô làm cố vấn pháp luật cho 'khách sạn Trúc Hải', mà chỗ ký tên người đại diện pháp lý của khách sạn đó, rõ ràng ký tên Cốc Trì.

End.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Khó phân biệt vui buồn

“...những hình ảnh khó quên lại hiện ra trong đầu, Cốc Trì bị thương phát hiện, anh bắt đầu vì cô mà hận bản thân mình đã tàn nhẫn cùng vô tình”...

Đối với Giản Nặc cái tên "Trúc Hải" cũng không xa lạ gì. Đó là khách sạn có quy mô lớn nhất Nghi Thành, là địa điểm dừng chân nghỉ ngơi tốt nhất, đẳng cấp năm sao trong hệ thống khách sạn ở đây. Được xây dựng ở ngoại ô Nghi Thành nằm gần rừng trúc, chiếm diện tích hơn mười nghìn mét vuông. Ba mặt của khách sạn đều được núi bao quanh, trước mặt là hồ nước, núi non phong thủy đặc biệt tươi đẹp, phong cách kiến trúc độc đáo hòa hợp với quang cảnh tự nhiên nơi đây, ngạo nghễ đứng vững vàng giữa Thanh Sơn Lục Âm*, trở thành một trong những nơi có phong cảnh 'hoa mỹ' nhất Nghi Thành.

(* như một tòa lâu đài hùng dũng đứng giữa núi trời. ...nôm na vậy ^.^)

Từ ngày xây dựng đến nay, dưới sự dẫn dắt của đội ngũ lãnh đạo và quản lý lãnh nghề đã khiến cho danh tiếng của khách sạn càng ngày càng tăng, trừ bỏ số tiền thuế kêch xù phải đóng hàng năm, đã mấy năm liền liên tục dẫn đầu lợi nhuận thu về mà con số thì cao không đếm nổi.

Nếu như Giản Nặc nhớ không lầm, năm đó Trúc Hải định hướng với chính quyền Nghi Thành xây dựng sân Golf, bên ngoài thì nói báo cáo đã được phê duyệt nhưng lại chậm trễ không ban quyết định xuống, giống như không giải quyết được gì. Cũng bắt đầu từ đó trở đi, khách sạn bắt đầu xuống dốc, về sau càng tuột dốc không phanh, nửa năm trước tự nhiên lại truyền ra tin đồn sắp sửa đóng cửa, nhưng mà, sản nghiệp không lồ như thế không phải công ty nào cũng có thể thu mua được.

Đoạn thời gian trước, những tin tức về Trúc Hải ùn ùn được tung ra, gần như làm chấn động cả Nghi Thành, cho đến một tháng sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, mọi tin tức chỉ sau một đêm đã lắng xuống, đương nhiên Giản Nặc cũng không biết tin đồn giữa các tập đoàn xí nghiệp lớn lúc bấy giờ, rằng Cốc Tri chính là người thu mua Trúc Hải và trở thành người thứ tư chèo lái khách sạn này.

Cố gắng tìm kiếm tư liệu trong trí nhớ, đột nhiên Giản Nặc nhớ lại người đại diện pháp lý của khách sạn họ Cốc, cô kinh ngạc.

"Là trùng hợp? Hay là....." Cốc Tri chưa bao giờ nhắc tới chuyện trong nhà, cho nên Giản Nặc cũng không biết được người họ Cốc này có quan hệ gì với bọn họ không, nhưng vì sao người đại diện pháp lý của khách sạn bốn năm trước lại mang họ Nguyễn.

Tất cả đều mơ hồ, không đoán ra được.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ khách sạn này vốn là của nhà họ Cốc?" Trong lòng nảy sinh rất nhiều nghi vấn, Giản Nặc không cách nào mang tất cả những thay đổi này xâu thành một chuỗi hợp lý được, chỉ mơ hồ cảm thấy có lẽ việc Cốc Tri rời đi và việc khách sạn có cái cách không thể không liên quan đến nhau, nhưng trong lúc nhất thời cô không nghĩ ra được điểm mấu chốt đó nằm ở đâu, giống như việc anh dời đi vào bốn năm trước, lúc đó cô cũng chỉ là một học sinh không phát hiện ra sự thay đổi biến hóa của Trúc Hải, cho đến ngày hôm nay 'ba đào dậy sóng', cô mới ý thức chuyện này có vấn đề.

"Nhất định đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết.... .." Ngón tay mảnh khảnh mon trón cái tên Cốc Tri trên hợp đồng, trái tim Giản Nặc xẹt qua một tia đau đớn, cô lầm bầm một mình: "Cốc Tri, đừng gạt em nữa, cho dù kết quả không phải là cái em muốn thì cũng nên cho em một đáp án."

Một đêm này, Giản Nặc ngủ rất không yên, trong đầu cô có quá nhiều nghi vấn khiến cô muốn gặp Cốc Tri ngay lập tức, giống như rốt cuộc cũng tìm được lý do cho việc dời đi không một lời của anh, tia hi vọng mong manh đó lúc ẩn lúc hiện làm cho cô muốn khóc.

Xa xa phía chân trời được tô điểm dày đặc bởi những vì sao, giống như vô số cặp mắt lúc đóng lúc mở quan sát hết thảy thế gian này, gió đêm êm ái dễ chịu khẽ lay lay động rèm cửa sổ, chiếc chuông gió treo trên ban công nhẹ nhàng đong đưa phát ra tiếng kêu giòn tan.

"Cốc Tri.... .." Giữa lúc đang nửa tỉnh nửa mê, tiếng Giản Nặc trầm thấp nở như một loài động vật nhỏ vang vọng khắp căn phòng, khiến cho người nghe thấu hiểu được sự bi thương, sầu não cùng bất đắc dĩ của cô.

Đêm, rất rất dài. Nhưng cuối cùng cũng qua đi.

Bốn giờ sáng, Giản Nặc tự nhiên tỉnh lại, lên núi, xem mặt trời mọc, xuống núi, tám giờ rưỡi theo thường lệ xuất hiện ở Sở Sự Vụ của luật sư Kim Thái. Theo lệ cũ, sau khi kết thúc hội nghị, cô bị Sư phó gọi vào phòng làm việc.

"Sáng sớm hôm nay, Trúc Hải bên kia đã gọi điện tới, bởi vì khách sạn căn bản đã hoàn thành công việc chuẩn bị, định đầu tháng sau sẽ mở cửa kinh doanh, bảo em mau chóng qua bên kia để làm quen với phương thức làm việc mới dành cho cô vấn pháp lý. Nửa tháng tới em sẽ làm việc ở khách sạn, sau đó cứ mỗi tháng lại rút ra một khoảng thời gian nhất định để xử lý các vấn đề về pháp lý."

Lúc này, ngồi ở vị trí đối diện với Giản Nặc chính là người sáng lập ra Sở Sự Vụ - luật sư Kim Thái, từ việc đã có hai mươi năm hành nghề luật sư, được người trong giới ca tụng là 'bất bại tướng quân', đồng thời cũng là sư phó của Giản Nặc và Lạc Nghệ Hằng.

Đối với hai học trò có thiên phú trời cho này, có thể nói là yêu quý, hết lòng dìu dắt, không tiếc đem kinh nghiệm thực chiến nhiều năm của bản thân 'độc tử' truyền cho, từ khi bước vào độ tuổi tứ tuần ông không bao giờ tham dự bảng thính* nhưng mỗi khi Lạc Nghệ Hằng có buổi 'tranh đấu' trên tòa, ông đều đích thân tới chỉ đạo, cứ thế Lạc Nghệ Hằng trưởng thành rất nhanh, chỉ qua ba năm ngắn ngủn, đã trở thành người xuất sắc nhất giới Tư Pháp.

(*bảng thính: Kiểu như đến chỉ để nghe, không góp ý trao đổi gì cả.....)

"Vâng. Con biết rồi." Giản Nặc ngược mắt nhìn Sư phó ngồi đối diện, tuy vẻ mặt tự nhiên nhưng trong lòng lại dậy sóng dữ dội.

"Vốn định để Lạc Nghệ Hằng đưa con đi mấy ngày, có điều trong tay nó có một vụ án không thể phân thân được, có vấn đề gì các con tự liên lạc với nhau đi, phải chăm chỉ, chừa cho Sư phó chút mặt mũi."

Giản Nặc nhìn nụ cười nhu hòa kia, chợt phát hiện ra sư phó ngày thường luôn yêu cầu nghiêm khắc với cô cũng có lúc thật đáng yêu. Trong lòng bình tĩnh đi đôi chút, khẽ cười, dí dỏm nói: "Bảo đảm không để Sư phó phải mất mặt!"

Cứ như vậy, Giản Nặc chính thức trở thành cố vấn pháp lý của Trúc Hải, sau nửa tháng, cô sẽ đi làm ở khách sạn mỗi ngày, nghiên cứu các quy định có liên quan đến việc quản lý khách sạn, văn kiện chính sách, hoàn thiện các điều khoản hợp đồng đồng thời bỏ túi các kiến thức pháp luật đã được học.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nghĩ đến chuyện sắp chạm mặt với Cốc Tri, Giản Nặc hơi bị chấn động, sự lo lắng như những đám sương dần dần tan đi, mê mẩn và sợ hãi cũng đã biến mất không thấy đâu, trong lòng chỉ còn dư lại sự khẩn trương cùng mong đợi.

Cho dù bước kế tiếp sẽ phải đối mặt với chuyện gì thì chung quy bọn họ vẫn đang tiến dần từng bước lại gần nhau. Vậy nên, Giản Nặc vô cùng lạc quan. Đến Trúc Hải làm việc đã năm ngày nay, từ đầu đến cuối cô chưa từng nhìn thấy qua Cốc Tri lần nào. Đưa cô đi làm quen với tình hình khách sạn cùng gặp gỡ một số đồng nghiệp ngoại trừ thư ký của Cốc Tri - Đinh Hủy ra chính là chủ quản cấp cao và quản lý các khâu. Khiến cô kinh ngạc là, tất cả những người này đều là 'họ hàng' của Cốc Tri, là nhân viên quản lý cũ được anh thu nạp sau khi mua lại Trúc Hải, bọn họ đều là những tinh anh được trọng dụng của khách sạn trước kia, trải qua quá trình đào tạo, sàng lọc nghiêm khắc đã được anh thu nhận lại. Nói trắng ra thì toàn bộ tầng lớp quản lý cấp cao của Trúc Hải lúc này đều là người của anh.

Giản Nặc cũng không biết Cốc Tri phải mất bao lâu để chuẩn bị cho việc mua lại Trúc Hải, chỉ là thông qua Đinh Hủy cô biết được ngày đó anh trở về nước là để triệu tập hội nghị khẩn cấp giữa các thành viên hội đồng quản trị, yêu cầu bọn họ kiểm tra nguồn nhân lực các khâu của mình, ngày thứ hai phải chính thức giao nộp báo cáo bằng văn bản, yêu cầu chính người đó phải tự mình trình bày rõ ràng công việc trên cương vị được giao, chức trách, nội dung và thành quả làm việc bao năm nay, từ đó xây dựng ý kiến đối với sự phát triển sau này của khách sạn.

Mặt khác còn bổ sung thêm một phần đánh giá tổng hợp tình hình và tư cách làm việc của công nhân viên trong bộ phận mình, sau khi trải qua quá trình sàng lọc danh sách những quản lý mới nhậm chức sẽ được đưa đến tay Cốc Tri, mỗi ngày anh sẽ hẹn gặp một người khác nhau, về phần những nhân viên bị sa thải sẽ được Đinh Hủy dưới danh nghĩa của anh trả lời qua email, đồng thời phân phó Phòng tài vụ trong vòng một ngày phải hoàn trả tiền lương qua tài khoản cá nhân cho mỗi người, bao gồm cả một phần chi phí bồi thường không nhỏ.

Cứ như vậy trong vòng mười ngày, khách sạn Trúc Hải vốn có hơn bảy trăm công nhân viên làm việc bị anh thẳng thừng cắt giảm xuống còn chưa tới bốn trăm. Trước chưa nói tới việc cần một lượng lớn tài chính bồi thường cho công nhân bị sa thải, chỉ cần dựa vào chuyện gần nửa tháng ngừng kinh doanh để tu bổ sửa chữa lại, tổn thất từ việc làm ăn thua lỗ, phải chi trả lương hàng tháng cho những người được giữ lại cùng với các hạng mục chi tiêu chính mới là những con số đáng nói hơn cả, thế nhưng phòng tài vụ dưới sự quản lý và giám sát của Cốc Tri đã triển khai đầu vào đẩy các hạng mục công việc mà không hề xuất hiện nửa điểm tài chính thiếu hụt. Kể từ đó, những công nhân viên được giữ lại làm việc càng ngày càng cẩn thận hoàn thành công việc của mình, đối với những quyết sách của ông chủ mới đương nhiệm đã bắt đầu tự giác phục tùng.

Giản Nặc ở trong hoàn cảnh đó mà hiểu thêm về Cốc Tri, những tin đồn về anh cũng không có nhiều, đáy lòng mơ hồ dâng lên chút ngọt ngào và cả sự chua xót khó hiểu, nỗi nhớ nhung suốt bốn năm, lại từ từ yên bình lại, quên đi sự truy cứu vì sao mấy ngày này cô không hề nhìn thấy bóng dáng anh, chỉ cố gắng dốc hết toàn lực giúp đỡ khách sạn giải quyết các vấn đề pháp lý, giống như vô hình, thắm lặng chia sẻ cùng anh chút gì.

Thời gian cứ thế trôi qua cho đến ngày thứ Sáu, lúc Giản Nặc đang trong văn phòng sắp xếp lại các hợp đồng phục trách thì Đinh Hủy đến.

"Luật sư Giản, Cốc tiên sinh rất hài lòng với kế hoạch đào tạo của cô, tôi lập tức bắt đầu bố trí, cô xem có nên ấn định thời gian tiến hành không?" Cầm văn kiện trên tay, Đinh Hủy muốn xác nhận thời gian thời gian huấn luyện với Giản Nặc.

"Thời gian tiến hành cứ làm theo kế hoạch. Làm phiên thư ký Đinh rồi." Giản Nặc dường như không phản ứng kịp đối với đánh giá của người nào đó đối với mình, ngẩng đầu khách sáo nói.

"Phận sự thôi mà." Đinh Hủy mỉm cười, đồng thời chuyển một tập hồ sơ qua, "Đây là hợp đồng hợp tác với công ty du lịch quốc tế Hồng Huy, bởi vì nguyên nhân đặc biệt không áp dụng văn bản quy chuẩn, là quản lý nghiệp vụ sắp xếp. Cốc tiên sinh nói để cô xem qua một chút, có vấn đề gì nói tôi sẽ sửa lại, sau đó cầm qua cho ngài ấy xem."

Giản Nặc sợ run lên, sau đó nhận lấy, khoảng chừng một giờ sau đã hoàn thành xong xét duyệt, bên trong đã đánh dấu và sửa chữa lại một số từ ngữ không rõ ràng, sau đó còn bổ sung thêm hai điều khoản bảo vệ lợi ích của Trúc Hải, mới tự mình đưa bản hợp đồng này cho Đinh Hủy.

Đinh Hủy làm việc ở tầng 16 bên ngoài phòng làm việc của Cốc Tri, lúc Giản Nặc đi vào cô ấy đang nghe điện thoại.

"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ xin ý kiến của Cốc tiên sinh....." Vừa cúp điện thoại xong liền quay sang cười cười xin lỗi Giản Nặc, ý bảo cô chờ chút, sau đó lễ phép đi về phía cửa văn phòng gõ gõ hai tiếng, hỏi Cốc Tri: "Cốc tiên sinh, Tiểu Huy đã trở về, hỏi ngài bây giờ có muốn ra ngoài không?"

Giản Nặc đứng ở bên ngoài, xuyên qua khe cửa khép hờ cô nhìn thấy người kia đang cúi đầu ký văn kiện, nghe thấy Đinh Hủy hỏi, anh nhìn thời gian, vẫn tiếp tục công việc trên tay, nói: "Bảo cậu ta ở dưới lầu, chờ tôi năm phút."

Đinh Hủy đáp một tiếng 'Vâng' rồi khép cửa lại, dường như Cốc Tri cảm ứng được điều gì, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía cánh cửa, ánh mắt sâu thẳm cùng cái nhìn thâm tình chưa kịp thu lại kia của Giản Nặc giao nhau giữa không trung, mà cánh cửa bị Đinh Hủy chậm rãi kéo lại, ngăn cách hai người nhìn nhau chỉ có mấy giây.

Không chỉ một lần nghĩ tới sẽ gặp anh dưới tình huống nào, giờ phút này, trái tim Giản Nặc vẫn không chịu không chế mà đập loạn điên cuồng, ngón tay cầm tài liệu bởi vì quá dùng sức mà nỗi khớp xương đều trở nên trắng bệch, chớp mắt nhanh chóng bị kín bởi một tầng sương mỏng.

Giản Nặc bỗng nhiên có cảm giác đứng không vững, cô đưa hợp đồng cho Đinh Hủy, tận lực giữ cho giọng nói được bình ổn: "Chỗ có vấn đề tôi đã đánh dấu lại, cũng đã sửa rồi, cô in lại rồi mang cho anh ấy." Ý thức có chỗ không đúng, cô vội vàng sửa chữa: "Ý tôi là, mang cho Cốc tiên sinh xem lại."

Thân là thư ký của Cốc Tri, Đinh Hủy là người nhạy bén cỡ nào, rất nhanh đã phát hiện ra sự khác thường của Giản Nặc, hỏi cô: "Luật sư Giản, cô không sao chứ? Có phải trong người thấy không khỏe không?"

"Tôi không sao, cảm..." Lời Giản Nặc còn chưa nói xong, cánh cửa gỗ được chạm khắc tinh tế bị người ta mở ra từ bên trong, bóng hình cao ngất của Cốc Trì phản chiếu ngược sáng đứng cách cô không quá một mét.

Trong nháy mắt đó, Giản Nặc có ý định chạy trốn chết, nhưng, cô chỉ ngơ ngẩn đứng đó nhìn anh, dưới chân như bị đổ chì, hoàn toàn bất động.

Về mặt lạnh như băng của Cốc Trì ngay tại khoảnh khắc nhìn thấy nhau đã dịu xuống, đáy mắt đen như mực ẩn chứa một loại cảm xúc phức tạp cuộn cuộn đang lên như thủy triều, nhìn thẳng vào đôi mắt như nước của cô, tựa như đọc được nghi hoặc, đọc được ủy khuất, lại duy nhất không có sự trách cứ trong đó. Bỗng nhiên, những hình ảnh khó quên hiện ra trong đầu, Cốc Trì bị thương phát hiện ra, anh bắt đầu vì cô hận bản thân mình tàn nhẫn cùng vô tình.

Hình như nhận ra giữa hai người có gì đó không bình thường, Đinh Hủy đứng ở trước chỗ ngồi, không nói gì.

Thật lâu sau, Cốc Trì lấy lại tinh thần, thông thả đi tới, im lặng lướt qua bên người Giản Nặc, thân thể hai người kề cận đến kề sát tay áo của nhau. Trong nháy mắt quay người đi qua cô, nghe thấy anh nói: "Tôi đi ra ngoài một chút, có chuyện gì trở lại rồi nói."

Đợi đến khi Giản Nặc hồi phục lại tinh thần, thang máy phía sau đã nhanh chóng đi xuống, cô đứng tại chỗ, không biết là anh hay Đinh Hủy nói, hoặc vẫn là cô tự nói với mình.

End.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nhìn thì có vẻ xem nhẹ, nhưng không có nghĩa sẽ không để trong lòng. Ba năm, cho tới bây giờ anh chưa từng quên cô gái có nụ cười ngây ngô đó.

Rất nhanh, bưu phẩm của Kỳ Dục Minh đã được gửi đến, Cốc Trì biết được Giản Nặc đã tốt nghiệp, hiện đang làm việc cùng với Lạc Nghệ Hằng ở Sở Sự Vụ của luật sư Kim Thái.

Ánh mắt nhuốm dần bi thương tập trung lên tấm hình chụp khuôn mặt trầm lắng của cô, trái tim trống trải của Cốc Trì như vang lên một tiếng, vươn tay chạm đến tấm hình lạnh như băng, anh khàn khàn gọi một tiếng 'Tiểu Nặc', bên khóe mắt có một giọt lệ trong suốt theo tiếng gọi đó mà trào ra.

Có lẽ, anh đã dự liệu được kết quả ngày hôm nay, nhưng vẫn bị nỗi thống khổ đè nén bao năm qua càn quét. Anh biết bản thân mình không có quyền yêu cầu cô phải chờ, nhất là trong thời điểm anh dời đi không chút tin tức. Nhưng là tình huống lúc đó anh bắt buộc phải đi, hơn nữa cũng không xác định được mình còn sống trở về hay không. Về phần lời từ biệt trước khi đi, anh không cách nào nói ra khỏi miệng, không còn lựa chọn nào khác đành 'dứt áo ra đi'.

Tận lực niệm phụng những hồi ức bị đánh thức vào kho, đêm hôm đó anh nhớ tới rất nhiều chuyện cũ. Thì ra anh vẫn thủy chung chưa từng quên cô gái bé bỏng không coi ai ra gì ôm lấy anh kích động hết chới tại, anh yêu vô cùng mỗi cái chớp mắt đều long lanh rực rỡ, còn mang theo cả sự sùng bái lẫn ái mộ của cô, khiến anh không nhận được khe cong môi cười.

Ở thời điểm đó, hạnh phúc đến nỗi không bận tâm đến thứ gì. Anh vẫn tưởng rằng, bọn họ sẽ luôn luôn yêu thương nhau như vậy, làm bạn tới già.

Con đường phía trước quá dài, chẳng biết được lúc nào mới đi được tới tận cùng, những ký ức xưa cũ đó tạm thời phải khóa lại, để mọi thứ trở lại với hiện thực.

Lấy ánh mắt ý bảo bôi bàn đóng cửa lại, Kỳ Dục Minh đẩy ly trà tới trước mặt Cốc Trì, "Biết vừa rồi mình lo lắng chuyện gì không?" Giương mắt nhìn gương mặt vẫn tuần dật như cũ của Cốc Trì, anh vẫn hốt hoảng mà cảm thán: "Mình thực sự sợ Cốc Mỹ Nam sẽ trở thành Đào Ba Kiềm*."

(* GG seacher thì là Scarface: Là nhân vật 'Sur tử đi hoang' có một vết sẹo dài trên mặt của bộ tiểu thuyết về động vật)

Thản nhiên ngồi xuống, Cốc Trì chế nhạo: "Phong thái vẫn như cũ sao?" Hiện tại mỗi khi nằm xuống nghỉ ngơi anh đều nghĩ tới, trên người mình vết thương lớn nhỏ không ít, mặt mày không hắc hác đi mới thật là kỳ tích.

"Càng hơn ngày trước." Kỳ Dục Minh từ trước đến nay đều không tiếc ca ngợi người khác.

Cốc Trì cười, không chút để ý đùa nghịch ly trà, không nói gì.

"Tiền độ khách sạn bên kia như thế nào? Cần cái gì thì nói một tiếng."

"Đều tiến hành theo kế hoạch. Tối tháng Sáu sẽ tiến hành kinh doanh toàn diện."

Nâng tách trà Minh Tiền Long Tĩnh lên nhấp một ngụm, giọng nói của Cốc Trì trầm thấp mà bình tĩnh: "Toàn bộ chuyện thu mua Trúc Hải đều nhờ cậu giúp đỡ", nói được một nửa lại thấy Kỳ Dục Minh trừng mắt nhìn anh, ánh mắt anh chứa ý cười: "Thuận miệng nói thôi, đừng cho là mình bị cậu làm cảm động rơi nước mắt." Tùy tiện cởi bỏ hai cúc áo ở cổ, dáng vẻ thành thoi biếng nhác tựa vào lưng ghế salon, không chút để ý nói: "Khoản tiền cuối cùng mình sẽ không để cho hấn lấy đi dễ dàng thế được."

"Biết thằng nhóc cậu không có lòng tốt như vậy mà." Kỳ Dục Minh không ngoài ý muốn, nhướn mày: "Mấy tỷ từ thiện cậu đều đã làm, hấn ta cũng nên biết đủ mà dừng." Vì muốn cho 'một giọt nước cũng không trót lọt' anh đã loại bỏ tất cả các trưởng ngại cản đường, Kỳ Nhược Minh đã mời Lão phu nhân hỗ trợ, cần thân nghiên cứu qua hợp đồng thu mua, đã nhai kỹ sò thấu, chỉ cần không phải không trả tiền, tuyệt đối không có gì phải tranh chấp, một khi đã như vậy, anh tất nhiên là không cần thiết phải lo lắng Cốc Trì làm như vậy có tự rước lấy phiền toái hay không.

"Từ thiện? Minh không có rộng lượng được như thế." Ánh mắt Cốc Trì đột nhiên trầm xuống, cánh môi vẽ nên một nụ cười lạnh thấu xương: "Lúc hấn ta bức mình đến đường cùng cũng không buông tay, mình không khiến hấn chết nơi đầu đường tựa hồ rất xin lỗi hấn."

Nghĩ đến những việc Cốc Trì đã trải qua, ánh mắt Kỳ Dục Minh cũng nhanh chóng trầm xuống. Nhưng lý trí nói cho anh biết không thể 'lấy bạo chế bạo', vì vậy anh buộc phải cường chế bản thân bình tĩnh lại: "Cốc Trì, hấn chết không đáng tiếc, nhưng dù hấn có chết cũng không thể khiến bác trai bác gái trở về được nữa." Mọi chuyện không thể quay lại như lúc đầu, sinh mệnh càng như thế.

"Mình biết." Hai chữ ngắn gọn, khiến cho nổi thống khổ mà anh đè nén sâu trong tim đột nhiên phát tán ra.

Đáy lòng nặng trĩu thăm thẳm dài, Kỳ Dục Minh nói lời sâu xa: "Sân nghiệp nhà họ Cốc là do cậu một tay đoạt về, nếu sau này cậu lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chẳng phải những thứ đoạt lại này đều là vô nghĩa sao." Dừng một chút, anh nói từng câu từng chữ: "Hai kẻ tranh đấu không có người thắng cuộc, chỉ có một mất một còn."

Cốc Trì nghe vậy liền nở nụ cười tự giễu, trong mắt tràn đầy the lương: "Nếu không nghĩ đến trở về, mình đã sớm vứt bỏ lương tri cùng nhân tính để trở thành 'thứ' rồi." Đoạn 'nhân sinh' tối tăm, những tháng ngày nghèo túng u ám khiến anh cơ hồ muốn giãy dụa buông tay, bao nhiêu lần cảm sùng trong tay, chỉ sém chút nữa thôi anh đã không khống chế được mình mà xuống tay bóp cò, thế nhưng anh vẫn thủy chung giữ cho mình một phòng tuyến cuối cùng, quyết không để hai tay mình dính máu.

Chính anh đã thừa nhận mình không trở về là vì sợ, sợ có sẽ cự tuyệt vòng tay ôm ấp của anh. Nói cho cùng, anh có thể chống đỡ chịu đựng được tới ngày hôm nay, từ đầu tới cuối chính là cái người mà anh trốn tránh không gặp.

Châm một điếu thuốc, Cốc Trì hưng hăng hít một hơi, sương khói lượn lờ bay lên, và bị thương trên khuôn mặt anh tuần đã bị đè ép xuống, giọng điệu trở nên nghiêm túc, âm thanh lạnh như băng: "Không phải vạn bất đắc dĩ mình sẽ không phạm pháp, mình sẽ dùng cách khác để khiến hấn thân bại danh liệt."

Không phải không nghĩ tới ăn miếng trả miếng, chỉ là nghĩ đến Giản Nặc, Cốc Trì không qua được một cửa của bản thân. Cô là luật sư, anh không hi vọng có một ngày hai người bọn họ sẽ đứng ở vị trí đối lập, như vậy anh sẽ không chịu nổi. Cho dù không phải là người 'đại gian đại ác', nhưng không có nghĩa là Cốc Trì sẽ lấy ơn báo oán, anh cũng có giới hạn cuối cùng của mình: Nợ tiền có thể không trả, nhưng thiếu mạng, nhất định phải đền.

Đầu hơi cúi xuống khiến cho tầm mắt dừng lại trên viền cổ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, tuy sáng sủa nhưng hiện lên vẻ bi thương từng trải, sự âm u lạnh lẽo lướt qua trong nháy mắt, lập tức hai mắt anh khôi phục lại vẻ yên lặng trầm tĩnh ngày thường. Thu hồi tầm mắt, Cốc Trì ngẩng đầu nhìn Kỳ Dục Minh, ánh mắt âm trầm mông lung dần dần hiện lên chút độ ấm, anh đồng ý: "Yên tâm, mình có chừng mực."

Kỳ Dục Minh nhìn anh, ánh mắt sâu xa, dường như đang xác định độ tin cậy của lời anh nói, anh ta vô cùng nghiêm túc: "Coi như là vì cô ấy, hãy giữ cho mình một con đường lui." Nói đến cùng, cô ấy vô tội, mà người cuối cùng có thể mang lại áp lực cho cậu ấy cũng chỉ có mình cô gái đó, Kỳ Dục Minh hi vọng bọn họ có thể đi cùng nhau.

"Bọn họ không ở cùng nhau. Cô ấy vẫn đang chờ cậu" Trước khi dời khỏi hội quán, Kỳ Dục Minh nói với bóng lưng của anh như vậy.

....

Bóng đêm yên tĩnh, duy chỉ có tiếng lá cây xào xạc vang lên.

Một bóng dáng cao lớn im lặng đứng dưới gốc cây, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ nhà trọ phổ thông đối diện, tâm tư trong lòng Cốc Trì đã 'bách chuyển thiên hồi*'. (* trăm chuyển ngàn hồi).

"Cô ấy vẫn đang chờ cậu." Lời nói của Kỳ Dục Minh vẫn còn lặp đi lặp lại bên tai anh, khiến cho bàn tay cầm tay lái của Cốc Trì run lên, anh có loại kích động muốn chạy lên ôm hôn lấy cô, nhưng đến giờ khắc này thật sự gần trong gang tấc, anh bỗng nhiên do dự.

Gặp lại thì nên cho cô một đáp án, nhưng anh không biết, liệu anh có gánh vác nổi không.

Bốn năm

Một khoảng thời gian đủ để 'thế sự xoay vần'. Cô rất sợ duyên phận của bọn họ giữa lúc bất tri bất giác tiêu hao gần như không còn, cô rất sợ ý nghĩa của việc gặp lại nhau sau một khoảng thời gian dài sẽ là 'nhất đoạn lữ đạo tuyệt', cô sợ không dám níu giữ anh giống trước kia, cô sợ không dám phá vỡ khoảng cách mong manh giữa hai người.

Nếu không thể ở bên nhau, ít nhất cũng để cho cô được ở gần anh thêm một chút.

Lời thỉnh cầu nhỏ nhoi như thế.

Khiêm nhường như thế.

Đôi mắt đen như mực hiện lên từng đợt từng đợt ưu thương, Cốc Trì càng ôm chặt lấy cô. Anh làm sao lại không biết bản thân chậm trễ trở về sẽ khiến cho cô thống khổ và lo lắng, thậm chí tuyệt vọng. Anh làm sao lại không biết Lạc Nghệ Hằng đối với cô quyến luyến thâm tình, thậm chí là cố chấp. Cho nên, anh tưởng rằng sau khi mình rời đi, cô sớm muộn gì cũng sẽ ở cùng cậu ấy, không sớm thì muộn, không muộn thì sớm... Vì thế, lúc anh nhận được bưu kiện của Kỳ Dược Minh anh đã tự tay chặt đứt tất cả lo lắng mệt mỏi cùng thần kinh căng thẳng, tia lạnh ý như hàn băng lạnh thấu xương xuyên qua máu truyền đến ngực, khiến cho trái tim co rút đau đớn. Vì thế, anh không cho phép Kỳ Dược Minh đem tin tức mình muốn thu mua Trúc Hải nói cho bất luận kẻ nào biết, cho nên, ngày đó sau khi đến tòa án dự thính nhìn thấy cô, anh đã xoay người đi, thậm chí lúc đối mặt nhau trong màn mưa vẫn lựa chọn như cũ rời khỏi thế giới của hai người bọn họ. Anh tưởng, có lẽ chỉ có Lạc Nghệ Hằng mới có thể đem đến cho cô một cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc. Mà giờ phút này đối mặt với nước mắt yếu đuối của cô, anh mới giật mình phát hiện, tất cả đều rối loạn, tất cả đều sai lầm.

Thở dài ôm lấy cô đi vào cửa, yêu thương dịu dàng vuốt ve phía sau lưng cô, cánh môi mềm mại theo an ủi cùng thương tiếc nhẹ nhàng hôn lên tai cô, âm thanh khàn khàn thì thầm gọi tên cô: "Tiểu Nặc...."

Giản Nặc không ngăn nổi từng giọt nước mắt đang mãnh liệt rơi xuống, mỗi giọt rơi xuống đều mặn chát, cô khóc càng lợi hại hơn.

"Vì sao đi mà không một lời từ biệt? Vì sao nói đi là đi luôn? Vì sao....." Âm thanh nghẹn ngào của cô cứ thế kéo dài, bàn tay nhỏ bé bắt đầu chống đỡ lồng ngực nam tính mình đang dựa vào quá gần, thân hình nhỏ bé bị ôm lấy không không chế nổi run lên.

Vì sao lúc trước gặp mặt lại lạnh nhạt như vậy? Vì sao bây giờ lại như vậy? Vì sao? Nhiều lắm những nghi vấn trong lòng như muốn xé rách cô, Giản Nặc đã khóc không thành tiếng.

Nỗi chua xót cuộn cuộn trong ngực không nói thành lời, Cốc Trì há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng không nói ra được.

Truyện được đăng duy nhất tại Diễn đàn Lê Quý Đôn # June_duahau

Rời đi không một câu chào là không muốn cho ai biết nguyên nhân, muốn cô tiếp tục đơn giản sống qua ngày, bí mật chôn sâu dưới đáy lòng không phải hai ba câu là có thể giải thích rõ ràng được, Cốc Trì cảm thấy bây giờ không phải thời cơ tốt nhất nói cho cô biết, cho dù sự thực chứng minh cô kiên cường hơn so với tưởng tượng của anh, anh cũng không muốn để cho cô phải tiếp nhận sự thật quá sớm.

Anh cứ ôm lấy cô như vậy, đứng thật lâu, sau đó mới thả lỏng vòng tay, tay trái đỡ lấy vòng eo không đầy một vòng tay của cô, đem người trong lòng đặt trong khuỷu tay mình, nâng bàn tay phải lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô. Lúc mở miệng giọng nói đã khàn khàn, anh hỏi: "Là đang đợi anh sao?"

Cho dù đáp án rõ ràng ngay trước mắt, nhưng anh vẫn muốn được nghe chính miệng cô nói. Trái tim này đã cô độc lâu lắm rồi, cần đến lời khẳng định của cô để trấn an lòng mình.

Nước mắt cô lại rơi trên mu bàn tay của anh, Giản Nặc ngược mắt nhìn anh chăm chú, nghẹn ngào nói: "Chờ anh trở về, nói lời chia tay."

Là ai nói yên lặng chờ đợi không phải bởi vì che giấu sự thể lương trong lòng? Ai nói dùng cảm mà bướng bỉnh như Giản Nặc vốn không ngại những thể sự sinh sôi trên thế gian này cản trở? Cho dù người cẩn thận đến từng chân tơ kẽ tóc như Lạc Nghệ Hằng cũng không phát hiện ra cô giống như tơ nhện hoang mang mà bất lực, nếu anh ta biết nỗi bất an mơ hồ của cô, nếu anh ta biết cô cũng từng hơn một ngàn đêm tuyệt vọng nghĩ tới chuyện buông tha, có còn im lặng lựa chọn làm bạn mà không đề cập nửa chữ tới yêu cầu ở bên nhau?

Cho nên nói, rất nhiều khi, bướng bỉnh kiên trì khiến cho người ta không phân rõ đúng sai, chỉ có thể dựa vào người quyết định.

Anh nhìn cô chăm chú, giọng nói lúc mở miệng mang theo nỗi thể lương bất lực cùng tự trách, cô nghe thấy anh nói: "Thật xin lỗi." Đến cuối cùng vẫn là đem nỗi day dứt ngập tràn hóa thành ba chữ tầm thường nhưng cũng khó khăn nhất thốt ra khỏi miệng. Cốc Trì đã cuối đầu trước vận mệnh, đối mặt với nước mắt của cô, anh hoàn toàn không có sức kháng cự. Không thể không thừa nhận, trái tim cùng miệng anh giống nhau, từ đầu đến cuối chưa từng nghĩ tới chuyện muốn chia tay với cô, chưa từng có.

Bốn năm chờ đợi đằng đẳng khiến cho thân kinh Giản Nặc căng chặt, mà nỗi thống khổ trong lòng cũng bị cô đè nén quá sâu, bây giờ nghe được lời xin lỗi của anh thần kinh trong phút chốc bị đứt đoạn, nước mắt đồng thời rơi xuống, giống như một con thú nhỏ phần nộ vùng tay lên dùng sức đánh lên ngực anh, sức lực có mạnh hơn một chút, âm thanh khàn khàn phát ra đầy căm phẫn và thương tiếc: "Vì sao không nói một lời nào đã đi? Vì sao đối với em như vậy....." Kỳ thực, tính cách cô không thực sự tốt như vẻ bề ngoài, lớp mặt nạ kiên cường chân chính bị vỡ tan ngay trong đêm gặp lại này, cô rút cuộc hoang mang lên tiếng: "Làm sao có thể cứ như vậy mà biến mất? Làm sao có thể....."

Nghe thấy tiếng cô bị ai chất vấn, trái tim Cốc Trì tràn đầy nước mắt ẩm ướt, không còn cách nào ôn nhu vỗ nhẹ an ủi trái tim bị thương của cô, anh đột nhiên siết chặt cánh tay, ôm chặt cô vào lòng.

Không còn sức lực để giãy dụa, thân thể mềm mại bị buộc chặt trong khuỷu tay anh cuối cùng cũng chịu khuất phục. Không biết qua bao lâu, lực đạo trong cái ôm của anh cũng buông lỏng xuống, anh ở bên tai cô thở dài một hơi.

Anh đã rất mệt mỏi. Đối với anh mà nói, nơi duy nhất có thể mang lại cho anh cảm giác ấm áp này, chỉ có trên người cô.

End.

Chương 11: Đau thương khó quên

"Cốc Trì, em vẫn là em của bốn năm trước, vẫn yêu anh như vậy, thậm chí còn yêu hơn."

Giản Nặc nghe thấy tiếng thờ dài của anh, chỉ muốn rơi lệ.

Cứ nhớ đến những đau khổ kìm nén suốt bốn năm, tưởng như sẽ chia lìa nhau cả đời dài này, cô đã ôm giữ lâu như vậy mệt như vậy, kếm chút nữa thôi đã cho rằng cuộc đời này sẽ chỉ biết đến chuyện tình yêu trong kịch, tự đạo tự diễn, rốt cuộc, anh cũng trở về.

Giản Nặc ngược mắt nhìn, ánh mắt mông lung rung rung không tiếng động lộ ra vẻ bi thương, cô ghen ngào lên tiếng: "Có phải qua tối nay, sẽ lại đi nữa không.... .." Cô vẫn còn yêu anh, tình yêu không được đáp lại thì nhiệt tình cũng bị hao mòn hết, câu 'làm bạn' có lẽ là lời nói tuyệt tình, thống khổ vô biên nhất mà con người ta từng nghe, tất cả buồn bình, tất cả những kiên trì cùng chờ đợi chẳng biết tại sao lại ngày ngốc si mê, chỉ vì, cô yêu anh. Nhưng cô sợ ý nghĩa của buổi đoàn tụ tối nay lại là chia lìa, cô cần một lời hứa hẹn của anh.

Đúng như Diệp Ưu Lý từng nói, Giản Nặc đúng là ngốc, hơn nữa là ngu muội, nhưng chính thái độ này, Giản Nặc không cho là cô mê muội, từ trước đến nay cô luôn rất tỉnh táo, nhưng càng tỉnh táo cô càng biết bản thân mình yêu anh bao nhiêu, càng tỉnh táo càng không chịu nổi nỗi đau mất đi đó.

Nỗi đau 'tê tâm liệt phế' đó, chỉ một lần cũng đủ khiến người ta mất mạng.

Cốc Trì nhắm chặt hai mắt, giống như đang giãy dụa lựa chọn cái gì, một lúc lâu sau, anh mới nói lòng vòng ôm ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé mà lạnh lẽo của cô dán lên ngực trái của mình, như muốn đè lại đau đớn đang xé rách trong đó, ngưng mắt nhìn đôi mắt long lanh ánh nước của cô, giọng nói khàn đi: "Bốn năm qua, em vẫn thủy chung ở nơi này, cùng anh một tác không dời." Chữ cuối cùng thốt ra, anh chậm rãi cúi đầu, môi mông in xuống, như con gió nhẹ phất qua gò má cô, cô nghe được anh vô cùng cẩn trọng nói: "Tiểu Nặc, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa."

Đến cuối cùng, vẫn muốn hứa hẹn cùng cô. Cốc Trì có một loại cảm giác vô lực mãnh liệt. Trong giây phút kia, anh đọc được những đau đớn cùng tổn thương đè nén trong mắt Giản Nặc, anh biết, nếu anh lại viện cớ lần nữa, đoạn tình cảm này của bọn họ sẽ 'vạn kiếp bất phục'.

Ngoài cửa sổ, bỗng nhiên lóe lên những chùm pháo hoa nở rộ trên bầu trời, sáng lạn vô cùng, ánh trăng sáng tỏ kết hợp với ngọn đèn vàng trong phòng chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, làm cho khuôn mặt anh lúc sáng lúc tối.

Giản Nặc nhìn vào mắt anh, đôi mắt ấy chợt nhuộm lên một nỗi ưu thương khó nói thành lời, rồi dần dần trở nên trong trẻo dịu dàng.

Nghe thấy anh nói 'Không xa nhau nữa', Giản Nặc không nói thành lời, ngón tay mảnh khảnh gắt gao bám chặt lấy vạt áo sơ mi trước ngực anh, tựa như rất sợ chỉ một giây sau anh sẽ biến mất, tựa đầu vào ngực anh, bụng thông đôi hàng mi, hít thật sâu mùi hương mà cô vô cùng lưu luyến, cảm nhận được cái ôm ấm áp của anh, nước mắt cô lại tuôn rơi.

Cô nức nở ghen ngào khiến cho trái tim Cốc Trì như bị kim châm, anh nghiêng đầu cực lực kìm nén cảm xúc của mình, sau đó nhẹ nhàng bế cô lên đi vào phòng khách, cùng ngồi xuống chiếc ghế sofa màu đen, ôm cả người cô vào trong lòng, yêu thương vô nhẹ lưng cô an ủi, nhưng không thể nào khiến cô ngừng lại được.

Gió đêm mát mẻ làm lay động cả bức rèm cửa màu trắng ngà, làm cho tấm lụa mỏng tung bay như đang nhảy múa, đêm khuya tĩnh lặng khiến cho bầu không khí càng thêm thê lương và thần bí, người con gái vì yêu mà khổ sở chờ đợi suốt bốn năm ụy khuất ngã vào lòng Cốc Trì khóc ghen, tiếng khóc dưới bóng đêm càng trở nên bi thương xót xa. Không ai để ý đến thời gian trôi qua, bọn họ ôm nhau, cùng nhau trút bỏ hết những chua xót cùng nỗi nhớ nhung nồng đậm trong lòng.

Cho đến khi tiếng khóc của Giản Nặc dần dần ngưng lại, cảm xúc cuối cùng cũng bình ổn. Ngón tay thon dài của Cốc Trì nhẹ nhàng mon trón gò má non nặn của cô, sâu thẳm trong đôi mắt ngập tràn yêu thương cùng thương tiếc.

Hai mắt Giản Nặc vì khóc mà sưng lên, lúc này vẫn không nhúc nhích làm tổ trong lòng anh, giống như là khóc mệt rồi ngủ thiếp đi. Cốc Trì cúi đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt yên tĩnh của cô, sâu trong mắt hiện ra mấy phần ôn nhu, anh khẽ hỏi: "Ngày mai còn phải đi làm, không muốn về phòng nghỉ ngơi hả?"

Lông mi dài khẽ động một chút, Giản Nặc lắc đầu, vươn hai tay vắt ngang hông anh ôm chặt lấy, mười ngón tay đan chặt vào nhau, cô hống khàn khàn nói: "Anh vẫn còn chưa nói vì sao bỗng nhiên rời đi!" Không nói một lời bỏ đi suốt bốn năm, cô nghĩ cô có quyền yêu cầu một lời giải thích.

Giọng điệu vừa như trách cứ lại giống như làm nũng, khiến cho đáy lòng Cốc Trì không khỏi thờ dài một tiếng, anh biết tối nay bất luận thế nào cũng không trốn tránh được, bế ngang người cô lên, đợi đến khi đặt cô an trí ở trên giường trong phòng ngủ, anh cũng cởi áo khoác của mình ra, nghiêng người nằm xuống bên cạnh, kéo cái chăn mỏng đắp lên cả hai người, cuối cùng mới thấp giọng khiển trách: "Vẫn ngang ngược như thế."

Giản Nặc gồi lên cánh tay anh, thân thể nhỏ nhắn cương cứng không dám động đậy, đối với tư thế lúc này của hai người vẫn có chút không thích ứng được. Bọn họ đã từng là người yêu, anh cũng đã từng ôm cô, hôn cô, nhưng gần gũi nhau như vậy vẫn là lần đầu tiên. Thiếu nữ nghịch ngợm tùy hứng khi đó đã lột xác, giờ đây bọn họ đều đã trưởng thành, hơi thở nam tính đặc hữu trên người Cốc Tri gần trong gang tấc, khiến cho cô hoảng loạn lo lắng.

Cảm nhận được cô khẩn trương, Cốc Tri bật cười, lại gần yêu thương hôn lên trán cô, thấp giọng nói: "Đừng sợ, anh bây giờ mệt tới không còn sức lực mà bắt nạt em nữa đâu."

Mấy năm nay, không chỉ có tâm trí mệt mỏi, thân thể cũng liều mạng 'tranh đấu' đến gần như bị rút cạn sức lực. Rất nhiều đêm anh không thể chợp mắt, hiện tại cô nằm trong lòng anh, chân thật khiến cho anh không thể không chế nhạo tim mình, nhưng Cốc Tri trầm nghĩ, chỉ muốn hưởng thụ sự ấm áp trên người cô, chỉ muốn nghỉ ngơi một đêm thật tốt, đơn thuần chỉ ôm nhau ngủ mà thôi.

Giản Nặc lặng yên không tiếng động, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ nhẹ nhàng tránh khỏi ôm ấp của anh, trở mình quay lưng lại với anh. Anh không biết những lúc ở chung với anh, cô vẫn xấu hổ như vậy.

Kỳ thực, ở một vài phương diện, bọn họ đều chưa từng thay đổi. Ví như người từ trước đến giờ luôn lạnh lùng như Cốc Tri khi ở cạnh cô sẽ nói nhiều hơn, ví như chỉ có ở trước mặt anh Giản Nặc mới không tự giác mà lộ ra bản tính xấu hổ ngại ngùng của thiếu nữ.

Hai người như vậy, mới là 'chónh trở về' của nhau, làm sao có thể dễ dàng tách ra chứ?!

Biết cô ít nhiều có chút không quen với việc đột nhiên thân thiết như vậy, Cốc Tri cũng không cố gắng tiếp cận, tay trái chống đầu nằm nghiêng, tay phải như có như không vuốt ve tóc cô, nhưng không hề có nửa bước tiếp xúc thân thể, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ ngắm nhìn sườn mặt cô, suy nghĩ bay xa.

Anh nhớ lần đầu tiên bọn họ ôm ấp, người con gái xưa nay vẫn luôn hoạt bát lại cực kỳ khản trương cũng như yên tĩnh, thân thể run nhè nhẹ, gò má ửng hồng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập sự tín nhiệm. Xa nhau bốn năm, cô vẫn còn nhiều thẹn thùng càng nhiều kháng cự đi, dù sao, anh bây giờ đối với cô mà nói tồn tại cảm giác xa lạ, bọn họ cần chút thời gian để thích ứng.

Bỗng nhiên Cốc Tri rất nhớ đến bộ dáng cười ngây ngô đóng đũa cánh tay anh làm nũng của cô nhiều năm trước, nét cười bên khoe miệng còn chưa kịp lan ra trong đầu chợt hiện ra hình ảnh cha mẹ qua đời cùng những trận biến cố không thể ngăn cản, trong lòng như bị rỉ máu, đáy mắt xẹt qua một tia đau thương, anh vì vận mệnh 'vật đổi sao dời' cảm thấy bất đắc dĩ và vô lực, theo bản năng ôm sát lấy cô, hô hấp nóng rực trở nên nặng nề khác thường, rốt cuộc anh cũng mở miệng: "Tình huống lúc đó, anh không thể không đi."

Mẹ anh đi du lịch nghỉ ngơi lại bỏ mình ở hiện trường tai nạn xe cộ, cha anh bị trọng thương lại chịu thêm bệnh tim kích động bị đẩy vào phòng cấp cứu, tính mạng nguy kịch. Lúc Cốc Tri biết tin, cảm giác như trời long đất lở, anh mơ hồ cảm nhận được tiếp theo sẽ còn 'cuồng phong bão táp' lớn hơn nữa, những lo lắng tiềm ẩn đó bây giờ sắp trở thành kiếp nạn.

Lòng ngực anh kìm nén đau đớn, lời nói tận lực mà vững vàng giống như chuyện này chẳng hề liên quan gì đến mình, Giản Nặc nghe được anh ở phía sau bình tĩnh nói: "Lúc anh xuống máy bay, ba mẹ đều đã không còn, bọn họ chết như vậy nhìn bên ngoài giống như một vụ tai nạn ngoài ý muốn."

Giản Nặc nghe xong thân thể bỗng cứng đờ, đã từng nghĩ tới vô số lý do anh dời đi, nhưng tuyệt đối không ngờ năm ấy, anh phải đối mặt với nhiều chuyện đau thương như thế. Chịu đựng xa cách, đồng thời đối mặt với cái chết của cha mẹ mình, cô không thể nào tưởng tượng được lúc đó Cốc Tri làm thế nào để chống đỡ được ở nơi đất khách quê người, hai mắt cô âm ướt, trái tim thoáng chốc mềm nhũn, kiên định nắm giữ bàn tay anh đang đặt bên eo cô, dường như muốn dùng sự ấm áp của mình tiếp thêm sức lực cho anh, dù có 'thiên ngôn vạn ngữ' lúc này cũng không tài nào thốt lên được.

Có lẽ, cô không nên chất vấn anh đến cùng. Anh đã trở lại, trở về là tốt rồi. Đối với Cốc Tri, Giản Nặc vì yêu, sẽ phá lệ khoan dung.

Đem bàn tay nhỏ bé của cô nắm trọn trong tay mình, Cốc Tri cúi đầu phủ bên tai cô, nói: "Không sao rồi, tất cả đều đã qua." Anh không đắm chìm trong thống khổ và bất lực, vì anh không có thời gian, cũng không có tâm trí, anh đã sớm bị đoạn thời gian đen tối kia bắt tiếp nhận sự thực ba mẹ anh qua đời. Hiện thực tàn nhẫn nói cho anh biết, phải kiên cường sống sót mới có tư cách nói đến tương lai, nhất là tương lai của anh và Giản Nặc.

"Muốn cho bọn họ an tâm mà ra đi, nên tang lễ tiến hành ở nước ngoài." Cốc Tri không nhìn được mà thở dài, nhớ lại tình cảnh bản thân một mình bơ vơ đứng trước mặt ba mẹ thân thể đã lạnh lẽo, lòng ngực đau nhói, "Sau đó sản nghiệp nhà họ Cốc bị đổi chủ họ Nguyên, trừ bỏ sáu khu bất động sản đứng tên ba anh, bao gồm cả Trúc Hải do ông nội sáng lập, danh chính ngôn thuận đổi tên là Nguyên Nghị."

Cốc Tri vĩnh viễn không quên được giọng điệu cao ngạo của Nguyên Nghị khi gọi điện tới, anh vẫn nhớ rõ từng câu từng chữ hắn ta nói: "Cốc Tri, tất cả nhà họ Cốc đã nằm trong tay ta, xem ra mày cũng chỉ có thể giống cha mẹ mày chôn xương ở nơi xứ người này thôi...." Âm thanh chói tai đó dường như vẫn còn đang quanh quẩn bên tai, Cốc Tri không nói một lời, im lặng cúp điện thoại.

Kế tiếp là quãng thời gian người ta không muốn trải qua nhất, Cốc Tri cũng không muốn nhớ đến, chỉ khi nào nhắm mắt lại, những hình ảnh trước mắt liền không tự giác mà cất thành máu tanh cùng hắc ám. Không phải là anh nhấn tâm không nghĩ tới việc liên lạc với cô, ở thời điểm yếu đuối nhất anh có bao nhiêu tưởng niệm nhớ nhung mà Giản Nặc không biết, vô số lần anh nhấn số gọi điện cho cô, nhưng luôn tại con số cuối cùng dần lòng mà cắt đứt. Gọi rồi thì sao, nói cái gì chứ, không có tương lai, cũng không thể hứa hẹn, anh cũng không biết gọi cho cô có ý nghĩa gì nữa. Anh khi đó, không thể xoay trở 'cần khôn', tổn hao hết tâm lực để đối phó với đám người do Nguyên Nghị phái đến, Cốc Tri thực sự không biết mình có thể bảo toàn mạng trở về nước hay không. Đến khi đã san bằng tất cả, đã là một năm sau đó.

Anh nằm trên giường vền vền ba ngày không uống một giọt nước, đến ngày thứ tư bước ra khỏi cửa phòng, lại không thể thích ứng được với ánh mặt trời ấm áp bên ngoài, theo bản năng lấy tay che mắt, anh tựa mình lên cửa nhìn về hướng quê nhà, chậm rãi ngã xuống. Sau khi tỉnh lại, cuộc sống của Cốc Tri đã thay đổi toàn bộ, anh lấy tác phong sắc bén ngoan tuyệt, nhờ tài năng và sự nhanh nhạy thiên phú nhanh chóng phát lên ở lĩnh vực kinh doanh

cờ bạc.

"Nguyên Nghị là ai?" Giản Nặc xoay người lại hỏi anh.

"Người mà ba anh ủy nhiệm làm tổng giám đốc của Trúc Hải."

"Tổng giám đốc?" Giản Nặc kinh ngạc, nói cho cùng cũng chỉ là nhân viên quản lý, làm sao có thể danh chính ngôn thuận thay thế tổng giám đốc tiếp quản toàn bộ sản nghiệp?

Đoán biết được sự nghi hoặc của cô, ánh mắt Cốc Tri đột nhiên trầm xuống, anh lạnh lùng nói: "Hắn ta có bản di chúc của ba anh. Qua giám định, bản di chúc đó có hiệu lực."

Câu nói nhìn như nhẹ nhàng băng quor, lại ẩn giấu bi thương quá mức nặng nề. Giản Nặc vô cùng ngạc nhiên.

Khiến người ta không thể tin được là sự thay đổi của bản di chúc này đã biến đổi cả vận mệnh của Cốc Tri, khiến cho một người độc thân ở nước ngoài trở thành hai bàn tay trắng, tài khoản bị đóng băng, làm xong tang lễ cho ba mẹ mình, cũng là lúc anh không một xu dính túi.

Truyện được đăng duy nhất tại Diễn đàn Lê Quý Đôn # June_duahau

"Hắn ta âm thầm phái người ngăn cản anh về nước, cho đến khi anh hoàn toàn bỏ lỡ mất cơ hội lên máy bay." Cốc Tri tạm dừng hồi lâu, như là để bình ổn cảm xúc, tới khi bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào gương mặt anh, anh mới cong môi cười một tiếng, khẽ蹭 vào trán cô, nhàn nhạt nói: "Anh từng thề với trời, khi chưa lấy lại được Trúc Hải anh quyết không về nước." Anh muốn cho Nguyên Nghị chóng mặt lên xem anh làm thế nào 'tay trắng dựng lên cơ đồ', lấy lại tất cả những gì vốn thuộc về nhà họ Cốc đã bị hắn đoạt đi.

"Trước khi đi đã đoán trước được khả năng xảy ra biến cố, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới cục diện lại phát triển khiến người ta không thể kiểm soát được như vậy." Ôm lấy cô, anh thấp giọng nói: "Không phải là anh không muốn trở về. Thứ lỗi cho anh, Tiểu Nặc."

Trong lòng Giản Nặc vẫn còn rất nhiều nghi vấn, ví như tại sao Nguyên Nghị lại có trong tay di chúc của ba anh? Ví như nếu di chúc trong tay hắn ta là xác thực vậy ba anh thực sự tỉnh táo giao toàn bộ cho hắn ta? Ví như tại sao hắn ta lại cam lòng thua mua tất cả sản nghiệp nhà họ Cốc? Có phải thân phận Nguyên Nghị không đơn giản như lời anh nói chỉ là Tổng Giám Đốc của Trúc Hải? Nhưng mà lúc này, cô chỉ muốn an ủi trái tim bị thương của anh. Vì thế, Giản Nặc trở người ôm lấy thất lưng anh: "Cốc Tri, em vẫn là em của bốn năm trước, vẫn yêu anh như vậy, thậm chí còn yêu hơn." Cô muốn nói, cho dù anh đã trải qua những gì, anh vẫn tồn tại trong cô, không bởi vì chia kìa mà có một chút thay đổi.

Trái tim lạnh lẽo lâu nay trong nháy mắt mềm mại ướt át, Cốc Tri khuất phục hiện thực ảm áp này, quyết định giấu diếm sự thực trần biến cố năm đó người nhà cô đã đảm nhận vai trò gì.

End.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hạnh phúc trở về

"Cậu cái đồ đần độn này, mình mới đi có vài ngày, cậu đã tìm đường chết rồi? Có bị tổn hại gì không?"

Hiện thực tàn khốc đã tơi tụy Cốc Tri trở thành người như bây giờ nhìn không ra dấu vết từng trải, nhất là ở trước mặt Giản Nặc, có lẽ là không cần che giấu, có lẽ là chân chính thả lỏng, tóm lại, lúc cô ở bên cạnh anh, cái thế giới hỗn loạn không chịu đựng nổi kia đột nhiên thanh tĩnh trở lại.

Sau cơn mưa, không khí có phần mát mẻ hơn, anh nắm chặt lấy tay cô nhét vào trong áo, dùng hết tất cả sức lực của mình ôm lấy cô, ngủ thật say.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn hoa lóe sáng, sau cơn mưa xa xa phía chân trời như có một toại tâm cảnh như mộng như ảo, hai người ôm nhau ngủ gục trong gang tấc, có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, thân thể kề sát, vô cùng tĩnh lặng, vô cùng an lòng.

Suốt bốn năm qua, đêm nay là giấc ngủ an ổn nhất của Cốc Tri.

Ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ len lỏi vào, anh mở mắt ra, ngẩng nhìn gương mặt tĩnh xảo không tỳ vết ngủ say như trẻ nhỏ này, trong mắt tự nhiên lộ ra vẻ dịu dàng hiếm thấy. Lặng lẽ hưởng thụ giờ phút yên tĩnh khó có được này, quý trọng thứ 'mắt mà lấy lại được'. Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng phấn của cô, trái tim Cốc Tri căng đầy hạnh phúc ảm áp. Hóa ra, yên ổn ở bên nhau cũng có thể khiến cho trái tim người ta phập phồng lên xuống, hóa ra, người so với cây cối đều giống nhau, đều có tính hướng sáng, theo bản năng mà tới gần ánh mặt trời ảm áp.

Đối với anh mà nói, Giản Nặc chính là ánh mặt trời xua tan mọi đen tối trong cuộc đời anh, chỉ cần một nụ cười tinh thuần*, một ánh mắt ngóng trông, một lời nói mềm mại, là có thể hóa giải cõi lòng lạnh lẽo kết thành băng của anh.

Thật lâu sau, Cốc Tri khẽ vuốt ve mái tóc dài hỗn độn của cô, dưới tình huống không sợ cô tỉnh giấc anh nhẹ nhàng rút cánh tay làm gối đầu cho cô ra, sau khi đứng dậy mới cúi đầu nhìn áo sơ mi cùng quần tây của mình bị kéo tới gần như không ra hình dạng gì, không tiếng động nở nụ cười, trong lòng bắt đầu bội phục khả năng tự chịu của anh cũng thật tốt.

Nhớ tới ngày hôm qua, trước khi ngủ, hai người ôm hôn khiến anh suýt nữa đã không khống chế được, khi Giản Nặc như con mèo con thỏ giọng rên rĩ ra tiếng. Cốc Tri bỗng nhiên thanh tỉnh, lý trí trở lại nhắc nhở anh vào lúc này càng không thể tiến thêm một bước, anh cần thời gian để xử lý tốt mọi chuyện, nếu không anh không cách nào có thể thân nhiên đối mặt với cô, vì thế, anh khắc chế bản thân ôm chặt lấy cô, triền miên hôn lên mặt cô, âm thanh khàn khàn: "Ngủ đi, ở bên nhau là tốt rồi."

Đúng vậy, ở cùng nhau là tốt rồi, được ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Trong bóng đêm Giản Nặc không nhìn rõ mặt anh, nhưng ngón tay lại như có ý thức của riêng mình hơi hơi thu nạp, gặt gao nắm lấy vạt áo sơ mi của anh, giống như là sợ anh rời đi. Hiểu rõ tâm tư trong lòng cô, Cốc Tri yêu thương vỗ nhẹ lên lưng cô an ủi, thật lâu sau, cô mới rúc vào ngực anh chậm rãi ngủ.

Nâng tay, khẽ cào cào tóc, Cốc Tri sẵn sàng dịch góc chăn cho cô, đi tới phòng khách gọi điện thoại, sau khi kết nối liền trực tiếp phân phó: "Đem quần áo của tôi đến...."

Nửa giờ sau, chuông cửa vang lên, Giản Nặc mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh, liền trở mình ôm lấy chăn say sưa ngủ tiếp.

Cho đến khi Cốc Tri tắm rửa xong, cả người nhẹ nhàng khoan khoái ra khỏi phòng tắm thấy người nào đó còn đang vui mình trên giường, không có giấu hiệu tỉnh. Cài lại khuy áo, anh ngồi xuống bên giường, lối người vẫn còn đang 'bất tỉnh nhân sự' vào trong ngực, không quên khoác chăn mỏng lên miễn cho cô bị cảm lạnh, cúi đầu mặt dán mặt cọ cọ lên làn da non mịn của cô, âm thanh trầm thấp mà từ tính, nhắc nhở: "Nếu không tỉnh dậy sẽ bị muộn, sẽ bị trừ tiền lương." Từ ngày đến Trúc Hải làm việc, mọi công việc cũng như lịch trình của cô anh nắm rõ như lòng bàn tay, biết hôm nay cô cần tới Sở Sự Vụ một chuyện.

Giản Nặc vô ý thức 'ừ' một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát ở trước ngực anh, hơn nửa ngày mới chậm rãi mở mắt ra, đến khi hoàn toàn tỉnh táo mới phát hiện ra bản thân cả người mềm nhũn úp sấp trên người anh, bỗng nhiên nhớ tới đêm qua hai người thân mật, giống như con thỏ nhỏ bị kinh hãi, cô đẩy mạnh anh ra, ôm lấy chăn lui về phía sau.

"Cẩn thận....." Cốc Tri không ngờ cô sẽ phản ứng mạnh như vậy, lúc lấy lại tinh thần thì đã thấy cô cả người lẫn chăn nằm ngã dưới sàn nhà, dù có cố gắng bắt lấy, cũng chỉ kéo được một góc chăn.

"Ồi...." Khóe miệng bật ra tiếng than thở nhẹ, Giản Nặc chặt vật rơi xuống sàn nhà, góc chăn nhân tiện cuốn theo cả cái đồng hồ báo thức hình con thỏ rơi xuống, đứng lúc vâng lên.

Hai người liếc nhau, rõ ràng đều bị giật mình. Giản Nặc thầm ảo não trong lòng bản thân khản trương quá mức, tức giận giờ chân đá văng cái đồng hồ báo thức sang một bên, nhỏ giọng than thở câu gì đó.

Bộ dạng giống hệt một đứa trẻ. Cốc Tri bật cười, ý cười từ khóe miệng lan tới đáy mắt. Nếu không tận mắt nhìn thấy, anh thật sự rất khó xem tiểu nha đầu cả ngày mơ màng này cùng luật sư Giản nhanh nhẹn sắc sảo trên tòa là một, nhớ tới hồi còn yêu nhau từng nghe cô nói về sau muốn trở thành đại luật sư ưu tú, anh còn nhìn không được giấu cợt cô: "Nhìn cái bản mặt của em, khẳng định người ta sẽ tưởng là đứa nhỏ nhà ai đến dự thánh, còn luật sư...." Còn chưa nói hết câu, mu bàn tay đã bị người nào đó hung hăng cắn một ngụm, Giản Nặc tròn tròn mắt gào lên: "Không cho phép 'trông mặt mà bắt hình dong'!" Ai nói mặt trẻ con không thể làm luật sư? Cái gia hỏa kia.

Nhìn cô cố chấp ngang ngược như Tiểu Ngưu* (trâu bò), khóe miệng Cốc Tri nhếch lên một đường cong đẹp mắt, cung chiều mà véo má cô, thật không dấu lại được.

Thu lại suy nghĩ, Cốc Tri bước qua ôm lại cô về giường, giờ tay vỗ nhẹ lên đầu cô, âm thanh trầm thấp mà từ tính, hơi sáng giọng: "Khi nào mới có thể lớn lên được, lúc nào cũng mơ mơ màng màng như vậy."

Hai má Giản Nặc đỏ ửng, ngưng ngưng cúi thấp đầu, đẩy bàn tay ấm áp đang ôm lấy thất lưng cô ra, thanh âm mềm mại như tơ: "Anh ngồi cách xa ra một chút, đừng có dựa gần em như vậy."

"Sợ anh sao?" Nâng cằm cô lên để cô đối mặt với đôi mắt đen như mực của anh, Cốc Tri nín cười nói: "Trước kia không biết ai lại thích dựa vào anh, không phải muốn ôm thì cũng là...."

Nói được một nửa, bàn tay trắng nõn của Giản Nặc đã bịt kín miệng anh, vội vàng phân giải: "Em mới không có...."

Nụ cười bên môi càng đậm, Cốc Tri nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ hôn lên lòng bàn tay cô, bờ môi anh ấm áp, chạm vào lòng bàn tay cô, thật ấm nóng mềm mại.

Rút tay lại, lòng bàn tay chậm rãi nắm chặt, dường như muốn lưu lại độ ấm nơi môi anh in xuống, Giản Nặc ngượng ngùng nở nụ cười, bên má hiện lên chút ửng hồng.

Lúc cô cười, hai cái lúm đồng tiền như ẩn như hiện, bộ dáng vui vẻ ngọt ngào đó khiến cho Cốc Tri ngần ngại nhìn không dời mắt, vươn tay xoa mặt cô, động tác đặc biệt ôn nhu, sau đó, anh không kìm lòng được cúi thấp đầu....

Hồ hấp của anh ngắn mà nhẹ, mong manh phát qua mặt cô, tầm mắt Giản Nặc lơ đãng dừng ở chỗ cổ áo chưa cài, nhìn thấy lồng ngực rộng lớn cùng da thịt màu lúa mạch của anh, khoảng cách giữa anh và cô gần như thế, gần tới mức cô có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ mà có lực của anh, một chút lại một chút, giai điệu vĩnh hằng bất biến ấy mang theo một cỗ hỏa lực, thiêu đốt cô, khiến cho cô mê muội buông mi mắt xuống...

"Tĩnh tĩnh tĩnh....."

Sáng sớm yên tĩnh đột nhiên bị tiếng chuông đánh vỡ, phá tan công cuộc triền miên lưu luyến sắp bắt đầu của hai người. Cốc Trì chau mày, thông thả quay đầu đi, nhìn chằm chằm điện thoại trong tầm tay, giương mắt nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ rực của Giản Nặc, thấy cô sững sờ không có phản ứng gì, anh cầm lấy điện thoại đưa lên nghe: "Alo?"

Người ở đầu bên kia ngưng một lúc lâu, mới không xác định hỏi lại: "Là nhà Giản Nặc sao?"

"Ừ" Giọng nói của Cốc Trì hơi lạnh, giống như vô cùng mất hứng với cuộc gọi này, nhưng vì cực kỳ miễn cưỡng với âm thanh, chỉ một câu nói ngắn gọn đã xác nhận được thân phận người gọi đến, anh dần lại tính khí hỏi: "Bộ Ôn Nhu, sớm như vậy tìm Giản Nặc có chuyện gì?"

Nghe được tên Bộ Ôn Nhu, Giản Nặc rung mình một cái, chớp lấy điện thoại trong tay Cốc Trì, nhỏ giọng nói: "Ôn Nhu.... ..."

"Giản Nặc!!!!!!!" Bộ Ôn Nhu đột nhiên cất cao âm lượng, gào thét tên của cô, sau đó đổ ập xuống máng: "Cậu muốn chết à, sao lại có đàn ông trong nhà cậu? Là ai? Mình có biết không?" Âm thanh càng ngày càng lớn, Giản Nặc bị chấn động không thể không đem điện thoại ra xa, Bộ Ôn Nhu hoàn toàn không cho cô thời gian nói chuyện, tiếp tục gào lên: "Cậu cái đồ đàn độn này, mình mới đi có vài ngày, cậu đã tìm đường chết rồi? Có bị tổn hại gì không?"

Khí thế vẫn mạnh mẽ mười phần không hề suy giảm chút nào. Cốc Trì đoạt lấy điện thoại trong tay Giản Nặc, đánh gãy lời mắng cùng chất vấn của Bộ Ôn Nhu, tự mình giới thiệu: "Tôi là Cốc Trì."

"Tôi không quan cái gì họ nhà anh....." Bộ Ôn Nhu hiển nhiên tức giận thực sự, nhất thời không phản ứng kịp, còn muốn mắng tiếp, bỗng nhiên hô: "Cái gì? Anh lặp lại lần nữa, anh là ai?"

Cốc Trì vận chặt lông mày, lặp lại nói: "Cốc Trì."

Sau đó là một hồi trầm mặc không nói, đầu bên kia điện thoại nửa ngày không phát ra âm thanh gì.

"Cô gọi điện đến ngày người?" Cốc Trì nhìn thời gian, đôi mắt đen như mực, sâu như hồ nước. lequydon.com*June_duahau

"Phát cái đầu nhà anh." Bộ Ôn Nhu rút cuộc cũng sống lại, tiếp tục mắng: "Cốc đại công tử, rút cuộc anh cũng trở lại, tôi còn tưởng anh chết đâu rồi....." Thế nào, coi Giản Nặc nhà chúng tôi dễ bắt nạt lắm phải không? Tôi cảnh cáo anh....."

Biết rõ quan hệ giữa cô ấy và Giản Nặc rất tốt, vì chuyện anh rời đi mà vô cùng bất mãn, Cốc Trì hồ hững nghe cô tức giận la mắng, không hề phản bác một câu nào. Cho đến khi từ trong miệng Bộ Ôn Nhu phun ra những câu không thể nghe nổi nữa, Giản Nặc mới lấy lại điện thoại từ tay anh, lo lắng không thôi, nói: "Được rồi, sáng sớm tỉnh mơ mắng như vậy không thấy khát sao, tìm mình có chuyện gì?"

"Vốn có, nhưng giờ thì không." Không đợi Giản Nặc nói thêm gì, Bộ Ôn Nhu đã thẳng thừng cúp điện thoại.

Nhìn thần sắc thản nhiên của Cốc Trì, Giản Nặc cong môi cười: "Cậu ấy là vậy đấy, anh cũng biết mà!"

Cốc Trì xoa xoa đầu cô, tỏ vẻ đã hiểu, dời tầm mắt về phía cửa sổ, anh nói: "Chạy đi thay quần áo nhanh rồi giường, anh đưa em đến Sở Sự Vụ."

Ngay lúc anh định đứng dậy, Giản Nặc liền bắt lấy cổ tay anh, muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Anh hỏi.

Cô mím môi không nói, chỉ là tay nắm chặt cổ tay anh không tự giác tăng lực.

Cốc Trì không hiểu, lại lần nữa ngồi trở lại bên cạnh cô, rút tay ra ôm lấy bờ vai để cô tựa vào lòng anh, ôn nhu dỗ dành: "Muốn nói gì, hử?"

Do dự trong phút chốc, Giản Nặc mới ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi qua anh nói, chúng ta sẽ không xa nhau nữa thật chứ?"

Cô sợ, sợ tất cả những điều tốt đẹp tới hôm qua đều là mộng ảo, theo mặt trời lên giấc mộng đó cũng tan biến mất. Cô, muốn chắc chắn.

Câu hỏi ngu ngốc như vậy, cẩn thận như vậy, làm cho Cốc Trì không nhịn được mà đau lòng, lòng bàn tay lật lại, cùng cô mười ngón đan nhau, anh hỏi: "Anh đã lừa gạt em lần nào chưa?" Thấy cô lắc đầu, anh ôn nhu mà kiên định nói: "Anh nói không chia cách thì sẽ không chia cách nữa. Chỉ là, Tiểu Nặc, cho anh một chút thời gian, anh cần xử lý một số chuyện, được không?"

Trước là lời hứa hẹn, sau đó lại thỉnh cầu. Giản Nặc nghe được chỉ muốn khóc, sợ bị anh cười, cô hung hăng dụi dụi mắt rồi gạt đầu thật mạnh.

Anh may mắn biết bao, chia xa bốn năm, vẫn có được sự tin nhiệm lớn nhất của cô. Cốc Trì nhìn người con gái trước mặt, cô giống như đóa Ngọc Lan nở rộ trong đêm tối, mềm mại mà nhu nhược, khỏe nhất ngắn lẹ, chân mày xòe ra đều là quyến rũ, anh cong môi nở nụ cười, cung chiều mà cọ cọ chớp mắt cô, khiển trách nói: "Làm sao vẫn thích khóc như vậy."

Ngoài cửa sổ ánh nắng màu vàng tươi sáng mà ấm áp, tùy ý thỏa thích chiếu lên người bọn họ, trong nháy mắt như khoác lên người một tầng ánh sáng bạc, hạnh phúc ấm áp kéo đến, mãnh liệt mà nóng rực.

... ..

Cho dù so với thường ngày ra cửa muộn, Giản Nặc vẫn như cũ trước giờ vào làm 10 phút đã đứng dưới lầu Sở Sự Vụ.

Cho xe chạy thẳng đến dưới lầu mới dừng lại, Cốc Trì nghiêng người tháo dây an toàn cho cô, "Cần một ngày sao?"

Giản Nặc 'ừ' một tiếng, nghiêm túc nói: "Vụ kiện di chúc rất nhanh sẽ mở lại phiên toà, buổi sáng còn muốn gặp người ủy thác, đến chiều còn phải nghiên cứu lại tài liệu một chút." Cho rằng anh lo lắng công việc pháp vụ của Trúc Hải chưa xử lý xong, cô bổ sung thêm: "Bắt đầu từ ngày mai, các nhân viên cấp trưởng bộ phận sẽ bắt đầu được phụ đạo kiến thức pháp luật, những chuyện khác em đều đã lên kế hoạch cả rồi." Đối với công việc, cô từ trước đến giờ vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ, mặc dù yêu đương, cũng không thể bị quấy nhiễu.

Cốc Trì nhủ mảy, nghiêng người hôn lên mặt cô: "Đi đi, buổi tối anh sẽ bảo Tiêu Huy tới đón em."

"Đi đâu?" Lúc đẩy cửa xe xuống, Giản Nặc theo bản năng hỏi.

Cốc Trì đáp gọn lỏn: "Nhà anh."

Giản Nặc sợ run lên, ánh mắt dừng lại ở đường cong giản lược trên áo sơ mi trắng bạc của anh, không nói gì. Bước chân xuống xe còn chưa vững, đã nhìn thấy chiếc Lexus quen thuộc đỗ lại cách đó không xa, quay đầu nhìn Cốc Trì, anh đã đẩy cửa xe ra.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Duy nhất trong lòng

Editor & beta: June_duahau

Giản Nặc không biết hai người đàn ông hơn mấy năm không gặp sẽ có cái gì mà trò chuyện, cô vẫn chú ý thấy Lạc Nghệ Hằng dừng lại thật lâu trên xe Lexus mới xuống xe, thời điểm nhìn thấy bọn họ thần sắc vô cùng bình tĩnh. Mà Cốc Trì ư, vẻ mặt nhìn không ra một chút gọn sóng nào, nhưng đáy mắt lại lóe lên tia sáng kiên định, lấy ánh mắt ý bảo cô đi trước. Giản Nặc thuận theo gật đầu, như mọi khi gọi một tiếng 'Sur huynh' chào hỏi với Lạc Nghệ Hằng rồi lặng lẽ rời đi, một mình đi vào cao ốc.

Cốc Trì đứng ở trước xe, môi mỏng bất giác nhướn lên, Lạc Nghệ Hằng cũng không nói lời nào, im lặng một lát, khóe miệng chậm rãi ẩn giấu nụ cười. Lúc sau, hai người không hẹn mà cùng mở miệng: "Thế nào, vẫn khỏe chứ?" Nhìn nhau cười, trầm miệng một lời: "Vẫn như cũ."

Anh em bọn họ đúng là kỳ quái, không hề nhiều lời, ít nhất không giống như Cốc Trì với Kỳ Dược Minh nhiều lắm thì nói vài chuyện phát sinh những năm gần đây, câu hỏi ngắn gọn tựa như cũng không thật sự muốn biết đáp án của đối phương, mà như có vài phần ngẫm dò xét. Ánh mắt bình tĩnh quan sát nhau, cho đến khi nhìn rõ trong mắt đối phương phản chiếu hình ảnh của bản thân cùng ý cười, rốt cuộc cũng vươn tay ra, cho đối phương một cái ôm mạnh mẽ.

Có lẽ, đó là tình hữu nghị giữa những người đàn ông, chính xác mà nói giữa Cốc Trì và Lạc Nghệ Hằng trong lúc bất đồng vẫn khiến cho người ta nhìn thấy giao tình, ở trong lòng bọn họ, bất kể có chuyện gì đi nữa, anh em vĩnh viễn vẫn là anh em, phụ nữ vĩnh viễn là phụ nữ, từ trước đến nay chưa từng đánh đồng hai thứ đó làm một. Nhưng mà tâm tư của đối phương, bọn họ đều rất rõ ràng, Cốc Trì dễ dàng nhận ra cậu ta lưu luyến Giản Nặc, cho dù chỉ là một ánh mắt hướng về cũng chất chứa bao thâm tình, anh cong môi ngoảnh mặt đi làm như không thấy, bởi vì không có lựa chọn nào tốt hơn.

Giản Nặc rất tốt, Cốc Trì biết, chính vì như vậy, anh mới luyến tiếc buông tay. Lạc Nghệ Hằng cũng tốt, Cốc Trì anh đều biết, dù vậy, sau khi xác nhận được tâm ý của cô, anh tuyệt đối không buông tay. Anh thừa nhận, bản thân đã không còn là Cốc Trì của bốn năm trước, nhưng phần trân quý thành thật vốn có của bản thân anh vẫn luôn nỗ lực vì người nào đó mà giữ lại, việc anh có thể làm, có lẽ chỉ có từng này thôi.

Nói không mất mát là giả, khi nhìn thấy Giản Nặc từ trên xe của Cốc Trì xuống, trái tim Lạc Nghệ Hằng đau đớn. Đến cuối cùng, bọn họ vẫn một lần nữa đi cùng nhau, cho dù đã dự liệu được sự việc xảy ra, nhưng lòng ngực vẫn không nhịn được mà căng lên. Nhưng anh cũng đã sớm hiểu rõ, tất cả đều không trốn tránh được, dù sao bọn họ cũng đã gắn trong gang tấc, nếu không có ý nổi lại tình xưa, Cốc Trì cũng sẽ không lựa chọn Kim Thái, có lẽ có mâu thuẫn, có lẽ có đấu tranh, cũng có thể giống như lời Cốc Trì nói năm đó, cậu ta so với ai khác không muốn lựa chọn rồi đi, tất cả chỉ vì luyến tiếc buông tay Giản Nặc.

Trong suy nghĩ của Lạc Nghệ Hằng, hạnh phúc của Giản Nặc cũng chính là hạnh phúc của anh. Xa cách bốn năm, nếu sự lựa chọn của cô vẫn là Cốc Trì, anh không có lời nào để nói, bởi vì căn bản anh không có lập trường. Anh không cố ý tranh thủ, mà cô, càng cự tuyệt triệt để, ngoài Cốc Trì không cho phép bất kỳ người đàn ông nào đi vào lòng cô. Anh thua cuộc, thua ở chỗ đã xem nhẹ tình cảm của Giản Nặc sẽ bị mài mòn bởi thời gian. So ra, anh không bằng cô.

Cho tới bây giờ chưa từng có được, nên hôm nay cũng không thể nói mất đi. Lạc Nghệ Hằng thăm an ủi chính mình, cố gắng tự giải thoát mình, cho dù không cam lòng, về mặt vẫn ung dung thản nhiên như vậy. Thời gian đã trôi giữa khiến anh có thể khống chế tốt cảm xúc của mình như bây giờ.

Phát hiện tâm tư của Lạc Nghệ Hằng mờ mịt như có như không, gương mặt tuấn mỹ của Cốc Trì hiện lên nụ cười nhẹ, anh hỏi: "Có thời gian không?"

Theo tầm mắt của anh nhìn về phía chiếc xe, Lạc Nghệ Hằng nháy mắt hiểu ra, lấy điện thoại ra gọi điện cho trợ lý, sau khi cúp máy hỏi: "Speed Racer Hall*?" (Trường đua tốc độ)

Cốc Trì nhú mày, chỉ cười không nói. Lạc Nghệ Hằng khẽ cong môi cười, cầm chìa khóa xe đi về phía chiếc Lexus của anh, hai người họ gần như cùng lúc đạp chân ga, một đường chạy như bay hướng về trường đua.

Nửa giờ sau, hai người đàn ông khí chất ngồi ngồi đã chuẩn bị xong toàn bộ, cả người mặc bộ trang phục đua xe liền thân, dưới chân đi đôi giày da cao hơn một đốt ngón tay, mũ bảo hiểm ôm túy ý trên tay, hình ảnh có thể nói là hiện ngang oai hùng.

Mưa bụi và sương mù cũng không ngăn cản được hứng thú của hai người họ, người quen đều biết cả Cốc Trì và Lạc Nghệ Hằng đều đam mê đua xe, hơn nữa đã từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, Cốc Trì thậm chí còn lấy được bằng đua xe hạng C, đủ điều kiện để tham gia thi đấu quốc tế.

Rất nhiều người nói đua xe là trò chơi tốc độ thách thức tính mạng của con người, cũng biết loại vận động này tính nguy hiểm rất cao, không phải người bình thường nào cũng có đủ can đảm để chơi, nhưng mà người ôn hòa như Lạc Nghệ Hằng cũng giống như Cốc Trì, vô cùng yêu thích cái loại cảm giác nhanh như chớp trên đường đua này. Cốc Trì sau khi về nước, vẫn thường đến đây một mình, giống như lưu luyến, giống như hoài niệm, như muốn siêu việt hơn người, lại càng muốn nhờ nó mà vượt qua chính mình, Lạc Nghệ Hằng vẫn thủy chung duy trì hứng thú cao độ. Về phần Cốc Trì, anh không có thời gian cũng như không có tinh lực cho cái gọi là vận động thả lỏng, chỉ là năm đầu sau khi xuất ngoại vì muốn tránh người của Nguyên Nghị, anh đã tích lũy được không ít kinh nghiệm thực chiến, kỹ năng lái xe hơn bao giờ hết.

Sau khi nhân viên kiểm tra trang bị và xe xong, hai người nhìn nhau cười một cái, sau đó đội mũ bảo hiểm lên ngồi vào xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13. (Tiếp)

Trường đua 'Tốc độ' là một trong những hội quán đua xe chuyên nghiệp nhất ở Nghi Thành, trong hội quán có toàn bộ hệ thống tự động đo lường tốc độ chuyên nghiệp, độ chính xác có thể đạt tới một phần nghìn giây, từ chuyên môn cho đến thiết kế, bố cục đường đua đến trang bị thi đấu đảm bảo an toàn khi va chạm, vừa thú vị đồng thời đề cao tính kỹ thuật, hệ số bảo đảm an toàn cực cao, khiến cho những kẻ yêu thích đua xe hưởng thụ đầy đủ những cảm giác mạo hiểm mà vô cùng kích thích của nó.

Trang bị đua xe trong quán tuy đơn giản nhưng mã lực lại rất lớn, khi thời gian đếm ngược về không, Cốc Trì mở mắt ra, hai tay không chế tay lái, chân phải đạp trụ chân ga, chiếc xe đua màu trắng nháy mắt lao như bay về phía trước.

Thời điểm tốc độ gia tăng điên cuồng, cái loại khoái cảm khó có thể diễn tả bằng lời này khiến cho Cốc Trì không tự giác mà dứt bỏ những phiền muộn đè nén trong lòng, thực tế anh đã trải qua tốc độ nhanh gấp hai lần thế này, cái loại đồ chơi siêu tốc cảm ứng này ở trong mắt người khác có thể nói là mạo hiểm đến cực điểm.

Kỹ thuật đua xe của Lạc Nghệ Hằng cũng không kém chút nào, phản ứng hết sức nhanh nhạy, khả năng cua vòng rất mạnh, tác phong giữ vững tinh thần có thể tương xứng với Cốc Trì, tốc độ của hai chiếc xe đua này khiến cho người xem hoàn toàn không đoán biết được ai chiếm được thế thượng phong, hai chiếc xe tựa như hòa thành một khối, căn bản không biết xe nào hơn xe nào, trước mắt chỉ có hình ảnh một chiếc xe duy nhất, khiến người ta không phân biệt được.

Lúc hai chiếc xe dừng lại, hai người đàn ông lấy mũ bảo hiểm xuống, mới có thể nhìn ra chút đầu mũi. Mặt Cốc Trì không đỏ sẫm, trạng thái tinh thần rất tốt, mà giữa trán Lạc Nghệ Hằng lại lấm tấm mồ hôi. Xem ra, tuy kỹ thuật đua khó phân cao thấp, nhưng thể lực, rõ ràng anh ta kém một bậc.

Lạc Nghệ Hằng tự giễu nói: "Cần phải tăng cường huấn luyện thể năng rồi."

Cốc Trì nhú mày: "Không có đối thủ nên lười biếng rồi."

Lạc Nghệ Hằng cười nói: "Ngược lại tiểu tử cậu lại tiến bộ không ít."

Ý cười được cất giấu rất kỹ, trong mắt hiện ra một chút âm trầm, Cốc Trì giương mắt: "Kinh nghiệm thực chiến thôi." Nhờ vào chút kỹ năng vững vàng này mà ở thời khắc mấu chốt anh mới có thể ngoài ý muốn thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ nhớ lại, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Sâu xa liếc nhìn anh một cái, Lạc Nghệ Hằng đề nghị: "Lên lầu ngồi một chút chứ?"

Trên lầu, nhiệt độ điều hòa hơi thấp, hơi có chút lạnh. Hai người ngồi trong gian phòng VIP ở lầu hai, cúi đầu là có thể xem được toàn cảnh thi đấu, thời gian như rơi vào trầm mặc.

Thành thoi dựa vào ghế sofa, Cốc Trì mở miệng trước: "Thực ra vẫn nên nói một tiếng cảm ơn với cậu, nhưng lại cảm thấy thực đạo đức giả." Cảm ơn cậu ta đã giữ bí mật tuyệt đối trước mặt Giản Nặc, cảm ơn cậu ta đã quan tâm chăm sóc cho Giản Nặc lúc cô thống khổ nhất.

Lạc Nghệ Hằng nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái: "Lời này nên thu lại đi, dù sao mình cũng không thích nghe." Cảm ơn anh cái gì chứ? Chăm sóc Giản Nặc ư? Che giấu sự thật? Trong lòng anh thực sự không biết là vui hay buồn, chỉ cảm thấy cô đơn. Đương nhiên, anh biết tất cả đều do mình tự chuốc lấy, nếu có thể tự nhiên một chút, tất nhiên là không cần chịu đựng những khổ sở này.

"Nguyên Nghị bên kia có tính toán gì không? Có chứng cứ sao?" Lạc Nghệ Hằng hiểu rất rõ Cốc Trì, anh không tin cậu ta cam tâm làm việc thiện như thế, dù sao đó cũng không chỉ liên quan đến Trúc Hải, mà cha mẹ cậu ta qua đời mới là nút thắt chí mạng.

Cốc Trì trầm mặc nhìn dưới lầu, đối với câu hỏi của Lạc Nghệ Hằng giống như không nghe thấy, bộ dáng không liên quan, một lúc lâu sau mới nói: "Mình hiện tại cũng không làm sao hiểu được hần ta làm thế nào có thể lấy được phần di chúc đó." Rồi đi bốn năm, sau khi trở về luôn luôn bận rộn chuyện Trúc Hải, anh còn không có thời gian để cất nhắc tường tận chuyện này, giờ Lạc Nghệ Hằng nhắc đến, anh mới bắt đầu nghĩ.

"Nếu đề nghị xin điều tra tư liệu thăm vấn trước tòa bốn năm trước, chưa biết chừng sẽ có chỗ dùng được." Lạc Nghệ Hằng cũng giống như Lý Dược Minh, đều lo lắng Cốc Trì sẽ dùng thủ đoạn đặc biệt để xử lý việc này, nghĩ cậu ta sẽ lách luật.

Cốc Trì nhàn nhạt lên tiếng: "Không vội." Hiện tại, công việc hàng đầu là củng cố Trúc Hải, về phần Nguyên Nghị, anh có đủ thời gian để chơi cùng hần, "Mình đã nói cho cô ấy nguyên nhân dời đi, nhưng không nhắc đến chuyện cha cô ấy."

Lạc Nghệ Hằng kinh ngạc: "Cậu tha thứ rồi sao?"

"Chưa nói tới."

"Nói như thế nào?"

"Cô ấy là cô ấy, không nên vì tội lỗi của cha mình mà phải chịu tội thay."

"Sớm muộn gì cô ấy cũng biết." Chỉ cần nhắc lại chuyện xưa, cha Giản đương nhiên sẽ phải trình diện, mâu thuẫn là không thể tránh khỏi.

"Không cần thiết." Cốc Trì phản bác: "Chỉ cần không ra tòa là có thể bình an vô sự."

Vì cô ấy mà có thể buông tha cho sự bảo hộ của pháp luật? Lạc Nghệ Hằng hoảng hốt nhìn. Chẳng lẽ, tình yêu của anh không sâu bằng cậu ấy?

"Có lẽ Nguyên Nghị sẽ không cam lòng khi Trúc Hải bị cậu đoạt lại như vậy, hần là loại người như thế nào cậu chắc hiểu rõ hơn mình, chú ý đến an toàn của cô ấy nhiều một chút, đừng để cho cô ấy xảy ra sơ suất gì." Nghĩ đến Giản Nặc, Lạc Nghệ Hằng không thể không nhắc nhở.

Nghe vậy, giọng nói của Cốc Trì chợt trở nên lạnh lẽo: "Hần tốt nhất đừng có làm vậy, bằng không, mình 'gặp phật sát phật*'".

(* gặp người giết người)

Quay mặt liền chạm phải ánh mắt lạnh lùng của cậu ta, Lạc Nghệ Hằng trầm mặc.

....

Buổi chiều, Cốc Trì lái xe chạy về Trúc Hải còn Lạc Nghệ Hằng thì về Sở Sự Vụ. Đến dưới lầu Kim Thái, đúng lúc gặp được Giản Nặc và Đan Thực Khê, hỏi xong mới biết Đan Thực Nhu ngoài ý muốn gặp phải hỏa hoạn bị bỏng nằm viện rồi.

"Bị bỏng lúc này?" Lạc Nghệ Hằng nhú mày.

Về mặt Giản Nặc cũng phức tạp, nhấn đôi mày thanh tú, nói: "Hỏa hoạn thuộc loại bất khả kháng, nếu cô ta vì vậy mà không thể lên tòa, bên tòa án có thể ra quyết định dỡ bỏ tố tụng này. Đối với người thực sự thừa kế di chúc hoàn toàn bất lợi. Một khi lệnh thăm vấn bị dỡ bỏ, dựa vào những gì có được, hiện tại Đan Thực Khê bất quá chỉ là người quản lý tâm trung nói đơn giản thì như quả bom nổ chậm, tuy rằng anh ta là con trai ruột của Đan lão tiên sinh, nhưng trước kia anh ta chưa từng chính thức tiếp quản công ty hiển nhiên là không có quyền đưa ra các quyết sách, đối với sự phát triển của Đan Thị hoàn toàn không có biện pháp nắm trong tay, nếu cứ tiếp tục như vậy chỉ có trăm hại không một lợi. Chiều này của Đan Thực Nhu đủ ngoan độc, trừ phi Đan Thực Khê đồng ý nhượng bộ, bằng không cô ta tất nhiên sẽ có biện pháp kéo dài thời gian.

Lạc Nghệ Hằng tự nhiên cũng hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này, tán thành ý kiến bọn họ đến bệnh viện tìm hiểu thương thế của Đan Thực Nhu xem thế nào để tìm cách giải quyết. Nếu dời lại là trước đây anh tất nhiên cũng sẽ đi cùng, nhưng lần này anh không đi theo.

Giản Nặc nhìn bóng lưng cao gầy của anh đi vào thang máy, tiêu điều cô đơn như vậy, cô cố gắng áp chế nỗi chua xót đang cuộn cuộn trên đầu quả tim mình, kiên định xoay người, đi ngược lại với hướng của anh.

Đối với tình yêu, Giản Nặc nguyện ý một lòng, từ đầu tới cuối thủy chung, càng hi vọng dài lâu. Chờ đợi bốn năm, tình cảm của cô đã cạn kiệt rất nhiều, đến nỗi không nhìn rõ bản thân mình, nhưng ngay lúc Cốc Trì hứa hẹn không bao giờ xa nhau nữa, đáy lòng bị thương trong nháy mắt vượt sáng, chưa

bao giờ nhìn sang những người bên cạnh mà lúc này đây cô càng không có sức lực để đáp lại thâm tình và quyến luyến của người khác nữa rồi.

Trong lòng cô, từ đầu chí cuối chỉ chứa nỗi Cốc Tri. Trước đây là thế, hiện tại, về sau vẫn luôn là vậy....

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14. Ký ức lắng đọng

Sau khi trải qua quá trình sàng lọc, hơn 60 phần trăm số doanh nghiệp từng hợp tác với Trúc Hải thời kỳ Nguyên Nghi còn tại chức đã bị Cốc Tri phủ quyết. Đối với việc lựa chọn đối tác làm ăn mới anh tương đối coi trọng cũng rất thận trọng, phân phó trợ lý Lăng Thích phụ trách hội đàm và thư ký chuyên thuộc Đinh Hủy phụ trách hợp đồng, thay phiên nhau tổ chức các hội nghị trao đổi bàn bạc các công việc liên quan, bản thân thì đảm nhận toàn bộ công trình điều khiển kỹ thuật điện tử Trí Năng.

Nếu đã quyết tâm trong một thời gian ngắn cắt giảm đội ngũ công nhân từ bảy trăm xuống còn bốn trăm người, tự nhiên Cốc Tri đã có chuẩn bị trước. Vì muốn thu hút một lượng lớn khách du lịch, khiến cho hành khách cảm nhận được sự thoải mái khi đến đây, anh đã lên kế hoạch lợi dụng lợi thế của internet, dẫn dắt hoàn thiện toàn bộ hệ thống điều khiển thông minh đó, vận dụng những thành quả kỹ thuật hiện đại để thay thế nhân công quản lý, nhờ bộ phận phục vụ cao cấp nhanh nhẹn cùng với các mảnh khốe marketing đã giúp cho Trúc Hải cấp tốc xoay mình, trở thành một trong những doanh nghiệp trọng điểm trong giới kinh doanh khách sạn.

Mấy ngày hôm trước Giản Nặc không có cơ hội nhìn thấy anh, không phải vì anh trốn tránh không gặp, thực tế lúc đó anh đang ở cùng một tầng lầu với cô, ở trong phòng hội nghị bàn bạc chuẩn bị các đối sách chiến lược, trải qua liên tục hai đợt chất vấn nghiêm ngặt, sau khi tổng hợp lại các phương án dự kiến của những công ty tham gia, cuối cùng anh đã quyết định bốn công ty cuối cùng sẽ tham gia tranh thầu một lần nữa.

Hai giờ chiều, Cốc Tri đứng giờ xuất hiện tại hội trường nơi trực tiếp diễn ra buổi đấu thầu. Bộ dáng thông dong ngồi giữa chiếc ghế da, cử chỉ ngạo nghễ nhưng không làm mất đi sự ung dung quyết đoán, tiết lộ người đứng đầu doanh nghiệp phải có đủ sự bình tĩnh cùng quyết đoán mới có thể nắm giữ 'Càn Khôn'.

Buổi đấu thầu vẫn do Lăng Thích chủ trì, lược bỏ một số khâu phiền hà không cần thiết, trực tiếp đi vào chủ đề chính các nhà thầu tiến hành biện luận cho gói thầu của mình. Sau hai giờ, ba công ty khác bị Cốc Tri phủ quyết phải rời đi, trải qua thời gian bảy ngày sàng lọc, cuối cùng quyết định lựa chọn công ty có giá thầu gần nhất với giá dự tính của Trúc Hải trước đó, hơn nữa công ty điện tử Tốc Duy có thực lực tài chính hùng hậu đã có một thời gian dài hợp tác với bọn họ.

Lúc người phụ trách Tốc Duy dẫn đoàn rời đi, Lăng Thích nhận lấy hồ sơ, hỏi: "Lần này có 16 công ty tham gia đấu thầu, ngay khi kết thúc vòng đầu tiên anh đã chọn công ty điện tử Tốc Duy rồi đúng không?" Kết quả đã được dự toán từ trước, đối với việc Cốc Tri kiên trì tiến hành tiếp đợt sàng lọc thứ hai, dụng ý trong đó anh ta nửa hiểu nửa không.

Nhàn nhạt liếc nhìn cậu ta một cái, Cốc Tri tà tà kéo khóe miệng, "Đề Đinh Hủy nói cho cậu biết tuần trước các tờ báo tập san lớn đã đưa vô số tin tức nói rằng lần đấu thầu này Trúc Hải sẽ phải chuẩn bị kỹ lưỡng chu đáo như thế nào, đồng thời còn đặt ra nghi vấn có nên đưa kế hoạch quản lý ra tuyên truyền trước không!"

Cùng Đinh Hủy liếc mắt nhìn nhau, Lăng Thích như bưng bình: "Các công ty mời thầu vì tin tức này, để gia tăng khả năng trúng thầu không tiếc đầu tư nguồn lớn tài chính thông qua các con đường khác nhau ra sức tuyên truyền, mà trong suốt quá trình đó người hưởng lợi lớn nhất chính là Trúc Hải." Mỗi công ty khi tuyên truyền đều không tránh được việc sẽ phải đề cập đến Trúc Hải, mà Cốc Tri chỉ cần điều một nhân viên ra trình diện, đã có thể đạt được hiệu quả tuyên truyền tốt nhất lại có thể tiết kiệm một khoản lớn cho khách sạn trước khi mở rộng phát triển.

Cốc Tri cong môi cười, ngón tay thon dài gõ nhẹ xuống bản hợp đồng: "Ngày mai đem hợp đồng này giao cho luật sư Giản, tôi sẽ tự mình đến ký." Trước khi đứng dậy còn dặn dò: "Trong vòng một tuần phải hoàn thành xong Closed Beta, bảo đảm tuyệt đối không để xảy ra bất kỳ sai sót nào."

Trong lúc Cốc Tri thương thảo đưa ra các quyết sách ở Trúc Hải thì Giản Nặc lại đang ở bên ngoài phòng bệnh giám sát - Bệnh viện Thứ Năm của thành phố.

Đan Thực Nhu thực sự bị bóng ma vào viện, đương nhiên không nghiêm trọng đến nỗi không thể ra tòa, căn cứ chính xác nhất từ bệnh viện đó là để ngăn ngừa vết thương bị nhiễm trùng cho nên bệnh nhân phải ở lại mấy ngày để quan sát, nhưng lại trực tiếp chuyển người bệnh tới phòng giám sát.

Giản Nặc cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, cô làm sao có thể tin được trong lúc mấu chốt này Đan Thực Nhu lại 'xui xẻo' đến mức ngay cả đi dạo trên đường cũng gặp phải hỏa hoạn, hơn nữa lại có thể bắt được bình cứu hỏa trăm năm khó gặp đột nhiên xuất hiện như thế. Nhưng chuyện xảy ra bất ngờ như vậy, trong lúc nhất thời, cô vẫn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết, huống chi tất cả những người muốn vào thăm bệnh nhân đều bị ngăn ở phía ngoài tám thủy tinh, cô muốn gặp cũng không được.

"Luật sư Giản?" Đan Thực Khê đưa cho cô một ly nước nóng, đứng ở bên ngoài phòng bệnh nhắc nhở Giản Nặc: "Điện thoại."

"Cảm ơn." Giản Nặc gạt mình hoàn hồn, cầm điện thoại lên, màn hình thể nhưng lại hiện tên Cốc Tri.

Giản Nặc ngẩn ra, cô căn bản đâu có số của Cốc Trì, sáng nay cũng quên mất không hỏi.

Ấn nút trả lời, cô hơi không chắc chắn hỏi: "Cốc Trì?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh trầm thấp nồng đậm của Cốc Trì: "Là anh."

Bỗng nhớ ra cái gì, Giản Nặc hỏi: "Số là anh lưu trong máy của em?"

"Em cũng không hỏi nên anh đành phải xung phong nhận việc lưu nó vào thôi!" Buổi sáng lúc cô còn đang ngủ say anh đã lưu số cá nhân của mình vào trong máy của cô.

Giọng điệu có mấy phần trách cứ, Giản Nặc ngây ngô nở nụ cười: "Làm sao anh biết em sẽ không hỏi?"

Lời nói của cô hơi có chút hờn dỗi, trên mặt Cốc Trì tràn đầy ý cười: "Đang ở Sở Sự Vụ sao? Anh sẽ qua đón em." Buổi đầu đầu kết thúc sớm hơn so với dự tính rất nhiều, anh có thời gian qua đón cô, đương nhiên không thể để cho tài xế làm thay.

"Em ở bệnh viện." Dường như cảm giác được nghi vấn của anh, Giản Nặc bước nhanh tới nơi vắng người giải thích đơn giản: "Bị cáo vụ án di chúc bị bong phải nằm viện nên em đến xem một chút."

Cốc Trì hơi kinh ngạc: "Đan Thục Như?"

Đơn giản chỉ cho rằng vì anh từng đến tòa dự thính nên mới nhớ được cái tên đó, Giản Nặc không hề hoài nghi gì, chỉ đáp một tiếng "Ừ."

Do dự một chút, Cốc Trì nói: "Đừng ở bệnh viện nữa, không phải em chán ghét mùi thuốc sát trùng ở đó lắm sao, chờ đến lúc gặp nhau anh sẽ nói cho em biết phải làm thế nào." Cho dù không tốt nghiệp chuyên ngành về pháp luật, nhưng chịu sự ảnh hưởng là Giản Nặc, luật pháp đối với Cốc Trì mà nói quen thuộc tới trình độ không thể so sánh bình thường được, lại thêm chút hiểu biết về kiến nghị phân bác, anh đã mơ hồ đoán được dụng ý của Đan Thục Như.

Giản Nặc mờ mịt không hiểu cúp điện thoại, dựa vào vách tường nhớ lại lời anh vừa nói, khóe miệng hơi mỉm cười. Có thể cười tươi như tia nắng mặt trời không phải vì Cốc Trì nói muốn giúp cô cách giải quyết vấn đề, mà là vì trong lúc bất tri bất giác anh đã để lộ câu nói kia, thì ra đối với thói quen của cô, anh chưa từng quên. Trong ngực dâng lên một cổ ngọt ngào khiến cho Giản Nặc ngây ngốc nở nụ cười.

Đan Thục Khê đứng cách đó không xa nhìn về phía này thấy luật sư Giản giới giang khôn khéo nở nụ cười thanh thuần thì khóe miệng cũng bất giác cười theo.

Lúc Giản Nặc xuống dưới lầu, chiếc xe thương vụ màu đen của Cốc Trì bất ngờ đậu ở phía dưới bậc thềm cửa chính. Anh đậu xe xong, cho dù không làm cản trở xe khác, nhưng vào giờ cao điểm tan tầm vẫn gây trở ngại cho giao thông, nhưng kỳ quái ở chỗ bảo vệ của bệnh viện lại không nói gì.

Thấy Giản Nặc đi tới, Cốc Trì nghiêng người mở cửa xe giúp cô sau đó nổ máy cho xe chạy, lúc ra đến cổng vậy mà bảo vệ còn vội vàng giúp khơi thông để xe của bọn họ thuận lợi chạy ra ngã tư đường.

Giản Nặc khó hiểu: "Sao bọn họ lại không phạt anh?"

Cốc Trì nghiêm túc trả lời: "Có lẽ nhìn bộ dạng anh tương đối đẹp trai."

Giản Nặc không nhịn được cười, nâng khuỷu tay thúc anh một cái. Khóe môi vẽ thành một đường cong đẹp mắt, Cốc Trì cười mà không nói.

Bầu trời về chiều, từng đám mây hồng tạo cho người ta cảm giác hư ảo như có như không. Khuôn mặt Cốc Trì được nhuộm bởi một tầng ánh sáng ấm áp, ngũ quan càng thêm tinh xảo, từng đường cong mạnh mẽ nhưng không mất đi vẻ nhu hòa, gương mặt trong lúc đó toát lên vẻ lạnh nhạt, hờ hững, khiến cho cả người anh tỏa ra một loại sức quyến rũ không thể kháng cự.

Giản Nặc cứ quay đầu chăm chú nhìn anh như vậy, hồi lâu cũng không thu lại tầm mắt, cho đến đi gặp đèn đỏ dừng lại, Cốc Trì quay đầu nhìn về phía cô, sự quyến luyến trong mắt cô chưa kịp thu lại chạm phải ánh mắt mang theo ý cười của anh, mặt thoáng chốc đỏ bừng lên, cô vội vàng cúi đầu, không dám nhìn người bên cạnh nữa.

Cốc Trì cong môi cười, vươn tay nắm lấy tay cô. Ngón tay anh thon dài, nhiệt độ lòng bàn tay đốt cháy mu bàn tay cô, khi ngược mắt lên nhìn rõ ràng thấy trong mắt anh ánh lên tia lửa cùng hứng thú, trong lòng thoáng chốc sinh ra cảm giác chua xót khó hiểu, Giản Nặc không nhịn được gọi tên anh: "Cốc Trì".

"Ừ." Anh nhẹ nhàng đáp, âm thanh mềm mại phảng phất qua bên tai cô.

Phía sau truyền đến tiếng còi thúc giục cắt ngang câu chuyện của hai người, Cốc Trì nhú mày, lập tức nghiêng người qua nhanh chóng in lên môi cô một nụ hôn, sau đó mới nói tay cô ra, khẽ cười cho xe chạy hòa vào dòng xe bên đường.

Một tay cầm lái, một tay Cốc Trì chọn lấy một tấm đĩa ấn xuống nút phát. Bản nhạc vang lên, Giản Nặc bất ngờ chớp chớp lông mi dài, lúc quay đầu ngo ra ngoài cửa sổ, trong mắt đã đọng đầy nước.

Tiếng nhạc du dương bay lượn trong không gian nhỏ hẹp, âm thanh từng giọt nước rơi vào trong hồ giống như một loại thiên âm thoát tục xuất trần*. Cô rất thích khúc nhạc << Bamboo Dance (múa trúc)>> lay động tâm hồn này, có biết bao đêm sau khi anh rời đi, cô đem chính mình ngăn cách với thế giới, một lòng lắng nghe <> giữa những tiếng ồn ào huyền ảo triền miên bên ngoài, đem tất cả những ký ức về anh găng sức niêm phong lại, cất giấu ở một nơi nào đó dưới đáy lòng, vì yêu mà chờ đợi trong im lặng. Cô vẫn thủy chung tin rằng, một ngày nào đó, anh sẽ về. Mà hiện tại, anh thực sự đã trở lại, lúc này hai người gần nhau trong gang tấc, bỗng nhiên Giản Nặc có cảm giác không chân thực.

(*thiên âm: âm thanh của thiên nhiên, thoát tục xuất trần: không dính bụi trần)

Anh, vẫn là Cốc Tri cung chiều cô trong lòng bàn tay năm đó sao? Trái tim anh, có còn nguyên vẹn không? Những thắc mắc đó như dòng nước quần quanh trong đầu cô, Giản Nặc không biết nên mở miệng hỏi thế nào. Bốn năm chia cách, anh khiến cho cô có cảm giác khó nắm bắt. Giản Nặc không biết làm thế nào để xử lý mở cảm xúc hỗn độn này.

Thoáng nhìn qua khóe mắt cô lấp lánh ánh sáng, với bản lĩnh thâm trầm cùng bình tĩnh Cốc Tri không thể không để ý đến chút biến hóa nhỏ này, giờ tay định tắt nhạc đi, sau nghĩ lại thôi đành rút tay về.

Hạ cửa xe xuống để gió lạnh phát qua mặt. Hai người ăn ý trầm mặc, tùy ý để khúc nhạc thanh tịnh kia lan tràn trong không khí.

Xe chạy về Trúc Hải, Cốc Tri dừng lại ở tầng hầm thứ hai. Rất tự nhiên cầm lấy tay Giản Nặc, anh nói: "Từ sau khi về nước, anh luôn ở đây."

Theo bản năng cầm lại bàn tay vừa rộng vừa dài của anh, Giản Nặc theo anh vào thang máy, thông thả mà kiên định bước vào không gian sống thường ngày của anh. Đó là một gian phòng khoảng 100 mét vuông, đèn tường thủy tinh chỗ cửa vào sáng lên, Giản Nặc nhìn thấy trên bàn ăn trong phòng bếp kiểu mở đã bày đồ ăn tinh xảo nóng hổi cùng hai cặp bát đĩa, trong nháy mắt, cô có cảm giác giống như được về nhà.

Nhận lấy túi xách của cô để lên ghế sofa, Cốc Tri kéo cô ngồi vào bàn ăn, ánh mắt nhìn đến thức ăn trên bàn, anh giương mắt hỏi cô: "Khẩu vị thay đổi rồi sao?" Rõ ràng không phải cố ý, nhưng lời nói ra nghe lại có ý khác.

Giản Nặc liếc nhìn trên bàn ăn, bốn món mặn một món canh, đều là những món bình thường cô thích ăn, quay đầu nhìn anh nói nhỏ: "Không thay đổi. Cho tới giờ chưa từng thay đổi." Cho dù anh không một lời bỏ đi, lòng của cô cũng chưa một lần thay đổi. Nghĩ tới anh, nhớ anh, yêu anh, chờ anh, bốn năm như một.

Nghe ra tiếng ghen ngào trong lời cô nói, Cốc Tri ôm cô vào lòng nhẹ nhàng vỗ về, ngay sau đó Giản Nặc đã ôm chặt lấy eo anh, ôm anh thật chặt, mặt dán lên ngực anh, thì thào nói: "Em rất nhớ anh, rất nhớ anh."

Cốc Tri nghe vậy, cánh tay dần dần buộc chặt, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng cũng hóa thành hai chữ: "Anh biết."

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Một đêm này, bên trong căn phòng xoay vắn một loại hơi thở mang tên 'Hạnh phúc'. Cốc Tri và Giản Nặc yên lặng đứng ôm nhau, tựa như muốn lưu giữ khoảnh khắc này cho đến Vũ Trụ Hồng Hoang.

Một lúc sau, Cốc Tri chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, lúc mở miệng giọng nói dịu dàng khác thường, 'Ăn cơm trước đã, miễn cho em lại bị đau dạ dày.'

Có một chút trong nháy mắt, anh rất sợ những hồi ức kia sẽ khiến cho cô kinh sợ, mặc dù lựa chọn tha thứ, một thời gian dài xa cách khiến cho hai người vốn thân mật cũng có chút xa lạ, anh không muốn mọi chuyện tiến triển quá nhanh, nhưng khi đối mặt với cô, anh căn bản không thể nào kháng cự nổi, chỉ cần một ánh mắt nhìn nhau cũng đủ để anh buông đao đầu hàng. Buổi sáng ngày hôm đó, bất ngờ gặp được cô, mọi chuyện cũng đã thoát khỏi vòng kiểm soát. Biết rõ tình huống lúc này của hai người là 'gương vỡ lại lành' nhưng thực ra lại đang tiềm ẩn một loại nguy hiểm, nhưng đối với cô, anh làm sao có thể làm như không thấy?!

Cốc Tri thực sự lo lắng, rất sợ trong lúc vô tình sẽ chạm phải ranh giới cuối cùng trong lòng người con gái này, nếu vậy, phần tình cảm mà từ đầu tới cuối anh luyện tập không buông sẽ đột nhiên biến mất. Anh không nhớ rõ ai đó từng nói, duyên phận giữa con người với con người tới kỳ nhất là bỏ lỡ mất nhau. Cho nên anh tuyệt đối không thể để bản thân có cơ hội phạm sai lầm, không thể để bọn họ vừa mới gặp lại nhau đã khiến cho bản thân không quay đầu lại được, anh đã rất mệt mỏi với cảnh yên bình giả tạo rồi, anh thà rằng mạo hiểm cũng quyết mang cô trở lại bên mình. Vì thế, anh vội vã đưa cô đến đây, mục đích không chỉ là muốn cùng cô ăn tối, mà là để cô hiểu rõ anh sau bốn năm xa cách.

Giản Nặc tự nhiên không biết tâm tư của anh đang xoay chuyển luân hồi. Cô khẽ cong môi cười, trong nụ cười còn mang theo ảm áp. Đối với sự dịu dàng của anh, cô vô lực chống đỡ. Có lẽ, đối với Cốc Tri, Giản Nặc từ trước đến nay không hề có sức kháng cự.

Ăn xong cơm tối, thừa dịp Cốc Tri nghe điện thoại, Giản Nặc lưu loát thu thập xong bát đĩa, sau đó yên tĩnh làm tổ trên ghế sofa xem tivi, cầm điều khiển từ xa tùy ý lật chuyển vài kênh, đáng vẻ nhàn hạ vô cùng tự nhiên. Cúp điện thoại, Cốc Tri từ phòng ngủ đi ra liền thấy cảnh tượng như vậy, hơi ngăn ra

một chút sau đó không tiếng động mỉm cười, cảm xúc tối tăm trước đó vì thế mà bị quét sạch, anh đổi hướng đi tới phòng bếp pha hai ly trà sau đó đưa tới cho cô.

Giản Nặc nhận lấy ly trà ủ trong lòng bàn tay, thỏa mãn ngửi mùi hương trà, “Trà Minh Tiền Long Tĩnh?!”

“Vẫn chỉ người không uống sao?” Cốc Trì ngồi xuống bên cạnh cô.

“Người càng thơm.” Cô nghe răng cười, làm cho cái lúm đồng tiền bên má như ẩn như hiện, do dự một chút mới khép nép dịch gần về phía anh.

Đặt ly trà xuống, Cốc Trì nắm lấy tay cô, ôm cô ngồi lên đùi mình, hỏi: “Nếu Đan Thục Nhu không thể lên tòa, vụ án sẽ không kết thúc được sao?”

Nói đến công việc, Giản Nặc xấu hổ đảo tròn mắt, ngẩng đầu nhìn anh: “Tình huống của cô ta thuộc loại bất khả kháng, không thể giống như người bình thường dù đau ốm bệnh tật không lên tòa vẫn có thể tuyên án, trừ phi biến mất không rõ tung tích bằng không không thể kết án được.”

Cốc Trì nghe vậy môi mím nhẹ nhàng giương lên, trầm mặc trong chốc lát, lại hỏi: “Em đã xem qua bệnh án của cô ta sao?”

“Có xem, nhưng mà em vẫn thấy hơi kỳ quái, hẳn là còn một phần khác nữa đi.” Giản Nặc thờ dãi, cảm giác sự việc thật quá trùng hợp, mà phần bệnh án bị bông này chắc không phải giả chứ!

“Vậy ư?” Cốc Trì nhú mày.

“Không nói nên lời là có vấn đề ở đâu.” Trực giác mách bảo cho cô biết chuyện không đơn giản như bề ngoài, nhưng nhất thời vẫn chưa tìm ra được điểm mấu chốt, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, Giản Nặc nói: “Đan Thục Khê nói đã xem kỹ bệnh án của Đan lão tiên sinh lúc còn sống, chứng thực được ông ấy qua đời là vì cảm xúc bị kích động mạnh gây ra, hơn nữa Đan Thị gần đây hình như muốn mua một mảnh đất, anh ta không muốn truy cứu trách nhiệm của em gái mình nữa, dù sao chuyện này giải quyết trên tòa cũng mất rất nhiều thời gian. Kết quả Đan Thục Nhu lại muốn dùng cách này để kéo dài thời gian, tự nhiên biến khéo thành vụng làm cho mẩu thuẫn giữa hai anh em bọn họ trở nên gay gắt hơn.” Không thể làm gì khác hơn, toàn án cũng không cách nào phán quyết bản di chúc đó có hiệu lực, Đan Thục Khê không thể tiếp quản công ty, ảnh hưởng rất lớn đến cơ ngơi mà cha anh ta vất vả lắm mới xây dựng được, cứ thế vốn còn có được chút đồng tình của anh ta thì giờ tiêu tan hết, lúc ở bệnh viện Giản Nặc đã nghe thấy anh ta nói chuyện điện thoại, tưởng anh ta muốn thông qua mối quan hệ nào đó nhằm lấy được bệnh án bị bông của Đan Thục Nhu ý đồ muốn vạch trần cô ta nói dối, ai ngờ anh ta lại nói với cô, quyết định sau khi phiên tòa này kết thúc sẽ đến cơ quan công an xin lập án, khởi tố Đan Thục Nhu xảo trá.

Sự việc dường như so với tưởng tượng đơn giản hơn rất nhiều, mi tâm giữa trán Cốc Trì từ từ giãn ra: “Đừng nghĩ ngợi nữa, chắc chắn Đan Thục Nhu có thể lên tòa.”

“Tại sao?” Giản Nặc không hiểu.

“Làm sao vẫn còn ngốc nghếch như vậy?” Bộ dáng Giản Nặc ngây ngô nháy nháy mắt làm cho Cốc Trì không nhịn được chớp mắt hôn cô một cái mới nói: “Em cả ngày hôm nay canh giữ ở bệnh viện thực ra là muốn truyền đạt ý tứ của Đan Thục Khê, nhưng Đan Thục Nhu lại không muốn gặp, phải không?” Thấy cô kinh ngạc gật đầu, anh nói tiếp: “Bọn em không gặp được cô ta không có nghĩa là không ai không gặp được cô ta, luật sư Giản?!” Ngữ điệu đặc biệt nhấn mạnh ở ba chữ cuối ‘Luật sư Giản’, anh nhìn cô cười như có như không, sau đó liền thôi không nói gì nữa.

Có người? Giản Nặc như bừng tỉnh, làm sao cô lại quên mất không gọi điện cho luật sư ủy thác của Đan Thục Nhu chứ? Đầy gương mặt tuần tú đang sát lại gần của Cốc Trì ra, Giản Nặc chu miệng: “Nghe anh gọi em là luật sư Giản thấy kỳ quái thế nào ấy?” Giống như cố ý giễu cợt cô, chẳng có thành ý chút nào.

Nghe ra giọng nói của cô có oán trách, anh cúi đầu xuống bên tai cô, âm thanh mềm mại đến cực điểm: “Tiểu Nặc.”

Giản Nặc mân chặt đôi môi anh đào, xấu hổ vươn cánh tay ôm cổ anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở càn cổ anh, lẳng lặng không lên tiếng.

Còn nhớ lúc mới yêu, Cốc Trì luôn gọi đầy đủ cả tên cô, sau này, lúc trao nhau nụ hôn đầu anh mới đổi cách xưng hô gọi cô là ‘Tiểu Nặc’. Giản Nặc không thể nói rõ tâm tình của cô vào giờ phút này, chỉ biết, lúc nghe được anh tự nhiên gọi nhũ danh của cô thì trái tim đập liên hồi, cả người như muốn bay lên, thân thể mềm yếu bị anh hôn đến dán chặt vào lồng ngực rộng lớn đó. Giờ khắc này, Giản Nặc bỗng cảm thấy, Cốc Trì trước mặt cô lúc này vẫn là Cốc Trì mà cô yêu, không hề thay đổi, không hề biến mất.

Di động trong túi quần Cốc Trì lại vang lên lần nữa, anh nói tay lấy ra nhìn chằm chằm dãy số trên đó, vươn tay cầm lấy một quyển tạp chí đưa cho Giản Nặc, “Chờ anh một chút!”. Sau đó đứng dậy đi vào thư phòng, giống như lỡ đã khép cửa phòng lại.

Điện thoại được kết nối, bên tai truyền đến một giọng nữ mềm mại: “Trì, anh đã đồng ý với em giúp đỡ Thục Nhu, kết quả lại nói cho cậu ấy đi nhờ luật sư Tô gì gì đó, ông ấy là sư phụ của luật sư mà Đan Thục Khê ủy thác đấy biết không?”

Không sai, chính anh đã gợi ý cho Đan Thục Nhu đi thỉnh giáo Tô Minh - sư phụ của Giản Nặc. Ý tứ rất rõ ràng, Cốc Trì hoàn toàn không có ý giúp đỡ.

Cốc Trì nghe xong thì bật cười, xoa xoa mi tâm không hề tiếp lời, lại nghe thấy cô ta oán giận, nói: “Thục Nhu đang quỳnh lên, anh trai cậu ấy căn bản không chịu gặp mặt, muốn hòa giải trên tòa là không có khả năng, nếu để Đan Thục Khê dễ dàng ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc như vậy có phải quá hời cho hắn quá rồi không...”

“Cho nên em liền nghĩ ra cách này giúp cô ấy? Mạo hiểm làm bản thân bị bông?” Lời nói ra một nửa, đã bị Cốc Trì đánh gãy.

“Dù sao biện pháp là em nghỉ, anh muốn thế nào thôi!” Giống như là chắc chắn anh đối với cô không ngại nề hà, âm thanh bên kia điện thoại có chút ý vị làm nũng, “Em biết anh không thích vụ án của Thực Nhu, nhưng cậu ấy là bạn em, em không thể nhìn bạn mình có chuyện...”

“Vớ vẩn!” Giọng nói của Cốc Tri chợt lạnh xuống, “Việc này không cho em nhúng tay vào, vụ án kia đi đến giai đoạn này đã không còn đường cứu vãn rồi, việc Đan Thực Khê thắng kiện là không thể thay đổi, nếu không muốn cô ta gặp phải phiền toái lớn hơn nữa thì ba ngày sau phải lên tòa thẩm vấn.”

“Tri---”

“Nếu không muốn lên đình cũng phải xử lý đẹp một chút. Anh với viện trưởng bệnh viện Thứ Năm cũng có chút quen biết, đừng để anh phải yêu cầu xuất trình bệnh án bị bong của cô ta, đến lúc đó mọi người không tránh khỏi lúng túng.” Cốc Tri chưa từng nghĩ tới giúp đỡ Đan Thực Nhu, không phải vạn bất đắc dĩ anh sẽ không tham gia vào, nhưng vì Giản Nặc.”

“Không phải chứ, khéo như vậy!” Đầu bên kia điện thoại có chút nhụt chí, đối với biểu hiện khác thường của Cốc Tri có chút khó hiểu, mặc dù không thích Đan Thực Nhu, theo lý thuyết anh cũng không nên để bạn cô phải khó xử mới đúng, làm sao hiện tại lại....

“Đan Thực Khê sẽ không truy cứu tiếp nữa, đây đã là kết quả lý tưởng nhất rồi, đừng náo loạn nữa.”

“Được rồi, em biết rồi.” Nghe anh nói như vậy, người đầu bên kia điện thoại cũng thuận theo không nói gì nữa, nghĩ một chút lại hỏi: “Chùng nào thì anh trở lại?”

Cốc Tri nhíu mày: “Mùng 6 này Trúc Hải khai trương, anh tạm thời chưa thể về ngay được.”

“Em về nước gặp anh được không?”

“Không được.” Không cần suy nghĩ, Cốc Tri trực tiếp cự tuyệt.

“Vì sao?”

Cốc Tri nặng nề thở dài ở trong lòng, ánh mắt như có ý thức nhìn về phía cửa, dường như có thể xuyên thấu qua cánh cửa nhìn thấy Giản Nặc an tĩnh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, giọng điệu của anh hòa hoãn trở lại, sau khi trấn an người kia liền mau chóng kết thúc cuộc gọi này.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Trong khoảnh khắc đẩy cửa phòng ra, Cốc Tri nhìn thấy Giản Nặc lặng yên không nhúc nhích đứng bên cửa sổ sát đất, bóng lưng mỏng manh trông càng có vẻ thể lương không nơi nương tựa. Anh không nói gì, lặng im một lát sau mới sải bước đi về phía cô, lúc đi qua bàn trà để ý thấy quyển tạp chí đã lật tới trang anh muốn cho cô xem.

Ánh mắt có chút biến hóa, anh từ phía sau ôm chặt lấy cô, ngực dán lên lưng cô, khẽ tựa cằm lên vai cô, “Nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ về anh!” Giản Nặc thành thật trả lời.

Cốc Tri siết chặt cánh tay khóa chặt cả người cô lại, ôm cô chặt chẽ vào trong ngực, âm thanh của anh thổi vào bên tai cô. “Sợ em vì khoảng trống trong bốn năm qua mà có điều mâu thuẫn nên mới vội vàng muốn cho em biết trong thời gian đó anh đã làm gì.” Đó là quyển tạp chí duy nhất độc quyền viết bài về anh, cho dù không thể đại diện hết toàn bộ cuộc sống sinh hoạt thường ngày của anh trong bốn năm qua, nhưng cũng đủ để Giản Nặc nhận ra anh đã khác trước.

“Muốn lấy lại Trúc Hải việc đầu tiên là phải có đủ nguồn lực tài chính, đó là thứ anh thiếu thốn nhất tại thời điểm đó. Cho dù ngăn cách cả đại dương thì Nguyên Nghị vẫn có thể dễ dàng phá hủy kế hoạch của anh, cho đến năm đầu tiên anh ngay cả một công việc ổn định cũng không có, làm việc ở công ty thì chưa tới một tháng đã bị đuổi việc không lý do.” Không chỉ có thế, Nguyên Nghị còn đặc biệt phái người đến muốn lấy mạng anh, nhưng những lời này, anh sẽ không nói cho Giản Nặc biết. “Có lẽ là tiêu hao một thời gian dài, Nguyên Nghị cảm thấy mọi chuyện cũng coi như kết thúc, cuối cùng dừng tay. Lúc đó anh mới bắt đầu bước chân vào sòng bạc”. Rõ ràng cảm giác được cả người Giản Nặc trở nên cứng nhắc, Cốc Tri vội ôm chặt lấy cô, “Biết em không thích, nhưng đối với anh lúc đó hai bàn tay trắng mà nói, đây là cách nhanh nhất có thể kiếm được tiền, không đủ tài chính, anh không có cách nào đầu tư.”

Thời điểm đó anh may mắn gặp được một người cực kỳ quan trọng trong cuộc đời - Viên Khải Thành, ông chủ sòng bạc xa hoa nhất ở Las Vegas. Dựa vào sự hiểu biết cùng khả năng thiên phú bẩm sinh, Cốc Tri đảm nhận vị trí CEO của sòng bạc đồng thời chịu khó nghiên cứu sâu về quân bài poker, chỉ chưa đầy nửa năm, anh đã có thể ghi nhớ được toàn bộ sáu thẻ bài, bắt đầu bộc lộ tài năng ở trong giới.

“Sau này, anh bắt đầu chen chân vào lĩnh vực tài chính, nghiên cứu các loại quỹ và cổ phiếu, mới đầu chỉ mạo hiểm một chút về sau càng bí quá hóa liều, rốt cuộc sau một năm cũng có thể gom góp được một chút tiền vốn.” Đến khi Cốc Tri thành lập công ty làm ra của cải, hoa lệ chuyển mình, chân chính

bước chân vào giới 'quý tộc' thì hai người bọn họ đã chia cách ba năm. Ngay sau đó, anh bắt đầu 'chiều mộ' bồi dưỡng nhân tài có năng lực đáng tin cậy, đồng thời vận dụng trong thời gian ngắn nhất khiến cho tài sản tăng lên mấy chục lần, thời điểm giá trị con người anh có thể lấy con số trăm triệu* (USDs nha) làm thước đo, Cốc Trì mới chính thức triển khai kế hoạch thu mua Trúc Hải.

“Tiền vốn để gây dựng sự nghiệp quả thực đã phải dùng đường tắt, nhưng sau này anh đã không còn đặt chân lên bàn tròn đó nữa.” Nếu không bị ép đến đường cùng, Cốc Trì cũng không đồng ý lập nghiệp bằng cách này, cho nên sau khi đầu tư thành công anh cố gắng hết sức rời xa các sòng bạc, thậm chí còn khuyên Viên Khải Thành đem tất cả vốn tài chính hiện có chuyển hướng đầu tư khác, hi vọng đưa 'ân nhân' của anh thoát khỏi ngành nghề nguy hiểm này.

Giản Nặc nghĩ đến lúc đó anh rơi vào đường cùng, cô chợt muốn khóc, nước mắt theo gò má trượt xuống rơi trên mu bàn tay anh, “vì sao không nói cho em biết? Cho dù em không thể giúp được gì, ít nhất cũng nên cho em biết....”

Làm sao không biết lúc đó anh khôn khó, tay trắng lập nghiệp, muốn lấy lại công ty của gia đình phải kiếm được hàng trăm triệu, đây không phải việc mà người bình thường có thể làm được trong thời gian ngắn như vậy, có lẽ cả đời cũng không hoàn thành được. Nhưng anh lại làm được, giây phút mất đi người thân yêu nhất, anh từ trong họa nạn tự mình đứng lên, dùng sinh mệnh của mình nghênh đón từng đợt từng đợt 'lẽ rửa tội' của số phận, lúc anh xuất hiện trước mặt cô một lần nữa, cô chỉ nhìn thấy thành công của anh, mà không biết phía sau đó là những cay đắng vất vả chỉ có thể dựa vào trái tim để cảm nhận.

Giản Nặc có loại cảm giác 'ngồi mát ăn bát vàng', vốn có chút ỷ khuất bỗng chốc lại chuyển thành tự trách, cô vô cùng khổ sở. Anh rời đi, anh chậm chạp trở về, đều là bất đắc dĩ. Cô làm sao có thể đi trách anh chứ? Ngoại trừ đau lòng, cô đã không còn cảm xúc gì khác nữa rồi.

“Đồ ngốc.” Cốc Trì khê trách, nói lỏng vòng tay xoay người cô lại, giờ tay nhẹ nhàng lau đi từng giọt nước mắt của cô, “Bây giờ nói cho em biết không phải để cho em đau lòng. Anh đã nói rồi, tất cả đều đã qua.” Dừng một chút, như là nhớ lại, anh nói: “Khi đó anh còn nghĩ, nếu như lúc anh quay về em vẫn còn nguyện ý ở bên cạnh anh, vậy cuối cùng anh cũng không uống công rồi!” Anh cong môi cười, cô ý nói đùa với cô: “Chút nỗ lực kiếm tiền lấy vợ này hẳn cũng nên làm, em nói xem có phải không?” Đoạt lại Trúc Hải là nghĩa vụ của người nhà họ Cốc, anh có thể chống đỡ được đến ngày hôm nay đều vì người con gái mảnh mai trước mặt này. Nếu muốn cùng cô có tương lai, anh cần phải có năng lực chăm sóc, bảo vệ cho cô.

Giản Nặc nín khóc mỉm cười, đẩy anh một cái, cảm xúc phức tạp trong lòng nhất thời tiêu tan hết, đối với anh, cô không cách nào bài xích nổi.

Đợi đến khi cảm xúc của cô bình ổn lại. Cốc Trì thu lại sắc mặt, giọng nói trở nên nghiêm túc hơn: “Trong mắt người ngoài, Cốc Trì anh đã không còn là nam sinh ngây ngô trong vườn trường năm đó, nhưng anh hi vọng ở trong lòng em, anh vẫn là anh.” Cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn cùng cô mười ngón đan xen, anh kiên định nói: “Anh thừa nhận ở phương diện nào đây anh đã thay đổi, cho nên, Tiểu Nặc, xin em hãy chấp nhận con người hiện tại của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Đêm yên tĩnh được người yêu quán quýt si mê, ánh mắt càng lúc càng nhuộm dần mê ly, gió đêm dường như cũng hết sức thư thả nhẹ nhàng. Giản Nặc nắm trở lại bàn tay rộng lớn mà ấm áp của Cốc Trì, đôi đồng tử trong veo tỏa ra ánh sáng ôn nhu. Cô nghĩ, đời người có chuyện gì đáng để kiên trì? Tình yêu chính là một trong số đó. Cho dù năm tháng đã đưa anh rời xa bốn năm, cô vẫn có thể hoàn toàn thích ứng với anh của hiện tại. Chỉ cần trái tim anh còn nguyên vẹn, cô bằng lòng từ bỏ tất cả để cứu vớt tiếng 'Yêu' đã đánh rơi trong suốt 1526 ngày qua.

Trong lúc này, còn có thể tính toán được số ngày xa nhau, Giản Nặc cảm thấy, nó cũng không dài đến nỗi khiến cho hai trái tim trở nên xa lạ, mệt mỏi. Phản tình cảm không thể tự chủ sau bốn năm chôn dấu trong im lặng một lần nữa hồi sinh, Giản Nặc giống như con thiêu thân, vì Cốc Trì mà nhóm lên ngọn lửa tình yêu duy nhất, dốc toàn lực tiến về phía trước, muốn đuổi kịp bước chân của anh, muốn cùng anh vai kề vai bước đi.

Bên ngoài cửa sổ, xa xa phía chân trời, những ánh sao vụn vặt soi vào trong căn phòng, mang theo hơi thở ấm áp và nhu hòa, Giản Nặc chậm rãi tựa đầu vào trong lòng Cốc Trì, gò má dán lên lồng ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà kiên định nhất trên thế giới.

Lặng lặng ôm nhau như thế này, so với nụ hôn trên miền càng cảm thấy thân mật hơn, trái tim phiêu bạt suốt 4 năm qua của Cốc Trì tại giây phút này, cuối cùng cũng để xuống. Anh nghĩ, đời này sẽ không bao giờ buông tay Giản Nặc lần nào nữa, người con gái thanh thuần trước mắt này mới là ấm áp mà anh khao khát. Không ai có thể thay thế, không người nào có thể lấy đi.

Thời gian hạnh phúc lúc nào cũng trôi qua tương đối mau. Đêm khuya, Cốc Trì vững vàng đánh tay lái, cho xe thương vụ hòa vào ngã tư đường, anh đưa Giản Nặc trở về nhà trọ. Chẳng còn cách nào khác, ở trước mặt cô, anh hoàn toàn không nắm chắc năng lực tự chủ của mình, đáy mắt cô đọng đầy yêu thương rõ ràng như vậy, khiến cho anh không cách nào kiềm chế, Cốc Trì không dám giữ cô ở lại.

Dọc đường đi hai người ăn ý không nói gì, bên trong xe lại vang lên âm thanh trầm bổng của khúc nhạc Bamboo, cô gái tình tâm nghiêng đầu dựa vào trên ghế ngồi, khoác trên người chiếc áo khoác của Cốc Trì, bên chóp mũi quanh quẩn hơi thở nam tính đặc hữu của anh, Giản Nặc hơi buồn ngủ. Tùy ý cho xe dừng ở lề đường, sau khi đưa cô lên, Cốc Trì lưu luyến không rời xuống đến lầu, lúc nhìn thấy cô trẻ con đứng ở trên ban công vẫy vẫy tay về phía mình, anh cong môi khẽ cười, giờ tay lên vẫy lại rồi xoay người trở vào trong xe, hát bụi chạy đi.

Sáng sớm, người nào đó cuộn tròn người nằm trên giường nhìn tấm rèm thưa bị gió thổi bay, Giản Nặc đã không còn cảm thấy lạnh lẽo. Lòng cô lúc này như được ánh dương chiếu sáng sưởi ấm. Gối đầu lên quả tim đang đầy hạnh phúc ngọt ngào, trong giấc mơ, khỏe mỗi cũng không tự chủ mà cong lên, nụ cười tình thuần như vậy, thật là thỏa mãn.

Trở lại Trúc Hải đi làm, tâm tình của Giản Nặc so với trước kia hoàn toàn khác biệt. Lúc ở đại sảnh tầng một đúng lúc bắt gặp Cốc Tri đi làm, từ trước đến nay, trên công việc Giản Nặc và anh cùng thuộc một loại, ngữ điệu khách khí cùng anh chào hỏi: “Chào buổi sáng, Cốc tiên sinh.”

Cốc Tri giật mình, ngược mắt nhìn gương mặt trong trắng thuần khiết của cô, khỏe mỗi theo bản năng giương lên, cảm thấy lúc làm việc cô cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô còn mang theo vài phần tán thưởng.

Đúng lúc cửa thang máy mở ra, Cốc Tri nhường mấy nhân viên nữ vào trước, bất ngờ là anh không có đi thang máy chuyên dụng cho mình ở bên, mà là theo Giản Nặc đi vào thang máy của nhân viên, thấy cô đứng bên cạnh mắt nhìn thẳng không chớp cũng không nhìn anh lấy một cái, hơi cúi đầu, đường cong bên khỏe mỗi lớn dần.

Sau khi thang máy dừng lại lần nữa, Cốc Tri dẫn đầu bước ra ngoài, Giản Nặc thả chậm bước chân, giống như muốn kéo dài khoảng cách với anh, lại nghe thấy anh không nhanh không chậm mở miệng: “Huấn luyện bắt đầu lúc mấy giờ?”

“Mười giờ.” Giản Nặc thuận miệng đáp.

Cốc Tri gạt đầu, lúc cô đi đến cửa văn phòng, xoay người lại nói: “Tôi cũng đi.”

Giản Nặc chớp mắt một cái ngây ngốc.

Lần huấn luyện này là Giản Nặc đề nghị tổ chức, cô đã kết hợp tính chất kinh doanh của Trúc Hải với những tình huống cụ thể để lên kế hoạch phân tích kỹ càng, trong thời gian có hạn muốn thông qua kiến thức luật pháp để nâng cao hiểu biết về pháp luật và tổ chức tổng hợp cho tầng lớp nhân viên quản lý. Cốc Tri vốn cũng không mong muốn có bất kì nhân viên nào thiếu hiểu biết về pháp luật, khi nhìn thấy bản kế hoạch tỉ mỉ không thể chê vào đâu của Giản Nặc, anh đã vui vẻ đồng ý, đồng thời phân phó Đinh Hủy toàn lực phối hợp.

Huấn luyện với tuần suất thích hợp, kế hoạch hai lần một tuần, thời gian cố định trong hai giờ, căn cứ vào các khâu nghiệp vụ có tính chất bất đồng để sắp xếp chương trình học, nội dung từ đơn giản đến phức tạp, áp dụng phương pháp tiến hành theo tuần tự, vừa thưởng thức pháp luật vừa truyền bá pháp luật cho mọi người. Các chủ quản - quản lý các nhóm tham gia huấn luyện không biết có phải đã nghe được chuyện của ông chủ nên mới phá lệ chuyên chú nghiêm túc học tập hay không, liên tiếp gật đầu nêu câu hỏi.

Giản Nặc đứng ở trên bục giảng, không hề có một chút cứng nhắc hay giảng giải khuôn sáo, mà là kết hợp với những vụ án thực tế để phân tích đánh giá, vừa chuyên nghiệp lại dễ hiểu, ví dụ đưa ra lại không mất tính hài hước, chủ yếu muốn điều tiết không khí trong hội trường, khiến cho người nghe khỏi thấy buồn ngủ, để buổi học thêm sôi động tích cực.

Cốc Tri ngồi ở hàng ghế cuối cùng từ đầu đến cuối không nói lời nào, nhìn Giản Nặc khoác lên người bộ đồ công sở, tự tin chuyên nghiệp giảng giải tất cả câu hỏi của mọi người, ánh mắt trở nên thâm tình.

Cô bạn gái nhỏ từng thích quần quít lấy anh, làm nũng với anh giờ đã trưởng thành, dù có ý lại vào anh lần nữa thì cũng đã trở thành một nữ luật sư chuyên nghiệp rồi. Về sắc bén, lão luyện của cô anh đã được tận mắt chứng kiến trên tòa, lúc này lại thấy được sự chuyên nghiệp của cô, gương mặt tuấn đạt khẽ mỉm cười, đối với năng lực xuất sắc lại không kiêu ngạo của luật sư Giản thấy khâm phục không thôi.

Kỳ thực, đối với sự lột xác trưởng thành của Giản Nặc, Cốc Tri làm sao có thể không cần thích ứng chứ?!

Không thể không nói, đối mặt với khoảng cách và thời gian, tình cảm luôn có vẻ yếu thế.

Ngày cứ lặng lẽ trôi qua, mỗi một nhân viên trong Trúc Hải đều đã quen thuộc với công việc của mình. Giản Nặc cũng không bởi vì quan hệ với Cốc Tri biến chuyển mà lơ là công việc, ngược lại, tâm ý cô bỏ ra còn vượt xa chức trách của mình. Dưới sự trợ giúp của Đinh Hủy và các trưởng bộ phận, cô từng bước hoàn thiện những quy định, chế độ đối nội trong công ty cùng với các hợp đồng lao động, đồng thời duy trì kế hoạch bổ túc pháp luật cho hoạt động kinh doanh đối ngoại của khách sạn, thậm chí còn dự phòng cả phương án xử lý khi xảy ra tranh chấp.

Trong thời gian ngắn ngủi mười ngày, Giản Nặc đã hoàn toàn nắm vững phương thức quản lý thường ngày của Trúc Hải, còn lợi dụng thời gian ăn cơm chiều với Cốc Tri cẩn thận phân tích cho anh về hợp đồng sẽ ký kết, nhắc nhở anh bản thân hợp đồng đó có tính rủi ro. Cốc Tri bị ngữ điệu nghiêm túc của cô khiến cho dở khóc dở cười, cố ý nghiêm mặt trầm giọng yêu cầu: “Về sau, hết giờ làm việc không được nhắc đến công việc với anh.”

Đó là khách sạn của anh đấy. Giản Nặc không nhịn được nhướn mày, nhìn anh oán trách, liền thấy anh sấn sóc mức cho cô chén canh, cười có thâm ý: “Mau uống đi, để ngăn miệng em lại.”

Giản Nặc nghe lời uống một ngụm canh, trong lòng ấm áp, không nhịn được khẽ nở nụ cười. Tất cả những gì trước mắt dường như đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, cho dù công việc quá độ khiến cho cô có chút mệt mỏi, nhưng... cô vẫn bị chìm trong hạnh phúc không biết đường về.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Trước hôm Trúc Hải khai trương mấy ngày, Giản Nặc thuận lợi hoàn thành xuất sắc công việc của mình, bởi vì vụ án di chúc sắp đến ngày mở phiên tòa, sáng sớm hôm nay cô đúng lịch đến làm ở Kim Thái, kết quả, trợ lý Lâm San nói cho cô biết Lạc Nghệ Hằng bị bệnh hai ngày nay không đến Sở Sự Vụ.

“Không thoải mái ở đâu à?” Giản Nặc giật mình, trong ấn tượng của cô Lạc Nghệ Hằng là người sống rất có quy củ, hơn nữa bởi vì thường xuyên vận động nên thể chất cũng tốt lắm, làm sao đột nhiên lại bị bệnh được? Còn liên tục hai ngày chưa đi làm? Nhớ đến sự săn sóc của anh với mình, trong lòng cô không biết có tư vị gì. Từ khi tới Trúc Hải làm việc, cô gần như cắt đứt mọi liên hệ với bên ngoài, thân thiết như sư huynh cũng rất lâu không liên lạc rồi.

“Tôi cũng không rõ lắm, luật sư Lạc không nói gì, chỉ là lúc gọi điện đến bàn giao công việc cho tôi thì cô hòng đã khàn đến không ra tiếng rồi.” Lâm San nhìn Giản Nặc cười thần bí, trong mắt tràn đầy ý trêu ghẹo: “Bọn tôi còn định sau khi tàn tằm đến thăm luật sư Lạc, bây giờ xem ra kế hoạch phải thay đổi rồi. Luật sư Giản, luật sư Lạc giao cho cô đấy.” Không đợi Giản Nặc nói thêm gì, cô ấy đã ôm văn kiện chạy đi xa rồi.

Giản Nặc đứng bất động ở cửa văn phòng, trong lòng rối bời không thôi. Cho dù anh chưa bao giờ biểu đạt cái gì, nhưng Lạc Nghệ Hằng đối xử với cô như thế nào người ngoài đều biết, không chỉ có Diệp Ưu Lý và Bộ Ôn Nhu thỉnh thoảng tạo cơ hội cho hai người ở bên nhau, ngay cả đồng nghiệp ở Sở Sự Vụ cũng đều cho rằng bọn họ là một đôi trời sinh, thậm chí người không hay cười nói tùy tiện như sư phó Tô Minh cũng thường hay chế nhạo hai người.

Giản Nặc biết quyết tâm chờ đợi Cốc Tri của cô không ai rõ ràng hơn Lạc Nghệ Hằng, cũng đồng thời im lặng cự tuyệt, để quan hệ giữa bọn họ thủy chung dừng lại ở mức độ sư huynh - sư muội, bốn năm cũng không thể vượt qua một bước. Nhưng Lạc Nghệ Hằng không biết, ở trong lòng Giản Nặc, anh chiếm phân lượng rất quan trọng, không ai có thể thay thế, cho dù không phải là yêu.

Trong thời gian ngắn nhất hoàn thành xong xuôi công việc, sau khi chào hỏi qua Lâm San, cô chạy xe đến nhà Lạc Nghệ Hằng, trên đường đi còn ghé qua siêu thị mua cho anh ít đồ ăn. Bất luận thế nào, lúc anh mang bệnh, cô không cách nào không lo lắng.

Chuông cửa kêu nửa ngày mới nghe được tiếng động nhỏ ở bên trong phòng truyền tới, sau đó là một chuỗi tiếng ho khan liên tục, lúc cửa phòng được mở ra, Lạc Nghệ Hằng đầu tóc rối bời hơi giật mình, dường như không ngờ rằng Giản Nặc sẽ đến, yên lặng chăm chú nhìn cô một lát, khi mở miệng giọng nói đặc âm mũi: “Nay không đến Trúc Hải làm sao?”

Giản Nặc nhìn thấy gò má của anh đỏ rực, theo bản năng gợn tay sờ sờ trán anh, thực là nóng bỏng tay: “Sao lại bệnh thành như vậy? Đi, em đưa anh đến bệnh viện”. Nói xong liền kéo anh ra ngoài.

Lạc Nghệ Hằng kịp thời dè tay cô lại, an ủi: “Không sao, anh uống thuốc rồi.” Nói xong, kéo cô vào nhà, đóng cửa lại.

“Anh đang phát sốt đấy, uống thuốc có thể khỏi được sao?” Giản Nặc trừng mắt nhìn anh, hơi cáu.

Ít khi thấy cô phát giận như vậy, Lạc Nghệ Hằng mỉm cười, nhận lấy cái túi to trong tay cô, nhìn một chút nói: “Vậy thì chờ anh ăn no cái đã rồi đi.”

“Có phải buổi sáng chưa ăn gì không?” Thấy anh gật đầu, Giản Nặc thờ dãi, “Vậy anh vào nằm một lát đi, em đi nấu cháo cho anh.”

“Em có biết nấu không? Đừng đốt phòng bếp nhà anh.” Lạc Nghệ Hằng vốn định tự mình nấu, nhưng không địch lại được chút khát vọng trong lòng, không biết vì sao, bỗng nhiên anh rất muốn ăn thứ gì đó do chính tay cô làm, cho dù có bị cháy khét cũng không quan trọng.

“Anh có thể tin tưởng em một chút được không? Chỉ là nấu cháo thôi mà.” Thấy anh kéo miệng cười, Giản Nặc đẩy anh về phòng: “Anh nằm ngủ một lát đi, khi nào được em sẽ gọi.”

Đối với sự quan tâm ít khi biểu lộ của Giản Nặc, Lạc Nghệ Hằng không phản bác lại. Anh ngoan ngoãn nằm xuống, để tùy ý cô đắp lại chăn kín kẽ, nghe lời hệt như một đứa trẻ. Cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, anh mới chậm rãi mở mắt ra nhìn trần trần về phía vách tường, ánh mắt mờ mịt.

Từ sau hôm gặp Cốc Tri anh giống như bị rút hết tia kiên trì cuối cùng, người từ trước đến nay không uống rượu như anh, đêm hôm đó lại uống rất nhiều rượu lại không hề có tí men say nào, cho dù lý trí nhắc nhở anh nên buông tay, nhưng mà anh vẫn bắt tri bất giác lái xe đến dưới nhà của Giản Nặc.

Giữa đêm khuya mười hai giờ, anh nhìn thấy Cốc Tri đưa cô trở về, thấy bọn họ nhẹ nhàng ôm ấp, sau đó, Cốc Tri còn ôn nhu mon tron bên má cô.... Trong nháy mắt lồng ngực cuộn trào đau đớn khiến anh gần như không đứng vững, bóng dáng cao gầy cuối cùng bị đêm tối dưới bóng cây bao phủ, cho đến khi trời sáng.

Thì ra trái tim vốn không phải do bản thân mình khống chế, tình cảm trao đi không thể nói một câu 'buông tay' mà thu hồi lại được.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 17. Không cách nào nói rõ

Giản Nặc cũng không phải là người ưa xuống bếp, mặc dù sau khi tốt nghiệp cũng đã trải qua cuộc sống độc lập một mình, thực chất bản tính vẫn không thể nào sống cuộc sống 'tự gánh vác' được. Bởi vì không có căn thời gian tốt cho nên cháo cô nàng nấu quá nhừ, tuy vậy Lạc Nghệ Hằng vẫn ăn được không ít.

Vốn nghĩ bản thân mình nấu vẫn tốt hơn so với vệ sinh dinh dưỡng ở bên ngoài, không nghĩ đến cuối cùng vẫn làm hỏng. Giản Nặc áy náy: “Hay là để em ra ngoài mua cho anh thứ gì khác.” Tuy là nhìn anh ăn rất ngon miệng, lại nhìn bát cháo bề ngoài không tốt lắm, cô thật thấy hổ thẹn, chỉ sợ anh ăn vào bệnh càng thêm bệnh rồi hỏng cả dạ dày.

Lạc Nghệ Hằng nâng mắt nhìn cô, giọng điệu hòa hoãn: “Không cần đâu, rất ngon mà.” Đối với anh mà nói, chỉ cần là cô nấu, dù thế nào cũng đều tốt.

Giản Nặc nghe vậy thì mở trừng mắt, không nói gì.

Chờ anh ăn xong được một lúc, Giản Nặc tiếp tục đưa nước và thuốc tới, còn đặt thêm lên trán anh một chiếc khăn lạnh, lúc sau lại tìm được nhiệt kế, kết quả thể nhiệt đã cao tới 39C, cô liền phát hoảng, không còn để ý tới kiên trì của anh kiên quyết bắt anh đến bệnh viện truyền nước biển.

Lạc Nghệ Hằng bị bệnh đã 2 ngày nay, sốt cao không giảm khiến cho anh thấy choáng váng hết cả đầu, cũng cảm thấy mình suy yếu. Nhìn khuôn mặt lo lắng của Giản Nặc trong lòng anh lại dấy lên âm áp, anh cũng không phản bác, để tùy cô giúp mình tìm áo khoác mặc vào, đỡ anh ra cửa.

Giản Nặc cứ thế bị anh nhìn đến không hiểu chuyện gì, trêu chọc nói: “Sur huynh, không phải anh bị sốt đến hồ đồ rồi chứ?”

Anh cười, nhẹ nhàng nhắm nghiền mắt lại. Cảm thấy giờ khắc này có cô làm bạn, thời gian cũng trở nên đặc biệt quý giá.

Trải qua một đêm truyền dịch, Giản Nặc vẫn thủy chung ở bên cạnh giường bệnh làm bạn với anh. Lúc Lạc Nghệ Hằng tỉnh dậy, mở mắt ra liền nhìn thấy cô đang ghé vào tay anh mà ngủ. Muốn gờ tay sờ sờ đầu cô mới phát hiện tay mình đang bị bàn tay bé nhỏ của cô nắm chặt, ánh mắt trong suốt lóe lên ôn nhu trước nay chưa từng có. Trong nháy mắt đó, trái tim anh đập mạnh và loạn nhịp nói không nên lời.

Chẳng trách trong lúc mê man vẫn cảm thấy có một bàn tay ấm áp an ủi mình, hóa ra là cô. Lạc Nghệ Hằng không lên tiếng, cứ lẳng lặng nhìn cô ngủ như một thú vui, vẻ mặt hơi mơ hồ. Vẫn luôn biết cô thanh thuần xinh đẹp, nụ cười ấm áp cùng với đôi đồng tử trong veo thuần khiết như nước suối, khiến cho cả người nhìn qua vừa mềm mại lại không giống người thường. Ngày hôm qua trước lúc đi ngủ, lúc cô cúi đầu săn sóc dịch góc chân cho anh, dáng vẻ đầm chiêu của cô đặc biệt mê người, Giản Nặc cứ như thế bị anh nhìn đến không hiểu chuyện gì, trêu chọc nói: “Sur huynh, không phải anh bị sốt đến hồ đồ rồi chứ?”

Anh cười, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Cảm thấy giờ phút này có cô bầu bạn, thời gian càng trở nên đặc biệt quý giá. Muốn nói vài lời để cô trở về nghỉ ngơi nhưng lời đến khóe miệng lại không cách nào nói ra được. Dù rất rõ ràng cô và Cốc Trì mới là một đôi nhưng anh vẫn muốn phóng túng cho bản thân một lần. Cứ như vậy đi, tham lam ích kỉ chiếm lấy cô một đêm này, để cô có thể ở bên cạnh chăm sóc anh. Nếu có thể, anh thậm chí hi vọng bản thân mình có thể bệnh lâu thêm một chút, một chút nữa thôi.

Không biết có phải cảm thấy có người nhìn mình chăm chú hay không, không bao lâu sau thì Giản Nặc cũng tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là gờ tay sờ lên trán anh, sau khi xác định đã hạ sốt mới nhẹ nhàng thở ra, cô khẽ hỏi: “Đầu còn đau không?”

“Không đau. Cảm thấy tốt hơn nhiều rồi. Vắt và cho em rồi!” Lạc Nghệ Hằng nhìn thấy quãng thâm dưới mắt cô, hơi đau lòng nhưng giọng nói vẫn rất bình thản. Ở trước mặt cô, anh vẫn luôn cực lực khống chế cảm xúc của bản thân mình, chỉ sợ anh không đúng mực sẽ làm tan vỡ mối quan hệ thân cận của hai người.

“Khó có được cơ hội chăm sóc anh một lần, nhưng mà cách xử lý vẫn còn chưa đạt tiêu chuẩn, thật là!!!” Nghĩ đến cách đó không lâu, lúc cô bị bệnh anh săn sóc tỉ mỉ ở bên, Giản Nặc cảm thấy xấu hổ. Cô chán nản méo miệng, vẻ mặt thất bại cứ thể lộ ra trên mặt khiến cho cô nhìn qua giống y như một đứa trẻ làm sai.

“Làm sao, thất bại rồi hả? Chẳng nhẽ muốn đợi anh ngủ say rồi cõng anh về nhà?” Anh đặt tay lên tay cô, nhẹ nhàng phủ lên bàn tay nhỏ nhắn đặt bên giường của cô, vỗ nhẹ an ủi như một người 'bằng hữu'.

Anh vẫn luôn như vậy, im lặng mà cho đi như thế. Lòng ngực Giản Nặc mơ hồ nhói lên, mấp máy cánh môi nhưng cuối cùng vẫn không nói cái gì.

Đến cùng vẫn còn lo lắng cho sức khỏe của anh, Giản Nặc kiên trì mời bác sĩ đến kiểm tra lại cho Lạc Nghệ Hằng một lần nữa, xác định không còn vấn đề gì, chỉ cần uống thuốc đúng giờ chú ý nghỉ ngơi sẽ nhanh khỏi bệnh, cô mới đồng ý đưa anh về nhà.

Trên đường, di động của cô chợt vang lên, nhìn thấy số gọi đến là 'dì nhỏ'. Sau khi nhận máy, sắc mặt của Giản Nặc thoáng chốc trở nên tái nhợt, vội dập phan.

Lạc Nghệ Hằng đang tựa vào ghế nghỉ ngơi cũng mở choàng mắt ra, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Giản Nặc bỗng nhiên nghẹn ngào, hít hít mũi nói: “Mẹ em nằm viện rồi.” Sau đó hoảng loạn nhấn số di động.

Lạc Nghệ Hằng biết cô hằng là gọi cho Cốc Trì, lúc này cô cần phải có người bên cạnh, nhưng điện thoại vang lên thật lâu mà không có người bắt máy, cô hơi thất vọng cúp máy, không có gọi lại nữa.

Nghĩ đến Lạc Nghệ Hằng còn đang bệnh, Giản Nặc cường chế bản thân phải tỉnh táo lại. “Em đưa anh về nhà trước.” Nói xong liền đạp chân ga, nhưng chiếc Honda Đông Phong này lại giống như muốn đổi nghịch với cô, giờ phút này đòi bài công.

Lạc Nghệ Hằng nhìn bàn tay đặt trên tay lái của cô run rẩy không thôi, trong lòng nặng nề thở dài, mở cửa xuống xe đi đến chỗ tay lái bên kia: “Xuống đi, để anh lái.”

“Không, em làm được, em....”

“Xuống!” Lời còn chưa nói xong đã bị Lạc Nghệ Hằng đánh gãy. Nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của cô, anh làm sao có thể yên tâm để nàng lái xe về được nữa.

Giản Nặc còn muốn nói cái gì, cánh tay dài của anh liền duỗi ra lôi cô xuống xe rồi nhét vào ghế phó lái. Trờ lại trên xe, nghiêng người cài dây an toàn cho cô xong, anh mới nói: “Biết em làm được, nhưng để anh chạy sẽ nhanh hơn.” Nói xong đã thành thạo khởi động xe, ngón tay thon dài dùng sức đánh tay lái.

Sáng sớm xe cô đi rất thưa thớt, chiếc Honda hiệu Đông Phong quay đầu lại vội vã chạy lên đường cao tốc hướng về phía thành phố Minh Cảng*.

(*Minh Cảng nằm ở phía bắc thành phố Tín Dương, nằm giữa ba thành phố (thành phố Tín Dương, thành phố Nanyang, Trú Mã Điểm) với Sở, thị trấn với tổng diện tích 167 km vuông, trong đó diện tích quy hoạch thị trấn 56 km vuông, hiện đang được xây dựng lên diện tích gần 20 cây số vuông. Thẩm quyền thành phố 26 làng hành chính với tổng số dân là 107.781 người, thị trấn tổng diện tích đất 9,6 hecta)

Hai giờ sau, Giản Nặc đã đứng ở trung tâm bệnh viện thành phố Minh Cảng. Cô lao đảo chạy đến trước cửa phòng bệnh, vừa hay gặp đúng lúc bác sĩ từ bên trong đi ra.

Giản Nặc vội vàng hỏi: “Bác sĩ, mẹ tôi bây giờ thế nào rồi?”

“Rất may đã cấp cứu kịp thời, hiện tại đã không sao rồi. Chỉ là tuổi tác đã khoog còn nhỏ, dù sao cũng nên nằm viện một thời gian để quan sát.” Bác sĩ liếc mắt nhìn Giản Nặc một cái, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Lạc Nghệ Hằng, vô cùng chuyên nghiệp giao phó: “Trong khoảng thời gian này bệnh nhân không tiện đi lại, lúc nào cũng cần phải có người bên cạnh chăm sóc.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Lạc Nghệ Hằng gật đầu, đỡ Giản Nặc vào trong phòng bệnh.

Nhìn thấy mẹ mình trên giường bệnh, vẻ mặt tiêu tụy, nước mắt Giản Nặc ào ào trút xuống từng chuỗi, duỗi bàn tay lạnh như băng vào trong chăn nắm lấy bàn tay của mẹ, nghẹn ngào gọi: “Mẹ....”

Mẹ Giản nghe thấy có người nói, cố sức mở mắt ra nhìn thấy con gái mình, miễn cưỡng cười nói: “Con gái ngọc, khóc cái gì? Mẹ đã không sao nữa rồi.”

“Mẹ....” Giản Nặc dùng sức dụi mắt, cố nén nước mắt trở về, giờ tay vén mấy sợi tóc buông lơi giữa trán của mẹ cô lên, đau lòng hỏi: “Làm sao lại bị ngã vậy ạ? Còn bị thương nghiêm trọng như vậy nữa!”

“Lúc xuống lầu đi không vững, trượt chân nên ngã sắp xuống.” Giản Nặc nghe xong lại muốn khóc, mẹ Giản vô lực nắm tay con gái, “Lớn từng này tuổi đầu rồi còn động cái là khóc, không sợ Nghệ Hằng cười cho à!” Nhìn Lạc Nghệ Hằng phía sau Giản Nặc, trên khuôn mặt mệt mỏi của mẹ Giản hiện lên sự tín nhiệm và an ủi, giống như thật yên tâm khi con gái vẫn có một người đàn ông thủy chung như vậy làm bạn với mình.

Chuyện xưa phát triển đến đây còn cần thêm một bước nói rõ về mối quan hệ giữa Giản Nặc và Lạc Nghệ Hằng nữa. Bởi vì Cốc Trì mà quen biết với bọn họ, ngoài trừ cùng là đồng môn học cùng Đại học C khoa Công pháp quốc tế, bọn họ đều là người thành phố Minh Cảng, cũng chính bởi vì lý do này, sau khi Cốc Trì dời đi Giản Nặc tiếp tục học ở đây ba năm, hàng năm ngày nghỉ đều cùng Lạc Nghệ Hằng trở về nhà. Lúc tốt nghiệp mẹ Giản muốn đến Nghi Thành gặp con gái, mà Giản Nặc lại phải đến Sở Sự Vụ phỏng vấn nên không thể đến nhà ga đón được, sau cùng vẫn là Lạc Nghệ Hằng đi đón, sau này lại mời mẹ Giản ăn cơm, quan hệ cứ thế càng thân thiết hơn vài phần. Mà tâm tư của anh với Giản Nặc không cần nói rõ, thân là người từng trải mẹ Giản chỉ cần liếc mắt đã nhìn rõ rồi. Tuy rằng ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng mẹ Giản đã nhận định Lạc Nghệ Hằng chính là con rể tương lai của mình rồi. Bà cảm thấy, chỉ có người như vậy, mới có khả năng đem đến một cuộc sống yên ổn bình dị cho Giản Nặc, chỉ có như vậy mới là hạnh phúc chân chính. Bà biết con gái bảo bối của bà không thích hợp với chốn phức tạp.

Lạc Nghệ Hằng đứng ở phía sau Giản Nặc, nghe vậy mỉm cười, “Vốn là đứa trẻ nên cháu sẽ không cười cô ấy.”

Giản Nặc so với bạn cùng trang lứa đến trường sớm hơn một chút, cộng thêm gương mặt trẻ con vĩnh viễn không lớn lên được, quả thật giống y như một đứa nhỏ không hiểu sự đời. Nhưng cũng chính người con gái nhìn như mềm mại yếu đuối như vậy, lại khiến cho không ít người phải động tâm. Cô đối với tình yêu kiên trì, khiến cho Lạc Nghệ Hằng e sợ bước tiếp.

Cổ họng khàn khàn âm thanh phát ra lại sùng nịnh giống như tơ nhện, thu lại ánh mắt đang dừng trên đỉnh đầu Giản Nặc, Lạc Nghệ Hằng thân thiết hỏi: “Bác gái cảm thấy sao rồi ạ? Miệng vết thương có đau lắm không ạ?”

Mẹ Giản nhìn nhìn chân trái bị băng bó thạch cao, thở dài nói: “Đã không còn đau nữa rồi. Di nhỏ con này cứ thích chuyện bé xé ra to, bác đã bảo đừng nói cho Tiểu Nặc nó không nghe.”

“Đi nhỏ đâu ạ?” Giản Nặc giờ mới nhớ ra người đi nhỏ luôn thân thiết với mình không có trong phòng bệnh, cảm thấy hơi kì quái.

“Đi làm thủ tục nhập viện cho mẹ rồi.” Đưa tay sờ sờ mặt con gái, mẹ Giản nói: “Làm sao so với người bệnh như mẹ đây nhìn lại tiêu tụy hơn rồi, có phải công việc mệt mỏi quá không?”

“Không có mà, là con chưa tỉnh ngủ thôi.” Giản Nặc khịt khịt mũi cười. Mẹ Giản cũng cười, lại để ý thấy sắc mặt Lạc Nghệ Hằng không tốt lắm, mà nhìn đáng vẻ bần khổ của con gái hình như có tâm sự, bà không nhịn được hỏi: “Các con làm sao vậy?”

Nhìn sắc mặt của Giản Nặc lại nhớ đến mình, Lạc Nghệ Hằng nhủ mảy, nhận ra phòng bệnh ba người đều là bệnh nhân, vì không muốn mẹ Giản lo lắng, anh giải thích nói: “Bác gái đừng lo lắng, là cháu bị cảm, tối qua vì chăm sóc cháu nên Tiểu Nặc không được ngủ ngon thôi ạ!”

Mẹ Giản nghe vậy thì gạt đầu, trong mắt xẹt qua suy nghĩ sâu xa chợt lóe lên rồi lại biến mất thay vào đó là yên tâm. Đúng lúc này, điện thoại của Giản Nặc lại vang lên, nhìn màn hình hiển thị, lại lặng lẽ liếc nhìn mẹ cô một cái, kiên trì ấn xuống phím nghe: “Cốc Trì.”

Nghe thấy tên Cốc Trì phát ra từ miệng cô, sắc mặt mẹ Giản lập tức thay đổi, chân mày Lạc Nghệ Hằng càng nhíu chặt hơn, lặng lặng đứng một chỗ không hề lên tiếng.

Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói ảm áp của Cốc Trì: “Vừa mới mở cuộc họp, anh không mang theo điện thoại.” Anh giải thích lí do lúc trước không nghe điện thoại, sau đó hỏi: “Em đang ở đâu? Hôm qua sao anh gọi thế nào cũng không bắt máy?” Ngày hôm qua bọn họ không gặp nhau, buổi tối Cốc Trì cũng không gọi được cho cô, anh đang định gọi lại lần nữa mà không được sẽ trực tiếp đến nhà tìm.

Bây giờ Giản Nặc mới nhớ đến hôm qua lúc đưa Lạc Nghệ Hằng đi đăng ký có thấy di động kêu, nhưng lúc đó vội quá không nghe được, lúc sau liền quên bống mất, cô xin lỗi: “Thật xin lỗi, em có nghe thấy điện thoại kêu nhưng không kịp nghe, lúc sau lại quên mất.”

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Cốc Trì miễn cưỡng phát hiện ra cảm xúc của cô sa sút, anh truy hỏi: “Em bây giờ ở đâu?”

“Bệnh viện.”

Lại là bệnh viện? Cốc Trì nhíu mày.

Giản Nặc giải thích: “Em bây giờ đang ở Minh Cảng, mẹ em bị ngã gãy chân.”

Hóa ra là về nhà rồi. Biết cô không việc gì, Cốc Trì yên lòng, sau đó lại không hiểu trầm mặc một lát. Theo lý mà nói mẹ cô nhập viện, thân là bạn trai anh nên chủ động đến hỏi thăm, song anh chỉ hỏi: “Hiện tại sao rồi? Có nghiêm trọng không?” Trong lời nói cũng không biểu lộ ý tứ gì.

Trong lòng Giản Nặc chợt dâng lên một chút mất mát, cắn cắn môi dưới, cũng không có dũng khí liếc mắt nhìn mẹ mình lần nữa, hơn nửa ngày mới khe khẽ nói: “Tốt rồi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thôi.” Sau đó, hai người đều yên lặng.

Giản Nặc không biết nên nói cái gì, bởi vì cô nghĩ tới Cốc Trì lại lạnh nhạt như vậy. Cốc Trì là không thể nói cái gì, anh bây giờ không cách nào nói với cô mâu thuẫn trong lòng mình. Đối mặt với cô không khó, nhưng với người nhà của cô lại là chuyện khác. Chưa nói tới hận, nhưng muốn bản thân anh tới gặp họ dường như vẫn có chút khó khăn, ít nhất hiện tại, anh không thể làm như chưa có chuyện gì xảy ra được.

Một lúc lâu sau, Giản Nặc mở miệng trước, muốn hóa giải sự lúng túng này: “Trúc Hải chuẩn bị khai trương, có rất nhiều việc phải làm, em không quấy rầy anh nữa.”

“Tiểu Nặc.” Biết rõ cô vì mình mà giải vây, Cốc Trì gọi cô lại, muốn nói lại thôi.

Tiểu Nặc bị giây phút do dự của anh làm cho ảm áp, ngây ngốc cho rằng anh chỉ vì bận rộn không thể phân thân nên mới thấy áy náy với cô, hiểu chuyện nói: “Anh đang bận, có em chăm sóc cho mẹ là được rồi.”

Lúc cúp máy xong, Giản Nặc phát hiện sắc mặt mẹ mình càng lúc càng ảm đạm, nhìn thấy trong mắt bà có vài phần trách cứ, cô cúi đầu nói khẽ: “Anh ấy đã trở về.”

Chuyện yêu đương với Cốc Trì vào năm nhất đại học Giản Nặc đã nói cho mẹ mình biết, mẹ Giản là người tiến bộ cũng không có trách cứ cái gì, chỉ lôi kéo cô hỏi han kĩ một chút chuyện về Cốc Trì, có lẽ là từ miệng con gái nhận thấy cậu ta đối xử với con gái mình cũng tốt lắm, sau đó cũng không can thiệp nhiều. Cho đến về sau anh không từ mà biệt, mẹ Giản nhìn con gái càng ngày càng gầy yếu thì ấn tượng đối với Cốc Trì xuống dốc không phanh. Từ đó về sau không hề nhắc đến cái tên đó nữa. Đương nhiên, dĩ nhiên, trong này còn có một nhân tố khác 'cắt không xong, đề thì loạn', chỉ là Giản Nặc không biết chuyện này.

Nhìn thẳng vào mắt mẹ mình, Giản Nặc phát hiện ánh mắt trách cứ của bà càng ngày càng mờ nhạt, sau đó lại bị một thứ cảm xúc không hiểu nào đó bao trùm, cuối cùng, bà cái gì cũng không nói, quay đầu đi nhắm nghiền mắt, giống như không muốn nói chuyện với cô.

Giản Nặc không biết trong lòng mình có tư vị gì, cho rằng vì mình chờ Cốc Trì mà sau khi tốt nghiệp buông bỏ cơ hội làm việc ở Minh Cảng khiến cho mẹ đau lòng, chỉ biết yên lặng cúi đầu.

Phòng bệnh đột nhiên rơi vào trầm lặng.

Thật lâu sau, khi Lạc Nghệ Hằng xoay người ra khỏi phòng, về mặt bình tĩnh dị thường, thời điểm tay anh chạm đến nắm đấm cửa thì nghe được tiếng mẹ

Giản suy yếu nhưng kiên định vang lên: “Tiểu Nặc, con đã trưởng thành rồi, có một số việc mẹ không nên can thiệp. Nhưng đối với chuyện này, mẹ muốn cho con thấy rõ lập trường, mẹ không đồng ý con và Cốc Tri ở bên nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Tri* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 18. Yêu sâu nặng

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Giản Nặc, tựa như muốn nhấn nhủ điều gì đó với cô, Lâm Tuyết Tâm ôn hòa nhìn đứa cháu gái nhỏ trước mặt mình, giọng nói trầm nhẹ, hỏi: “Nói cho đi biết, cậu ta đi bốn năm rồi, trong lòng con có oán trách cậu ta không?” Người đang nói chuyện lúc này với Giản Nặc chính là dì nhỏ của cô, em gái duy nhất của mẹ Giản - Lâm Tuyết Tâm.

Giản Nặc ngược mắt, chạm phải ánh mắt nhu hòa từ ái của Lâm Tuyết Tâm, đôi mắt trong veo chợt hiện lên chua xót chỉ trực trào nước mắt. Bốn năm Cốc Tri không có ở đây, chỉ có người dì này luôn yên lặng ở giúp cô chống đỡ. Cô vẫn còn nhớ lại quãng thời gian mình đặc biệt suy sút kia, dì nói cho cô biết: “Tiểu Nặc, trưởng thành chẳng phải là chuyện khiến cho người ta vui vẻ cỡ nào, nhưng dù có bị quật ngã chúng ta vẫn phải vượt qua những trận 'gió bão' đó để lớn lên. Chính những trải nghiệm đó sẽ khiến cho quá trình trưởng thành của chúng ta ít đau khổ hơn. Ít nhất đã từng yêu, so với bất cứ điều gì đều đáng được ăn mừng, không phải sao.” Chính giọng nói yên bình mà âm áp đó đã thổi bay những tang thương trong lòng cô những lúc khó khăn nhất.

Lúc đó Giản Nặc đã khóc, đem một bụng đầy ắp khuất hóa thành những giọt nước mắt, làm thấm ướt vạt áo của Lâm Tuyết Tâm. Thân là trưởng bối bà không nói lời an ủi, chỉ nhẹ nhàng vỗ về lên mái tóc mềm mại của Giản Nặc, cho đến khi cô khóc mệt rồi ngủ quên ở trong lòng bà.

Sau khi tỉnh lại, Giản Nặc thật sự phấn chấn lên, cô vui đầu vào sách vở và bài tập, đem tất cả những bài học vì thời gian trước không cách nào tĩnh tâm học hành được trong khoảng thời gian ngắn bổ sung cho kịp, đến cuối kỳ thành tích của cô tốt đến mức khiến mọi người phải kinh ngạc. Trong lòng không tiếng động sinh ra một tín niệm chống đỡ thần kinh yếu ớt của cô, cô nghĩ Cốc Tri là người ưu tú như vậy, cô càng phải cố gắng gấp bội mới được, bằng không khi anh trở lại, giữa bọn họ sẽ có khoảng cách. Cô muốn cùng anh vai kề vai mà đi, không muốn đứng phía sau anh.

“Không phải chưa từng oán trách qua.” Giản Nặc ăn ngay nói thật: “Anh ấy ra đi không một lời từ biệt, cảm giác giống như người đột nhiên bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Con phát hiện ra sự hiểu biết của mình về anh ấy ít đến đáng thương, làm bạn gái anh ấy thế nhưng không biết nhà anh ấy làm cái gì, ở đâu, ngoại trừ gọi điện thoại cho anh ấy ra con không biết làm gì khác, không biết làm cách nào để liên lạc được với anh ấy.” Cô không có phương hướng tìm kiếm khắp nơi giống như mò kim đáy biển, cho đến khi phản ứng kịp chạy đi tìm Lạc Nghệ Hằng, mới biết được anh đã sớm không còn ở Nghi Thành này nữa.

“Con thực sự đau lòng, cứ nghĩ anh ấy không thích con, nếu không sẽ không trong lúc cả hai yêu đương không hề lộ ra một chút tin tức về gia đình mình, thậm chí nhấn tâm không nói một lời đã bỏ đi. Con bắt đầu mất ngủ, lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, cứ ngồi ôm gối chờ mặt trời mọc như vậy.” Cô nhìn Lâm Tuyết Tâm cười chua chát, Giản Nặc tiếp tục nhớ lại: “Lúc đó đầu óc giống như không chịu sự khống chế, từng chuyện từng chuyện khi ở bên anh ấy bắt đầu ủa về, rõ ràng giống như chúng mới chỉ xảy ra ngày hôm qua thôi. Nhớ lúc con nghe nói anh ấy vì con mà tay bị trật khớp liền mua rất nhiều đồ ăn vặt đưa đến cho anh ấy, thấy anh ấy cầm lấy gói khoai tây chiên mà con yêu thích nhất nhu mảy trường con, giống như là muốn cắn chết con vậy, sau đó trong trường học liền xôn xao nói con đeo bám làm phiền anh ấy như thế nào khiến cho con bị các bạn học nữ ác ý hăm hại, còn anh thì cứ tự nhiên mà cầm lấy tay con nói với bọn họ rằng con là bạn gái của anh ấy. Sau này anh ấy mới nói cho con biết, vì thói quen dậy sớm chạy bộ nên anh cũng đã thoáng gặp qua con nhiều lần, chẳng qua bản tính anh ấy vốn kiêu ngạo lạnh lùng cảm thấy chuyện chủ động bắt chuyện này quá con gái, còn về phần tại sao mắng con ngu ngốc không thương tiếc, đó là vì anh chơi bóng không cẩn thận xoay tay chưa tốt nên bị đau, trong nháy mắt ngã xuống anh ấy đã cảm thấy cánh tay mình bị con đè cho tàn phế.” Nói đến đây Giản Nặc nở nụ cười, trong tươi cười đó ngập tràn ngọt ngào.

Tất cả có lẽ là trùng hợp, cũng có lẽ không phải vậy. Không thể nói là cố ý, nhưng chung quy vẫn là có lòng đến ả. Sau khi bước vào cánh cửa yêu đương cuồng nhiệt Giản Nặc mới biết được Cốc Tri đã sớm có ý với cô, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, tuy rằng phải trả giá hơi lớn, nhưng kết quả cuối cùng cũng không uổng công anh phải vào phòng y tế một chuyến. Anh nói, cứ sáng sớm hay cuối chiều đều thấy bộ dáng cô chạy băng băng, cảm thấy cả người cô vừa hoạt bát lại tràn đầy năng lượng. Anh còn nói đáng về cô không tìm không phôi cười khúc khích trông vô cùng hồn nhiên. Tình tế nghĩ lại, Giản Nặc mới phát hiện, người từ trước đến nay luôn ít lời như anh lại nói nhiều lời âu yếm như vậy. Vì thế, ban đêm yên tĩnh, cô càng nghĩ tâm trí càng bay xa, nhớ lại lần đầu tiên ôm ấp khi anh phủ xuống tai cô cung chiều nói: “Chỉ biết làm nũng, ngày mai anh cùng với em tự học, hử?”, lại nhớ đến nụ hôn đầu tiên của cả hai, lúc đó anh ôm cô ngồi trên đùi mình, cọ nhẹ chóp mũi cô: “Về sau còn gây họa nữa sẽ phạt em như vậy, thấy sao?” Cô ngượng ngùng xấu hổ, vui mặt vào cắn cổ anh, hai tay sợ hãi vòng lên ôm cổ anh, sau đó liền nghe thấy anh cúi đầu cười.

Nhớ lại biết bao ngọt ngào đó, khiến cho Giản Nặc không kiềm được mà lệ rơi đầy mặt, trong lòng cô không biết bao nhiêu lần gọi tên: “Cốc Tri...Cốc Tri...” Cô cuối cùng cũng không hoài nghi anh thích cô nữa, mà lựa chọn tin tưởng anh ra đi là có nỗi khổ riêng, cũng từ lúc đó, cô bắt đầu yên lặng chờ anh trở về.

Dứt khỏi dòng hồi tưởng, đón nhận ánh mắt nhìn chăm chú của Lâm Tuyết Tâm, Giản Nặc nói: “Sau này nghĩ thông suốt rồi, yêu đương là chuyện của hai người, anh ấy và gia cảnh của anh không có nửa điểm quan hệ, dù anh có nói hay không cũng quan trọng, hơn nữa lấy tính cách của anh mà nói không đề cập tới là chuyện rất đời bình thường.” Bỗng nhiên như nghĩ đến cái gì, cô còn nói: “Đến bây giờ cháu mới hiểu được, lúc đó anh ấy nói Chủ nhật muốn cùng cháu đến khách sạn thực tập, thực ra chính là đến khách sạn nhà mình.” Thời gian ngày chủ nhật của Cốc Tri luôn được bố trí chặt chẽ, không có nhiều thời gian ở bên cạnh cô, Giản Nặc bởi vậy mà nhìn anh rùng mình. Cốc Tri thật bất đắc dĩ, đành phải hủy bỏ ngày chủ nhật của mình, dành ra thời gian ở bên cô, có vậy mới đỡ được tính khí cô bạn gái nhỏ.

Kỳ thực, gia cảnh tốt cũng không làm cho Cốc Tri cảm thấy mình hơn người ta chỗ nào, anh chỉ biết ra sức học hành để một ngày kia tiếp quản sự nghiệp kinh doanh của gia tộc, Giản Nặc cũng không biết thời điểm yêu đương cùng cô, anh đã vào Trúc Hải thực tập, mà trên dưới khách sạn không một ai biết thân phận "thiếu Đổng" của anh.

Nghiêng đầu nhìn về phía phòng bệnh của mẹ, thanh âm Giản Nặc mềm mại mà nhu hòa: “Bởi vì trái tim vẫn thủy chung nhớ rằng mình yêu anh ấy, cho nên bao hàm cả oán hận.” Cho dù mẹ cô có phản đối Giản Nặc vẫn không có ý muốn lùi bước.

Đây mới là Giản Nặc, cô gái nhỏ bướng bỉnh mà kiên cường. Cô tận lực quên đi những tổn thương mà Cốc Tri gây ra cho mình, đem tình yêu dành cho anh trở thành tín ngưỡng không thể thay đổi, chờ đợi rỗng rã bốn năm. Cho dù không biết anh ở đâu, cho dù không biết anh có trở về hay không, vẫn đứng ở chốn cũ, một mình chờ đợi. Mấy năm này cô thường nghĩ, có lẽ trên đời này nhẹ nhất chính là lời hứa, mà nặng nhất chính là bên nhau trọn đời, gian khổ như vậy đương nhiên là phải trả giá thật nhiều, cho nên, cô xem lần chia xa này coi như là khảo nghiệm của ông trời, cứ thể tự cổ vũ bản thân mình, mới có thể đi đến ngày hôm nay.

Lâm Tuyết Tâm có chút lo lắng, nhưng nhiều hơn là cổ vũ, bà xoa xoa tóc Giản Nặc, thương tiếc nói: “Mẹ con là đau lòng thay con, sợ con lại bị tổn thương. Nếu tình yêu của hai người các con đủ kiên định, bà ấy sẽ lại tiếp nhận Cốc Tri thôi.”

Có lẽ, đám người lớn rất thích chơi cái trò giấu diếm này, nhưng nếu giấu diếm chân tướng có thể tránh cho người bên cạnh bị tổn thương, vậy Lâm Tuyết Tâm cũng nguyện ý. Đơn giản để cho Giản Nặc nghĩ rằng chị bà là vì Cốc Tri ra đi biệt biệt bốn năm mới phản đối hai đứa ở chung, kỳ thực cũng không có gì là không tốt. Lâm Tuyết Tâm cho rằng, có một số việc, chỉ cần tất cả mọi người đều không đề cập tới, sớm muộn gì cũng sẽ bị lãng quên.

Giản Nặc cười, nghĩ ngợi một lúc, hỏi đi: “Di nhỏ, di với dượng sao lại tách ra?”

Lâm Tuyết Tâm bỗng chốc thôi cười, nhưng ngay lập tức khôi phục lại vẻ tự nhiên, bà từ từ nói: “Bởi vì yêu chưa đủ.”

Yêu chưa đủ? Vậy vì sao sau hai mươi năm chia tách vẫn không có tái hôn? Giản Nặc không tin.

Lâm Tuyết Tâm từng có một đoạn hôn nhân ngắn ngủi, còn có một đứa con gái đáng yêu, so với Giản Nặc nhỏ hơn một tuổi. Về sau, thời điểm đứa nhỏ còn chưa biết nói bà bỗng nhiên ly hôn, đồng thời mất đi quyền nuôi con. Giản Nặc có nghe mẹ cô nói qua chuyện năm đó, biết được di nhỏ từng khổ sở xin dượng để đứa nhỏ lại cho bà, nhưng dượng sống chết không chịu, trong thời gian ngắn nhất làm thủ tục xuất ngoại đưa con gái của bọn họ ra nước ngoài, từ đó không còn liên lạc gì nữa. Hai mươi mấy năm trôi qua, Lâm Tuyết Tâm vẫn một thân một mình như vậy và không thể gặp mặt con gái lấy một lần. Sau khi lớn lên Giản Nặc hiểu chuyện hơn, sợ lại gọi lên nỗi đau trong lòng di nên không dám hỏi chuyện vì sao bà lại ly hôn, tại sao ở thời điểm đứa nhỏ cần tình yêu thương của mẹ nhất lại dễ dàng từ bỏ quyền nuôi con. Nhưng mà cô cảm giác, di nhỏ vẫn còn yêu dượng.

Giản Nặc hơi nản lòng, vì sao mọi người bên cạnh yêu đương lại vất vả như thế? Bản thân là vậy, di cũng vậy, ngay cả ba mẹ cô cũng thế.

“Tiểu Nặc, con và Cốc Tri đều còn trẻ, còn có nhiều thời gian vì bên nhau mà đấu tranh, không giống di với dượng con, cho dù có cơ hội bắt đầu một lần nữa, di cũng không còn cái 20 năm để chờ đợi nữa rồi.” Lâm Tuyết Tâm đỏ mắt, giọng nói đã nghẹn ngào: “Nếu trước đây không phải di sai, ông ấy cũng sẽ không kiên trì ly hôn, di không có tư cách trách ông ấy không cho di quyền nuôi con, di chỉ hi vọng lúc còn sống có thể nhìn thấy con bé một lần, ít nhất cũng muốn nghe nó gọi di một tiếng ‘Mẹ’.”

Giản Nặc rút cuộc cũng không nhịn được mà rơi nước mắt, cô ôm lấy Lâm Tuyết Tâm, liên tục xin lỗi: “Thật xin lỗi, di nhỏ, là con không nên hỏi, thật xin lỗi...”

“Đứa trẻ ngốc, chẳng lẽ con không hỏi thì di có thể quên đi sao.” Lâm Tuyết Tâm vỗ vỗ vào lưng cô, an ủi: “Di nhỏ nói chuyện này với con là muốn cho con biết, đừng vì chuyện của người lớn mà đánh mất đi niềm tin đối với tình yêu của mình, di và dượng con tách ra không có nghĩa là chúng ta không còn yêu nhau, ba mẹ con đi đến bước này cũng chưa chắc là không còn yêu, chỉ là trong lúc đó xảy ra quá nhiều chuyện, thế cho nên không cách nào ở lại bên nhau nữa thôi.”

Giản Nặc nhìn bóng lưng Lâm Tuyết Tâm biến mất ở cuối ngã rẽ, trong lòng một mảnh mê lương, hôn nhân của di thất bại, ba mẹ cô tính đến giờ cũng đã ở riêng bốn năm làm cho cô khổ sở không thôi, vì sao những đôi vợ chồng thật tốt lại đi đến bước này? Di nhỏ nói là di sai trước, vậy còn ba mẹ cô đã từng ân ái thì sao chứ, đến cùng là vì sao lại nháo đến thành cục diện như ngày hôm nay? Cô đã không dưới một lần truy hỏi nguyên do, nhưng mẹ cô toàn tránh nặng tìm nhẹ nói: “Cho dù có tách ra, chúng ta vẫn là ba mẹ con, sẽ không vì chuyện này mà thiếu đi một phần yêu thương nào dành cho con.” Giống như đã bàn bạc với nhau từ trước, ba cô cũng không chịu nói cho cô biết rốt cuộc là vì sao, chỉ nói là: “Tiểu Nặc, ba và mẹ con chỉ tạm thời tách ra, chờ mẹ con tha thứ cho ba, người một nhà chúng ta lại có thể ở bên nhau rồi.”

Sự việc cứ diễn ra như thế, năm ấy Cốc Tri dời đi, vợ chồng Giản gia cũng không nói ly hôn nhưng bắt đầu ở riêng. Cho đến ngày hôm nay, cũng được gần 4 năm rồi.

Ban đêm yên tĩnh, Giản Nặc ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài phòng bệnh, ánh mắt vô định nhìn chăm chăm mặt đất, mãi ngẩn ngơ suy nghĩ khiến cô xem nhẹ tiếng bước chân đang lại gần, cho đến khi ánh sáng trước mắt bị một bóng hình đỉnh đặc ngăn trở, cô mới mờ mịt ngẩng đầu.

Cốc Tri dừng lại ở trước mặt cô, đôi mắt thâm sâu nhìn cô.

Giản Nặc thực yếu đuối thực không có tiền đồ mà đỏ mắt, vươn tay bắt lấy quần áo của anh, nửa ngày không nói nên lời. Thấy cô ngửa đầu nhìn mình bộ dáng điềm điềm đáng yêu, trong lòng Cốc Tri đột nhiên sinh ra loại cảm giác đau lòng không tên. Nắm lấy cánh tay ôm siết cô vào lòng, anh thở dài thật sâu. Rốt cuộc lại vẫn khưất phục trước cô rồi.

Từ lúc nói chuyện điện thoại với Giản Nặc xong, mi tâm anh cứ nhúu chặt lấy nhau không chịu rời. Ngồi trong phòng làm hội nghị rộng lớn, dường như đang chuyên tâm nghe cấp dưới báo cáo, kỳ thực anh không nghe lọt vào tai một chữ nào, trong lúc lơ đãng chạm phải ánh mắt khó hiểu của Lăng Thích, anh mới thờ dãi trong lòng, nâng tay ra hiệu cho cậu ta dừng báo cáo lại: “Hôm nay đến đây thôi!”

Đợi đến khi Lăng Thích rời khỏi, Cốc Trì mới nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ trong suốt, một lát sau cảm lấy di động gọi cho Giản Nặc, kết quả cô tắt điện thoại rồi. Lý trí không chịu được khổng chế, anh căn bản không hề có chút do dự, cầm lấy chìa khóa xe chạy về hướng thành phố Minh Cảng. Một đường đập lút cần ga, đoạn đường vốn phải chạy mất hơn 2 giờ, mà anh chỉ cần có 30 phút.

Cho đến khi tìm thấy phòng bệnh, trùng hợp nghe được lời Giản Nặc nói: “Bởi vì trái tim vẫn thủy chung nhớ được mình yêu anh ấy, cho nên bao hàm cả oán trách.”

Cốc Trì không biết dùng từ nào để hình dung tâm trạng của mình lúc này, chỉ cảm thấy lồng ngực mình bị một loại cảm xúc căng trương tràn đầy, anh dùng bước, đứng ở đầu bậc thang khuất sau bóng tối, cổ gồng hờn phục tinh thần sau phút giây kinh hoàng đó.

Đoạn đối thoại sau đó của Giản Nặc và Lâm Tuyết Tâm đương nhiên anh cũng nghe được, theo lời của hai người anh biết được mẹ Giản đa biết anh trở về, hơn nữa lại phản đối bọn họ ở cùng nhau. Năm chặt chiếc chìa khóa trong tay, anh vì thế mà tìm được nguyên nhân khiến mình 'tâm hoang ý loạn'. Chẳng trách anh luôn cảm thấy mình sẽ mất đi cô, hóa ra, người con gái anh mà anh trân trọng đang vì anh mà đấu tranh với gia đình. Nhìn Giản Nặc cách đó không xa vẫn đang ngẩn ngơ với thế giới riêng của mình, anh nghĩ, anh đã ích kỷ khiến cô phải chờ đợi suốt 4 năm, giờ đây anh đã trở về, không nên để cô đơn độc một mình đối mặt với 'phong ba bão táp' nữa, tất cả đều không liên quan gì đến cô cả, cô là người vô tội nhất.

Cúi thấp đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô, Cốc Trì chậm rãi ngồi xổm xuống trước mặt Giản Nặc, âm thanh hơi khàn khàn: “Anh đã tới muộn.”

Giản Nặc lắc đầu, mắt rung rung nở nụ cười. Anh cũng cười, lại cởi áo khoác ra khoác lên người cô, ôm chặt lấy cô cùng đợi bình minh lên.

Lúc vạn vật đã thức tỉnh, Cốc Trì đem bàn tay nhỏ bé của Giản Nặc bao bọc chặt chẽ trong lòng bàn tay mình, thần sắc bình tĩnh đứng trước giường bệnh mẹ Giản.

Bạn đang đọc truyện *Lời Hứa Của Giản Trì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.